

Munkafüzetek az Urantia könyvhöz

7. kötet

Magyarázatos szójegyzék

URANTIA®
FOUNDATION

Urantia Foundation
533 West Diversey Parkway
Chicago, Illinois 60614
U.S.A.

Munkafüzetek az Urantia könyvhöz
7. kötet
Magyarázatos szójegyzék

Volume I:	Transcripts of Lecture and Discussion of the Foreword and An Analytic Study of Part One of <i>The Urantia Book</i>
Volume II:	Science in <i>The Urantia Book</i>
Volume III:	Topical Studies in <i>The Urantia Book</i> and A Short Course in Doctrine
Volume IV:	The Teachings of Jesus in <i>The Urantia Book</i> , The Life of Jesus Compared to the Four Gospels
Volume V:	Urantia Doctrine: The Theology of <i>The Urantia Book</i>
Volume VI:	History of The Bible and a Detailed Study of the Books of The Bible.
Volume VII:	Quick Reference Dictionary, Terms and Defined in <i>The Urantia Book</i> , and A Keyword Index to the Table of Contents
Volume VIII:	Worship and Wisdom: Gems from The Urantia Book

Magyarázatos szójegyzék

A tantételekhez való szolgai alkalmazkodás

Ld. dogmatizmus.

Abszolút szint

Az abszolút szint kezdet és vég nélküli, időtlen és tértelen. Például: A Paradicsomon az idő és a tér nem létezik; a Paradicsom tér-idő állapota abszolút. Ezt a szintet Háromsági formában, lételvi értelemben, a paradicsomi Istenségek érik el, de az egyesítő Istenség-kifejeződés eme harmadik szintje a tapasztalást tekintve nem teljesen egyesített. Amikor, ahol és ahogyan az Istenség abszolút szintje működik, Paradicsom-abszolút értékek és jelentéstartalmak nyilvánulnak meg. [0:1.13](#)

Abszoluta

A téspotenciál a valóság előtt létezik; az a Korlátlan Abszolút területe és csak az Egyetemes Atya személyes hatalmára érzékeny, függetlenül attól, hogy az Elsőrendű Fő-erőszerzők jelenléte láthatólag módosíthatja is. A téspotenciál elnevezése az Uverszán ABSZOLUTA. [42:2.5](#) [Ld. még [42:2.5](#)]

Abszolútat el nem érő elkerülhetetlen

Úgy említettük az Istenség hármasság megismerését, mint *abszolút elkerülhetetlent*, míg úgy tekintünk a Hét Tökéletes Szellem megjelenésére, mint az *abszolútat el nem érő elkerülhetetlenre*. [16:1.1](#)

Abszolútum

Az örök Sziget egyetlen anyagiasult alakból áll – valóságos állandósult rendszerekből. A Paradicsom e valódi anyaga olyan téspotenciál egynemű szerveződése, mely a világegyetemek széles mindenségében sehol máshol nem található meg. A különböző világegyetemekben többféle néven ismeretes, és a nebadoni melkizetek régóta úgy nevezik, hogy *abszolútum*. E paradicsomi forrásanyag nem élő és nem is holt; ez az Első Forrás és Központ eredeti nem-szellemi kifejeződése; ez a *Paradicsom*, és a Paradicsomnak nincs másodpéldánya. [11:2.9](#)

Agondonterek

A Jerusemen az ezekről az elszigetelt világokról származó felemelkedők csak maguk egy lakóövezet foglalnak el és őket *agondontereknek* nevezik, amely olyan evolúciós sajátakarató teremtményeket jelent, akik képesek hinni anélkül, hogy látnának is, képesek állhatatosnak maradni elszigeteltségben is, és képesek legyőzni a leküzdhetetlen nehézségeket még egyedül is. [50:7.2](#)

Akarat (sajátakarát)

Emberi sajátakarát – azok a képességek, hogy az ember megismeri Istent és imádata tárgyául őt választja. [65:0.6](#)

Isten akarata Isten útja, közösségvállalás Isten választásával minden más magvábanvaló lehetőséggel szemben. Az ember akarata az ember útja, összegzése és lényege annak a halandói választásnak, amivé lenni akar és amit tenni akar. A sajátakarát az öntudatos lény szándékos választása, mely az értelmes gondolkodáson alapuló döntéshozatalhoz vezet. [130:2.7](#)

A sajátakarát az emberi elme azon megnyilatkozása, mely lehetővé teszi, hogy az alanyi tudat tárgyilagosan fejezze ki önmagát és megtapasztalja az Istenhez való hasonlatosság iránti vágyakozás élményét. [130:2.10](#)

Angyali seregek

Az angyali seregek a teremtetett lények egy külön rendjét alkotják; teljesen különböznek a halandó teremtmények anyagi rendjétől, és a világegyetemi értelmek külön csoportjaként működnek. Az angyalok a teremtményeknek nem abba a csoportjába tartoznak, melyet az Írásokban „az Isten Fiainak” neveznek; és nem is a halandó emberek megdicsőült szellemei, akik átmentek, hogy a magasságbeli házakon keresztül haladva fejlődjenek. Az angyalok közvetlen teremtés eredményei, és ők nem szaporítják magukat. Az angyali seregek csak szellemi rokonságban állnak az emberi fajjal. Ahogy az ember a Paradicsomban lévő Atya felé való utazásban fokozatosan halad előre, egyszer átjut egy, az angyalok állapotához hasonló létállapoton, de halandó emberből sohasem lesz angyal.

Az angyalok sohasem halnak meg, mint az ember. Az angyalok halhatatlanok, kivéve, ha esetleg bűnbe keverednek, mint ahogy ezt tette némelyikük is a Lucifer-féle ármányban. Az angyalok a szellemszolgálok a mennyben, és ők nem végtelenül bölcssek és nem is végtelenül hatalmasak. De minden hűséges angyal valóban tiszta és szent. [167:7.2](#)

Anyag

Szervezett energia, mely visszahat az egyenes irányú gravitációra, kivéve, ha mozgás módosítja vagy ha elme korlátozza. [12:8.10](#)

A fény, a hő, a villamosság, a mágnesesség, a vegyi folyamatok, az energia, és az anyag – eredetében, természetében és rendeltetésében – az Urantián eddig még fel nem fedezett egyéb anyagi valóságokkal együtt egy és ugyanazon dolog. [42:4.1](#)

A fizikai anyag az abszolút Istenségek paradicsomi energia-ragyogásának tér-idő árnyéka. [56:10.18](#)

Anyagelvűség

Az anyagelvűség, az istent nem ismerés így a visszataszító dolgok csúcsa, a szép véges ellentételének kiteljesedése. [56:10.4](#)

Az anyagelvű gondolkodás a lélektelen báb szintjére fokozza le az embert és pusztán olyan számtani jelképpé teszi, mely kétségbeesve keres helyet egy sivár és működésközpontú világegyetem mennyiségtani képletében. [195:6.8](#)

Apostol

E naptól fogva az apostol megnevezést arra alkalmazták, hogy megkülönböztessék a Jézus bizalmasaiból álló választott családot a hívő tanítványok hatalmas tömegétől, akik később Jézus mellé szegődtek. [137:1.7](#)

Baál

Az északi vagy inkább letelepedettnek tekinthető kánaániak (a Baál-követők) szabadon adták, vették és terheltek meg a földjeiket. A Baál szó birtokost jelent. A Baál-tisztelet két alapvető tantételen nyugodott: Az első a javakkal kapcsolatos cserék, szerződések és egyezségek szentesítése – vagyis a föld

megvételének és eladásának joga – volt. A második tantétel szerint Baál küldi az esőt – ő talajtermékenységi isten is volt. A jó termés Baál kegyétől függött. E tiszteletfajta erősen kötődött a földhöz, annak tulajdonjogához és termékeny voltához. Általában igaz volt, hogy a Baál-követőknek voltak házaik, földjeik és rabszolgáik. Ők voltak a nemes földesurak és ők laktak a városokban. Minden egyes Baálnak volt szent helye, papsága, valamint voltak „szent női”, a szertartások nemi kufárai. [97:3.3](#)

Bátorság

A hűség képessége – a személyiséggel rendelkező lényekben, a személyiség kialakításának alapja, és az erkölcsi tartás és a szellemi bátorság értelmi gyökere. A tények felismerése és az igazság sugallata eredményeképpen ez válik az értelmes és tudatos ön-irányítás csatornáin keresztül való evolúciós felemelkedésre irányuló készletés titkává. [36:5.8](#)

Bátorság – az erős jellem. [3:5.6](#)

A bátorság értékes. [111:6.9](#)

A hűsvér test bátorsága a legalsóbb rendű formája a bátorságnak. Az elme bátorsága magasabb rendű emberi bátorság, de a legmagasabb rendű és legfelsőbb bátorság nem más, mint a mély szellemi valóságokkal kapcsolatos felvilágosult meggyőződés iránti rendíthetetlen hűség. És az ilyen bátorság alkotja az Istent ismerő ember hősiességét. [143:1.7](#)

A bátorság nem más, mint őszinte bizalom ama dolgokban, melyekben az illető állítása szerint hisz. Az őszinte emberek nem félnek az igaz meggyőződések és nemes eszményképek bíráló-elemző vizsgálatától. [146:3.2](#)

Béke

A háború a kifejlődő ember természetes állapota és öröksége; a béke pedig a polgárosodás kibontakozásának társadalmi mérőrudja. [70:1.1](#)

A háború a félreértésekre és a viszolygásokra adott állati válasz; minden ilyen probléma és nehézség polgárosult megoldása békével jár. [70:1.2](#)

Béke, Jézus ~'-je

Jézus békéje egy olyan, Istent ismerő egyén öröme és megelégedettsége, aki győzelemre jutott abban, hogy teljesen megtanulta, miként cselekedje meg az Isten akaratát, mialatt a halandói életet éli a hűsvér testben. [181:1.8](#)

Jézus békéje tehát egy olyan fiú békéje és megnyugvása, aki teljes mértékben hiszi, hogy az időbeli és örökkévalóságbeli létpályája biztonságban van, mert teljes egészében egy végtelenül bölcs, végtelenül szerető és korlátlan hatalmú szellem-Atya gondjára és felügyeletére van bízva. És ez valóban olyan béke, mely meghaladja a halandói elme felfogóképességét, de amelyet a hívő emberi szív teljes mértékben élvezhet. [181:1.10](#)

Béketeremtés

A béketeremtés a bizalmatlanság és a gyanakvás ellenszere. [140:5.18](#)

Bizonyíték

A pártatlanság (igazságosság)alapja. [10:6.3](#)

Biztonság

A társadalom elsődleges ajándéka az ember számára a biztonság. [70:9.13](#)

Boldogság

Boldogság ered az igazság felismeréséből, mert az *megcselekedhető*; megélhető. A csalódottság és a szomorúság azért követi a vétkezést, mert az, nem valóság lévén, a tapasztalásban nem észlelhető. Az isteni igazság legjobban annak *szellemi sajátossága* alapján ismerhető fel. [2:7.6](#)

Emberi boldogság csak akkor érhető el, amikor az önnön való én-vágyát és a felsőbbrendű sajátlényeg (az isteni szellem)önzetlenségi késztetését az egyesítő és felügyelő személyiség összeszedett akarata összehangolja és megbékíti. [103:5.5](#)

Bosszú

A gyűlölet a félelem árnyéka; a bosszú a gyávaság álarca. [145:3.4](#)

Bölcsélet

A bölcsélet az embernek az emberi tapasztalás egyesítésére tett kísérlete. [196:3.30](#)

Bölcsesség

A bölcsesség kettős eredetű, mert egyrészt a tökéletes lényekben eredendően meglévő isteni látásmód tökéletességéből, másrészt az evolúciós teremtmények által megszerzett személyes tapasztalatból származik. [19:2.4](#)

A minden erkölcsi teremtményben eredendően munkáló, az elrendelt és fokozatos evolúciós fejlődésre irányuló késztetés. [36:5.12](#)

Még a bölcsesség is csak akkor isteni és biztonságos, ha annak hatóköre mindenségrendi és mozgatója szellemi. [54:1.7](#)

Tudásra szert lehet tenni oktatás révén, de az igazi műveltséghez elengedhetetlen a bölcsesség, mely csakis tapasztaláson keresztül és eredendően értelmes férfiak és nők révén biztosítható. Az ilyen nép képes a tapasztalatokból tanulni; valóban bölccsé válhat. [81:6.13](#)

A tudás az emberek helyének kijelöléséhez, társadalmi rétegek és kasztok létrehozásához vezet. A vallás az emberek szolgálatához, s így erkölctan és emberbarátság megalkotásához vezet. A bölcsesség vezet el az eszmék és az embertársak magasabb rendű és jobb társulásához. A kinyilatkoztatás felszabadítja az embereket és elindítja őket az örökkévaló kaland útján. [102:3.6](#)

Az Isten-kereső ember létpályája az örökkévalóság tükrében nagy sikernek bizonyulhat, még ha az egész ideigvaló-élet vállalkozás megsemmisítő kudarcnak tűnik is, feltéve, hogy minden egyes életkudarc a bölcsesség- és szellem-elérés műveltségének megteremtéséhez járult hozzá. Ne kövesd el azt a hibát, hogy összekevered a tudást, a műveltséget és a bölcsességet. Ezek az életben összefüggnek, azonban

nagyon is különböző szellemértékeket képviselnek; a bölcsesség mindig uralja a tudást és mindig megdicsőíti a műveltséget. [160:4.16](#)

Bűn

A bűnt sokféleképpen lehet vizsgálni, de világegyetemi bölcséleti szempontból a bűn nem más, mint a mindenségre való tudatosan ellenálló személyiség hozzáállása. [67:1.4](#)

A bűnnek, mely a valósághoz való személyes hozzáállás, az a rendeltetése, hogy a saját negativista természetét feltárja a világegyetemi értékek minden, azzal kapcsolatban álló szintjén. [67:7.4](#)

A bűn csak akkor hoz magával végzetes következményeket a személyiség-túlélés szempontjából, ha az az egész lény hozzáállása, amikor ez jelenti az elme döntését és a lélek akaratát. [67:7.4](#)

Egyetlen személy sem kényszerül alapvető szellemi nélkülözésre egy másik személy bűne miatt. A bűn teljes mértékben személyes az erkölcsi vétkeiséget vagy a szellemi következményeket tekintve, függetlenül annak messze ható következményeitől igazgatási, értelmi és társadalmi téren. [67:7.7](#)

A bűn fogalma újraértelmezendő úgy, mint az Istenséggel szembeni szándékos hűtlenség. A hűtlenségnek fokozatai vannak: az ingadozás részleges hűsége; az ellentétesség megosztott hűsége; a közömbösség haldokló hűsége; és a hűség halála, mely az isten nélküli eszményképekhez való kötődésben nyilvánul meg.

A bűnösség tudata vagy érzése az erkölcsök megsértésének tudatosulása; ez nem szükségszerűen bűn. Ha nincs tudatos hűtlenség az Istenséggel szemben, akkor nincs valódi bűn sem. [89:10.2](#)

A bűn az isteni törvénynek, az Atya akaratának tudatos, szándékos és megfontolt megszegése. A bűn annak mértéke, hogy valaki mennyire nem hajlandó elfogadni az isteni vezetést és a szellemi irányítást. [148:4.4](#)

Jézus tanítása szerint a bűn nem valamiféle sérült természetű gyermek, hanem az engedetlen akarat uralta értelmes elméjű utód. A bűn vonatkozásában azt tanította, hogy az Isten már megbocsátott; hogy az ilyen megbocsátást a társainknak való megbocsátással tesszük személyesen is megtapasztalhatóvá. A húsvér testbeni testvérednek való megbocsátással teremted meg a képességet a saját lelkedben arra, hogy a saját helytelen tetteidért való isteni megbocsátás valóságát befogadd. [170:2.23](#)

Az állati természet – a rosszcselkedetre való hajlam – lehet öröklődő, de a bűn nem adódik át a szülőktől a gyermeknek. A bűn valamely sajátakaratú teremtmény tudatos és szándékos lázadási cselekedete az Atya akaratával és a Fiak törvényei ellen. [188:4.5](#)

Bűnösség

A bűnösség érzése (nem a büntudat) vagy megszakadt szellemi közösségből, vagy az egyén erkölcsi eszményképeinek elszegényedéséből ered. Az ilyen nehézségtől való megszabadulás csakis ama felismerésen keresztül jöhet, hogy az ember legfelsőbb rendű erkölcsi eszményképei nem szükségképpen rokonok az Isten akaratával. Az ember nem remélheti, hogy megfeleljen a legmagasabb rendű eszményképeknek, viszont képes hűen kitartani azon célja mellett, hogy megtalálja Istent és egyre inkább olyanná váljon mint ő. [103:4.3](#)

Büszkeség

Az ember halandó természetére leselkedő és a szellemi épsége megőrzésének kihívást jelentő összes veszély közül a büszkeség a legnagyobb. [111:6.9](#)

A büszkeség megtévesztő, mérgező és bűn-tápláló, akár egyénben, akár csoportban, emberfajtában vagy nemzetben jelenik meg. Szó szerint igaz, hogy „Kevélységre gyalázat jön.” [111:6.10](#)

Bűvtárgyi hit

A szellemnek valamely élettelen tárgyba, állatba vagy emberi lénybe való költözésének eszméje nagyon ősi és nagyon tisztelt hiedelem, mely már a vallás fejlődésének kezdetétől érvényesült. A szellem által való megszállás e tantétele se több, se kevesebb, mint *bűvtárgyi hit*. [88:0.1](#)

Család

A család jelenti a testvériesség alapvető egységét, melyben az összes ember közötti testvériség eléréséhez oly lényeges türelem, felebaráti szeretet, elfogulatlanság és béketűrés tanulnivalóit a szülők és a gyermekek a magukévá teszik. [84:7.28](#)

Családi élet

A családi élet az igazi erkölcsiség nemtője, a kötelesség iránti hűség tudatosulásának őse. A családi élet kikényszerített társulásai kiegyensúlyozzák a személyiséget és ösztönzőleg hatnak annak fejlődésére a más és különféle személyiségekhez való elkerülhetetlen igazodásra kényszerítésen keresztül. Sőt, még mindezen felül is, egy igazi család – egy jó család – a szülői szerepben lévő nemzőknek kinyilatkoztatja a Teremtőnek az ő gyermekeivel szembeni beállítottságát, s ugyanakkor az ilyen igaz szülők kinyilvánítják a gyermekeiknek azt a szeretetet, mely az első az összes világegyetemi gyermek paradicsomi szülője szeretetének egyre magasabb rendű megnyilvánulásai által alkotott hosszú sorban. [84:7.30](#)

Csillagrendszer

A felsőbb kormányzat alapegysége mintegy ezer lakott vagy lakható világból áll. Izzó napok, hideg világok, a forró naphoz túl közeli bolygók és a teremtmények lakhelyéül szolgálni nem képes egyéb szférák nem tartoznak e csoportba. Az élet támogatásának megfelelően kialakított ezen ezer világot hívjuk csillagrendszernek, de a fiatalabb rendszerekben e világok közül csak viszonylag kisszámú a lakható. Minden egyes lakott bolygót egy Bolygóherceg kormányoz, és minden egyes helyi csillagrendszernek van egy épített szférája, mely annak központjául szolgál és amelyet egy Csillagrendszer Fejedelem irányít. [15:2.3](#)

Csillagvilág

Száz csillagrendszer (mintegy 100.000 lakható bolygó) alkot egy csillagvilágot. Minden egyes csillagvilágnak van egy épített központi szférája, melyet három Vorondadek Fiú, a Fenségesek irányítanak. Minden egyes csillagvilágnak van egy megfigyelői besorolású, Nappalok Hűséges Követője is, aki a paradicsomi Háromság nagykövete. [15:2.4](#)

Demokrácia

Az emberek a demokráciát is büvtárgyivá tették azzal, hogy a közember azon képzeit emelik fel és imádják, melyeket együttesen „közvélekedésnek” hívnak. Egyetlen ember véleményét, ha az csak az övé, nem tartják sokra, de amikor sok ember együttesen demokráciaként működik, akkor ugyanezt a közepszerű megítélést az igazságosság döntőbírájának és a pártatlanság mércéjének tekintik. [88:3.4](#)

Dogmatizmus (a tantételekhez való szolgai alkalmazkodás)

A szakadár felekezetiesség az intézményesített vallás egyik betegsége, a tantételekhez való szolgai alkalmazkodás pedig a szellemi természet egyfajta rabszolga sorba taszítása. Messze jobb dolog egyház nélküli vallással rendelkezni, mint vallás nélküli egyházzal. [99:6.1](#)

Egoizmus (önmagunkkal való túlságos foglalkozás)

Az ember halandó természetére leselkedő és a szellemi épsége megőrzésének kihívást jelentő összes veszély közül a büszkeség a legnagyobb. A bátorság értékes, az önmagunkkal való túlságos foglalkozás viszont öntelt és öngyilkos. Az ésszerű mértékű önbizalom nem helyteleníthető. Az embert az állatvilágból kiemelő egyetlen dolog az önmaga meghaladására való képessége. [111:6.9](#)

Egyetemes Atya

Isten – az Egyetemes Atya – az Első Forrás és Középpont személyisége, és mint ilyen, végtelen és személyes felügyeleti viszonyt tart fenn minden mellérendelt és alárendelt forrással és középponttal. [0:3.10](#)

Az Egyetemes Atyánál van a személyiség valóságának, a személyiség adományozásának és a személyiség végzetének titka. [0:5.5](#)

Az Egyetemes Atya a teremtésszössesség Istene, minden dolog és lény Első Forrása és Középpontja. Istent először teremtőnek, majd szabályozónak, végül pedig végtelen megtartónak tekintették. [1:0.1](#)

Az Egyetemes Atya abszolút értelemben és korlátlanul is végtelen minden sajátosságában; és e tény, önmagában és önmagától, közvetlenül elválasztja őt attól, hogy bármiféle személyes kapcsolatot alakítson ki véges anyagi lényekkel és egyéb alacsonyrendű teremtett értelmekkel. [2:1.6](#)

Az Egyetemes Atya személyesen sohasem működik teremtőként, hacsaknem a Fiúval vagy a Fiú összehangolt cselekedetével kapcsolatban. [6:1.3](#)

Egynejlőség

A többnejlőség a nőirabszolgasság-elem túlélése a házasságban. Az egynejlőség az egy férfi és egy nő kivételes társulásának rabszolgasságtól mentes eszményképe az otthonépítés, az utódnevelés, a közös műveltség és az önművelés terén megvalósított nagyszerű vállalkozásban. [69:9.7](#)

Az egytársúság mindig az emberi nemi evolúció eszményi célja volt, ma is az és mindig is az lesz. Az igazi párkapcsolati házasság ezen eszményképe önmegtartóztatást von maga után, és emiatt bukik meg oly gyakran pusztán azért, mert a szerződő felek egyike vagy mindkettő híján van a minden emberi erény legkiemelkedőbbikének, a szigorú önfegyelemnek. [83:6.6](#)

Együttes Cselekvő

Mindig emlékezzetek arra, hogy a Végtelen Szellem az *Együttes* Cselekvő; az Atya és a Fiú egyaránt őbenne és rajta keresztül működik; nemcsak mint önmaga van jelen, hanem mint az Atya és a Fiú és az Atya-Fiú. Ezt felismerve, valamint számos további ok miatt a Végtelen Szellem szellem-jelenlétére gyakran utalnak úgy, mint „az Isten szellemére”. [8:5.5](#)

Az Együttes Cselekvő a szellem-elme személyiség, továbbá ő az értelem, az ész és az egyetemes elme forrása. [0:5.5](#)

El

Mindeme szókinszbeli bizonytalanság és fogalomzavar közepette sok ájtatos hívő őszintén törekedett mindezen kialakult isteniségeszmék imádására, és a gyakorlatban ennek az összetett Istenségnek a megjelölésére alkalmazták az El kifejezést. És ebbe beleértettek még más beduin természeti isteneket is. [96:1.7](#)

El Elyon

Évszázadokkal a Melkizedek sálemi jelenlétét követően az ő Istenségről szóló tantétele különféle változatokban élt tovább, azonban azt általában az El Elyon, a menny Fenséges Istene kifejezésével jelölték. [96:1.4](#)

El Shaddai

Ez olyan összetett istenkép, mely Amenemope Bölcsesség könyvének tanításaiból származik, s amelyet módosított az Atonról szóló Ikhnaton-féle tantétel és még tovább módosított az El Elyon fogalmában megtestesülő Melkizedek-féle tanítás. De amint az El Shaddaira vonatkozó felfogás megjelent a héber elmében, a sivatagi Jahve-hiedelmek nyomban erős hatást gyakoroltak rá. E korszak uralkodó vallási eszméinek egyike az isteni Gondviseléssel kapcsolatos egyiptomi felfogás volt, az a tanítás, hogy az anyagi jólét nem más, mint az El Shaddai szolgálatának jutalma. [96:1.5](#)

Élet

Úgy beszélünk az életről mint „energia” és mint „hatóerő”, de az élet valójában egyik sem. A hatóerő-energia különböző mértékben ugyan, de érzékeny a gravitációra; az élet nem. A minta úgyszintén nem érzékeny a gravitációra, lévén az a gravitációra való válaszadásból eredő kötelezettségeinek már eleget tett energia-elrendeződés. Az élet, mint olyan, valamiféle minta szerint rendezett vagy más módon különvált – anyagi, elme- vagy szellemi – energiarendszer lendülete.

Van az evolúciós bolygókon megtelepítendő élet kialakításával összefüggésbe hozható néhány, számunkra nem teljesen világos dolog. Teljesen értjük az élethordozók villamos-vegytani képleteinek fizikai felépítését, de nem teljesen értjük az *életet megelevenítő szikra* természetét és forrását. Tudjuk, hogy az élet az Atyától a Fiún keresztül és a Szellem révén áramlik. [36:6.6](#)

Az élet valamely részét elkeríteni és vallásnak nevezni nem más, mint felbomlasztani az életet és eltorzítani a vallást. És éppen ez az oka annak, hogy az imádat Istene miért tart igényt vagy teljes odaadásra vagy semmilyenre. [102:6.1](#)

Az ember anyagi valójája, az emberi azonosság én-entitása a fizikai élet alatt az anyagi élethordozó folyamatos működésétől, az energiák és az értelem közötti folyamatos egyensúlyhiánytól függ, mely az Urantián az *élet* nevet kapta. Azonban a továbbélési értékkel rendelkező sajátlénység, a halál élményén túllépni képes sajátlénység csak úgy tud fejlődni, ha megteremti annak lehetőségét, hogy a kifejlődő személyiség azonosságának székhelyét az időleges élethordozóról – az anyagi testből – a tartósabb és

halhatatlan jellegű morontia lélekbe helyezhesse át, és még magasabbra, azokra a szintekre, ahol a lélek eggyé válik a szellemvalósági renddel, illetőleg ténylegesen eléri azt. Magát az anyagi társulásból a morontia azonosulásba való tényleges átmenetet az emberi teremtmény Isten-kereső döntéseinek őszintesége, állhatatossága és elkötelezettsége teremti meg. [112:2.20](#)

Az élet az eredeti mindenségrendi okozati folyamat egyfajta alkalmazkodása a világegyetemi helyzetek követelményeihez és lehetőségeihez, és létrejöttét az Egyetemes Elme cselekedete és az Isten, aki szellem, szellemszíkrajának megelevenedése okozza. Az élet értelme annak alkalmazkodóképessége; az élet értéke annak fokozatos előrehaladása – egészen az Isten-tudatos magasságokig. [130:4.7](#)

Élet, Jézus ~-e

Jézus élete örök vigaszt nyújt minden csalódott eszményelvű embernek. [126:5.4](#)

Élethordozó

Az élet nem akaratlanul keletkezik. Az élet a Lét (rejtett) Építőinek tervei szerint alkottatik és jelenik meg a lakott bolygókon közvetlen betelepítéssel vagy a helyi világegyetemek Élethordozói tevékenységének eredményeképpen. Ezek az élethordozók a világegyetemi Fiak sokszínű családjának legérdekesebb és legsokoldalúbb tagjai közé tartoznak. Feladatuk a bolygószférákon létesítendő teremtményi élet részletes megtervezése és szállítása. És miután ezt az életet az új világba beleoltották, még hosszú ideig ott is maradnak annak érdekében, hogy elősegítsék annak fejlődését. [36:0.1](#)

Az élethordozók olyan élő folyamatszabályozó-jelenlétek, melyek a lét anyagi rendjébe tartozó, egyébként semleges elemeket összekeverik, szervezik és életre keltik. [36:3.5](#)

Elme

Bármilyen tényezőt, amely az Együttes Cselekvő elme-körére válaszol, elmének nevezünk, elmének (...) – annak minden szakaszában. [0:6.1](#)

Az *elme* a különféle energiarendszerek melletti *élő segédkezés* jelenlét-tevékenységére utaló jelenség; és ez minden értelemszinten igaz. A személyiségben az elme mindig a szellem és az anyag között tevékenykedik; ennél fogva a világegyetemet háromféle fény világítja meg: anyagi fény, a mindenségre való értelmi rálátás és szellem-fényesség. [0:6.8](#)

Elme. Az emberi élő szervezet gondolkodó, észlelő és érző működési rendje. A teljes tudatos és nem tudatos tapasztalás. Az érzelmi élethez kötődő értelem, mely az istenimádaton és a bölcsességen keresztül a szellemi szintig terjeszkedik. [0:5.8](#)

Az elme a szellemi értékeket értelmi jelentéstartalmakká alakítja; az akarat hatalmában áll az, hogy az elme-jelentéstartalmakat az anyagi és a szellemi területeken egyaránt kibontakoztassa. A Paradicsomra való felemelkedés viszonylagos és megkülönböztethető növekedéssel jár a szellemben, az elmében és az energiában. A személyiség az élményelvi egyéniség ezen elemeinek egyesítője. [9:4.6](#)

Az elme az Urantián egyfajta kölcsönös engedmény a gondolati tökéletesség lényege és a ti éretlen emberi természetetek fejlődő gondolkodásmódja között. Az elme igazán isteni eredetű, és isteni végzete is van, de a halandói elmétek még nem bír ezzel az isteni ranggal. [9:5.6](#)

Az elme nem más, mint a teremtmény-személyiségek módszere a szellemvalóságok megtapasztalásához. És végső soron még az emberi elme egyesítő lehetőségei is, tehát a dolgok, a képzetek és az értékek összehangolásának képessége is anyagfeletti. [12:8.8](#)

Az elme isteniségi adomány, azonban nem halhatatlan akkor, ha világegyetemi szellemi látásmód nélkül működik és nem rendelkezik az istenimádat képességével és a továbbélés iránti vággyal. [36:5.17](#)

Az anyagi elme színkörében emberi személyiségek élnek, öntudattal rendelkeznek, döntéseket hoznak, Istent választják vagy elfordulnak tőle, örökkévalóvá teszik vagy elpusztítják önmagukat. Az anyagi evolúció egy életgépet adott nektek, a testeteket; maga az Atya ruházott fel benneteket a világegyetemben ismert legtisztább szellem-valósággal, a Gondolatigazítókval. Ám a kezetekbe, a saját döntéseitekre bízva, elme adatott, és elme által éltek vagy haltok. Ezen az elmén belül és ezzel az elmével hozzátok meg azokat az erkölcsi döntéseket, amelyek képessé tesznek benneteket arra, hogy olyanok legyetek, mint az Igazító, tehát mint az Isten.

A halandói elme ideigvaló értelmi rendszer, melyet az anyagi élettartam idejére kapnak kölcsön az emberi lények, és ennek az elmének az alkalmazási módjától függ, hogy elfogadják vagy elutasítják az öröklét lehetőségét. Az elme lényegében az akaratotoknak alávetett egyetlen világegyetemi valóság, és a lélek – a morontia önnön valótok – hűséges képet fog mutatni azoknak az ideigvaló döntéseknek az eredményéről, melyeket a halandói önnön valótok meghoz. [111:1.3](#)

Az elme mindenségrendi hangszerén az emberi akarat a pusztítás fülsértő hangsorait játszhatja, vagy belőle ugyanez az emberi akarat az Isten-azonosulás és az azt követő örök továbbélés összehangzó dallamait csalshatja elő. [111:1.6](#)

A halandó ember anyagi elméje tulajdonképpen az a mindenségrendi szövőszék, amelyen morontia szövődék fut, s ebbe az emberben lakozó Gondolatigazító maradandó értékek és isteni jelentéstartalmak világegyetem-jellegű szellemmintáját szövi – egy végleges-beteljesülésű és végtelen létpályájú továbbélő lelket, egy magvában végleges rendű lényt. [111:2.2](#)

Bár az elme nem a szellemi természet fészke, az valóban az ahhoz vezető kapualj. [155:6.13](#)

Elme, mindenségrendi

A mindenségrendi elme. Ez az idő és tér hétszer különvált elméje, melynek egy-egy szakasza számára a hét felsőbb-világegyetem egyikéhez tartozó Tökéletes Szellem segítkezik. A mindenségrendi elme magába foglal minden végeselme-szintet, és ő hangolja össze tapasztalásilag a Legfelsőbb Elme evolúciós-istenségi szintjeivel és tapasztalás-meghaladóan az abszolút elme lételvi szintjeivel – az Együttes Cselekvő közvetlen köreivel. [42:10.6](#)

Élményelvi

(12) (forrás: ASOTMU [A Study of the Master Universe – A világmindenség vizsgálata]) E kifejezés a kezdettel rendelkező lényeket és dolgokat jelöli. Vonatkozik minden olyan lényre is, amelyek tapasztalás útján képesek gyarapodni. Még némely lételvi valóságok is képesek élményelvi növekedésre a magasabb szinteken. A többi valóság teljes egészében élményelvi; az ember a növekedési lehetőségeit tekintve teljesen élményelvi.

Elohim

Kish-ben és Urban sokáig léteztek olyan sumér-káld népcsoportok, akik az ádámi és a Melkizedek-féle idők hagyományaira alapozva tanították a három-egyben Isten felfogását. E felfogást magukkal vitték Egyiptomba is, ahol e Háromságot Elohim, illetőleg egyes számban Eloah, neve alatt imádták. [96:1.8](#)

Előítélet

Az előítélet vakká teszi a lelket az igazság felismerésére, és az előítélet csak azáltal küszöbölhető ki, ha a lélek őszinte odaadással viseltetik azon ügy imádata iránt, mely az egyén embertársait mindenre kiterjedően és teljesen magába foglalja. Az előítélet elválaszthatatlanul kötődik az önzőséghez. Az előítélet csakis azáltal számolható fel, hogy az egyén felhagy az önzéssel és annak helyébe azon ügy szolgálatából nyerhető megelégedettség-keresést állítja, mely ügy nemcsak, hogy nagyobb jelentőségű az egyén sajátlényegénél, hanem nagyobb jelentőségű az emberiségnél is – ez az Isten keresése, az isteniség elérése. A személyiség érettségének bizonyítéka abban áll, hogy az emberi vágy úgy alakul át, hogy állandóan törekszik a legmagasabb rendű és a leginkább istenien valós értékek felismerésére. [160:1.13](#)

Első Forrás és Középpont

Isten – az Egyetemes Atya – az Első Forrás és Középpont személyisége. [0:3.10](#)

Az Első Forrás és Középpont ezért elsődleges minden területen: az istenivé tett vagy az istenivé nem tett területén, a személyes vagy a személytelen területén, a tényleges vagy a magvábanvaló területén, a véges vagy a végtelen területén. Egyetlen dolog vagy lény, semmiféle viszonylagosság vagy véglegesség sem létezik úgy, hogy az Első Forrás és Középpont elsődlegességével ne lenne közvetlen vagy közvetett kapcsolatban és ne függene tőle. [0:3.11](#)

Elvonatkoztatás

A bölcselők akkor követik el a legnagyobb hibát, amikor elcsábulnak az elvonatkoztatás téveszméjétől, abban, hogy figyelmüket a valóságnak egyetlen szempontjára irányítják és ezt követően erről az elszigetelt szempontról kijelentik, hogy az a teljes egész láttatására is alkalmas. [2:7.5](#)

Ember

A halandó ember igen nagy mértékben még beteljesületlen szellemi lehetőségesség. [0:4.7](#)

Isten szellem – szellemszemélyiség; az ember szintén szellem – magvábanvaló szellemszemélyiség. [1:6.8](#)

Az Örökkévaló Fiú teljes mértékben szellemi; az ember éppen csak nem teljesen anyagi jellegű. [6:6.4](#)

Az Igazító az ember örökkévalóság-lehetősége; az ember az Igazító személyiség-lehetősége. [107:6.2](#)

A halandó ember egy gép, egy élő működési rend; gyökerei ténylegesen az energia fizikai világában erednek. Sok emberi válasz jellegét tekintve önmagától végbemenő; az élet nagy része gépies. De az ember, a rendszer, sokkal több, mint egy gép; az ember rendelkezik elmével, és szellem lakozik benne; és bár anyagi léte során sohasem lesz képes a létezés vegyi és villamos működéstanától megszabadulni, mégis egyre jobban képes megtanulni azt, hogy e fizikai-élet gépet miként rendelje alá irányító bölcsességének, melynek élményelvi alapját az a folyamat képezi, hogy az ember elméjét a bent lakozó Gondolatigazító szellemi késztetéseinek megfelelő cselekvésnek szenteli. [118:8.2](#)

Az ember az Isten fia, nem ördögfajzat. [145:3.4](#)

Energia

A szellem isteni cél, a szellem-elme pedig isteni cél beteljesülés közben. Az energia dolog, az elme jelentéstartalom, a szellem érték. [9:4.5](#)

Az energia a szellemi, az elme- és az anyagi területekre alkalmazott általános kifejezés. [0:6.2](#)

Ebben az írásban például az *energia* a megnyilvánuló mozgás, hatás és potenciál minden szakaszát és formáját jelöli, míg az *erőt* a gravitáció előttire, az *erőteret* pedig a gravitáció utánra, mint energiaszakaszokra alkalmazzuk. [42:2.1](#)

Az isteni rendre szabott energia a Paradicsomból indul ki. Az energia – a tiszta energia – az isteni szerveződés természetének része; úgy formálták meg, hogy hasonlatos legyen az egybefoglalt három Istenhez, ahogyan ők a világegyetemek mindenségének központjaiban működnek. [42:1.6](#)

Energia, fizikai ~

A *fizikai energia* a megnyilvánuló mozgás, hatás és lehetőség összes szakaszát és formáját jelöli. [0:6.3](#)

Energia, gravitációs ~

Az ekkor megjelenő, a gravitációra érzékeny energia a világegyetemi erőter potenciálját hordozza és belőle válik minden világegyetemi anyag tevékeny őse. Ez a másodrendű vagy gravitációs energia a Tapasztalás-meghaladó Társ-főerőszerzők által kialakított nyomás-jelenlét és feszültség-irányultságok eredménye. A térenergia ezen erőbefolyásolók munkájának következtében a hatóenergia szakaszból gyorsan átmegy a gravitációs szakaszba, s így közvetlenül a paradicsomi (abszolút) gravitáció körön visszatérő hatása alá kerül, miközben a térenergia az egyenes irányú gravitációs vonzásra is mutat bizonyos válaszpoteenciált, mely az energia és az anyag elektron- és elektron-utáni szakaszaiban nem sokkal ez után megjelenő anyagtömegre sajátosan jellemző. [42:2.11](#)

Energia, ható~

Ez erő-irányította, tömeg-mozgatta, nagyfeszültségű és erőszakos megnyilvánulású energia – az elsőrendű erőszervezők tevékenysége révén mozgásba lendült óriási energiarendszerek. Ez az elsőrendű vagy hatóenergia nem egyből válaszol határozottan a Paradicsom gravitációs vonzására, bár valószínűleg összmennyiség jellegű vagy tér-irányultsági választ ad a Paradicsom alsó részéből eredő abszolút hatások együttes csoportjára. [42:2.11](#)

Energia, Havona~

A Paradicsom felé tovább haladva következik a központi világegyetemre jellemző, előbb-létezett energiaszakasz. Úgy tűnik, hogy az evolúciós körforgás itt visszafordul önmagába; az energia-erőter a térpotenciálhoz vagy az elsőfajú erőhöz egyáltalán nem hasonlító erővé kezd visszaalakulni látszólag. A Havona-energiarendszerek nem kettősek; azok hármas jellegűek. A Havona ezen energiáit az Uverszán TRIÁTA néven ismerik. [42:2.16](#)

Energia, kilépő ~

A kilépő energia a paradicsomi gravitációra visszaható, de a helyi vagy egyenes irányú gravitációra még nem válaszoló energiákat foglalja magába. Ez az energia-anyag villamos-szerveződés előtti szintje. [0:6.6](#)

Az elsőrendű erőszervezők tétlen jelenléte elégséges a tértenciál elsőfajú erővé alakításához, és ugyanezen erő-szervezők ezen a beindított téren kezdik meg első és tevékeny műveleteiket. Az elsőfajú erő rendeltetése, hogy két különböző átalakulási szakaszon menjen át az energia kisugárzás birodalmaiban, mielőtt világegyetemi erőterként megjelenik. A kilépő energia e két szintje: 1. Hatóenergia 2. Gravitációs energia [42:2.10](#)

Energia, tapasztalás-meghaladó vagy transzcendentális ~

Ez az energiarendszer a felsőbb paradicsomi szinten, illetőleg szintből működik és kizárólag az abszonit népszerűséggel kapcsolatban. Uverszai neve TRANOSZTA. [42:2.18](#)

Energia, tiszta ~

Az elsőfajú erő alatt néha tiszta energiát értenek; az Uverszán úgy nevezzük, hogy SZEGREGÁTA. [42:2.9](#)

A tiszta energia az őse minden viszonylagos, nem-szellemi működési valóságnak, míg a tiszta szellem minden alapvető energiarendszer isteni és irányító felügyeletének potenciálja. És mindeme valóságoknak, melyek oly változatosan nyilvánulnak meg szerte a térben és oly változatos formában figyelhetők meg az idő mozgásaiban, a paradicsomi Atya személyében van a középpontjuk. [56:1.4](#)

Engesztelés

Ld. vezeklés.

Eredeti, Az ~

Az Eredeti. Az Első Forrás és Középpont korlátlan fogalma, a VAGYOK ama forrás-megnyilatkozása, amelyből minden valóság ered. [115:3.6](#)

Az Eredeti pedig az, ami van. [115:3.11](#)

Erény

Az erény pártatlanság – a mindenségrenddel való összhang. Erényeket nevesíteni nem azt jelenti, hogy meghatározzuk azokat, hanem azt, hogy megéljük azokat annak érdekében, hogy megismerjük azokat. Az erény nem pusztán tudás és még csak nem is bölcsesség, hanem inkább a mindenségrendi előrehaladás egyre magasabb szintjeinek elérésében megszerzett fokozatos tapasztalás valósága. A halandó ember hétköznapi életében az erény a jónak a rossz ellenében való következetes választásában jelenik meg, és e választási képesség a bizonyítéka annak, hogy az ember erkölcsi természettel rendelkezik. [16:7.6](#)

Következésképp a legfelsőbb szintű erény az, hogy a mennyei Atya akaratának megcselekedését választjuk. [16:7.10](#)

Az erény a személyiségből eredően akarati jellegű; a szabad akarattal rendelkező teremtmények esetében a pártatlanság nem eredendően belőlük magukból fakadó jelenség. [21:3.14](#)

Éretlenség

A társaitoknak való megbocsátásra képtelenségetek vagy az attól való vonakodások az éretlenségetek mértéke, amely azt mutatja, hogy nem vagytok képesek felnőtt rokonszenvig, megértésig és szeretetig eljutni. (Ld. még: érettség) [174:1.5](#)

Érettség

Az ember fejlődő önnön valójának kiteljesedésében a múlt és a jövő összekapcsolása világítja meg a jelen igaz jelentéstartalmát. A sajátlényeg éretté válása során egyre visszább és visszább nyúl a múltba tapasztalatokért, míg bölcsesség-látomásai egyre mélyebbre és mélyebbre hatolnak be az ismeretlen jövőbe. És amint a gondolkodó sajátlényeg állandóan egyre tovább jut a múltban és a jövőben, úgy válik értékítélete egyre kevésbé függővé a pillanatnyi jelentől. [118:1.5](#)

Éretté válni annyit jelent, mint hatékonyabban élni a jelenben s egyúttal megszabadulni a jelen korlátaiktól. A múltbéli tapasztalatokon alapuló érettségi tervek a jelenben jönnek létre úgy, hogy növeljék a jövőbeli értékeket. [118:1.7](#)

Az érettség időegysége olyan arányokat vesz fel, hogy a múlt-jelen-jövő összehangolt jellegét felfedje azért, hogy a sajátlényeg egyre jobb betekintést nyerjen az események teljességébe, látni kezdje az idősíkot a kinyíló látókörök körképszerű távlatából, talán elkezdje megsejteni azt a sohasem kezdődő, sohasem befejeződő végtelen folytonosságot, amelynek részeit időnek nevezik. [118:1.8](#)

Erkölciség

Az erkölcs sohasem emelhető magasabb szintre törvénnyel vagy erővel. Ez a személyes és szabad akaratlan alapul és olyan járvány útján kell elterjednie, melynek alapja az, hogy az erkölcsileg kitűnő személyek kapcsolatot teremtenek olyanokkal, akik erkölcsileg kevésbé fogékonyak, de akik valamilyen mértékben vágyanak arra, hogy az Atya akaratát cselekedjék.

Az erkölcsös cselekedetek azok az emberi tettek, melyeket a legmagasabb értelmi szint jellemez, melyeket a felsőbb célok és az e célok eléréséhez szükséges erkölcsi jelentéstartalmak megválasztásában megnyilvánuló igényes megkülönböztetés vezérel. Az ilyen viselkedés erényes. Következésképp a legfelsőbb szintű erény az, hogy a mennyei Atya akaratának megcselekedését választjuk. [16:7.9](#)

Az erkölcsiség lényeges, előzetesen létező talaja a személyes Isten-tudatnak, az Igazító benső jelenléte személyes felismerésének, azonban nem az ilyen erkölcsiség a forrása a vallásos tapasztalásnak és az ebből fakadó szellemi rálátásnak. Az erkölcsi természet állatfeletti, de szellemalatti. Az erkölcsiség egyenértékű a kötelesség elismerésével, a helyes és a helytelen létezésének felismerésével. Az erkölcs sávja úgy ékelődik az állati és az emberi fajtájú elme közé, ahogy a morontia működik a személyiségelnyerés anyagi és szellemi szférái között.

Az evolúciós elme képes felfedezni törvényt, erkölcsöket és erkölcsant; az adományozott szellem, az emberben lakozó Igazító azonban kinyilatkoztatja a fejlődő emberi elmének a törvényhozót, az Atya-forrását mindannak, ami igaz, szép és jó; és az ilyen megvilágosodott embernek már olyan vallása van és szellemi értelemben úgy fel van szerelve, hogy képes megkezdeni az Isten hosszú és kalandos megkeresését.

Az erkölcsiség nem szükségképpen szellemi; lehet teljesen és tisztán emberi, jóllehet az igazi vallás minden erkölcsi értéket fokoz, azokat több jelentéstartalommal tölti meg. A vallás nélküli erkölcsiség nem mutat végleges jóságot és nem gondoskodik még a saját erkölcsi értékeinek túléléséről sem. A vallás gondoskodik mindannak a fokozásáról, megdicsőítéséről és biztos túléléséről, amit az erkölcsiség felismer és elfogad. [196:3.25](#)

Erkölcstan

Az erkölcstan külső társadalmi vagy faji tükre hű képet mutat a belső szellemi és vallásos fejlődés egyébként megfigyelhetetlen alakulásáról. [102:8.4](#)

Erő

Az energia a szellemi, az elme- és az anyagi területekre alkalmazott általános kifejezés. Az *erő* fogalmát is ilyen tág értelmezésben használjuk. [0:6.2](#)

Erő, elsőfajú ~

Ez jelenti az első alapvető változást a tértenciálban és talán ez a Korlátlan Abszolút egyik alsó-paradicsomi rendeltetése. Tudjuk, hogy az alsó-Paradicsomból kiinduló térjelenlét némiképp módosul a bejövőhöz képest. De függetlenül minden ilyen esetleges kapcsolattól, a tértenciál közvetlenül észlelhető átalakítása elsőfajú erővé nem más, mint az élő paradicsomi erő-szervezők feszültségjelenlétének elsőrendű szétválasztó működése. [42:2.7](#)

A tétlen és magvábanvaló erő a Meglényegített Elsőrendű Fő-erőszervezők térjelenlétéből származó ellenállás következtében válik tevékenyvé és elsőfajúvá. Az erő kilép a Korlátlan Abszolút kizárólagos területéből a sokszoros válaszok – a Cselekvő Isten keltette bizonyos eredeti mozgásokra, majd az Egyetemes Abszolúttól kisugárzó, bizonyos kiegyenlítő mozgásokra adott válaszok – birodalmaiba. [42:2.7](#)

Az elsőfajú erő láthatóan az abszolútság mértékének megfelelően válaszol a tapasztalás-meghaladó okozati folyamatokra. Az elsőfajú erő alatt néha *tiszta energiát* értenek; az Uverszán úgy nevezzük, hogy SZEGREGÁTA.

Erő, mindenségrendi ~

A mindenségrendi erő a Korlátlan Abszolútból származó mindenféle, ám a paradicsomi gravitációra még nem válaszoló energiát jelöli. [0:6.5](#)

Erőszak

Az erőszak a természet törvénye, az ellenségesség a természet gyermekének önkéntelen válasza, míg a háború nem más, mint ugyanezek a tevékenységek, de csoportosan gyakorolva. [70:1.1](#)

Erőtér, világegyetemi

A világegyetemi erőter mindazokat az energiákat jelenti, amelyekre ugyan még hat a paradicsomi gravitáció, de az egyenes irányú gravitációra már közvetlenül válaszolnak. Ez az energia-anyag és minden további energiaanyag-módosulat villamos szintje. [0:6.7](#)

A térerő térenergiává és így gravitáció szabályozta energiává alakul. A fizikai energia ekképp eljutott arra a pontra, hogy az erőter csatornáiba vezettessen és a világegyetemi Teremtők különböző céljaira rendelkezésre bocsáttasson.

A világegyetemi erőter tartományára az Uverszán úgy utalunk, mint gravita. [42:2.14](#)

Értékelés, esztétikai érzék

A szépség szeretete és a minden alkotó megnyilvánulás művészi vonásának egyre teljesebb értékelése a valóság minden szintjén. [56:10.7](#)

Értelem

Az értelem a tudomány módszere; a hit a vallás módszere; az okszerű gondolkodás a bölcsélet kísérleti módszere. [101:2.2](#)

Az értelem a tudományos tanulmányozáson keresztül a természetén át visszavezethet egy Első Okhoz, de vallási hitre van szükség ahhoz, hogy a tudomány Első Oka az üdvözülés Istenévé legyen átalakítható; és kinyilatkoztatásra van szükség az ilyen hit, az ilyen szellemi látásmód érvényesítéséhez is. [101:2.3](#)

Az értelem a tudomány bizonyítéka, a hit a vallás bizonyítéka, az oktan a bölcsélet bizonyítéka, a kinyilatkoztatást azonban csakis az emberi *tapasztalás* igazolja. [101:2.8](#)

Az értelem a tudományok megértési módszere; a hit a vallás rálátási eljárása; a mota a morontia szint módszere. [103:6.7](#)

Az *értelem* a tudat végkövetkeztetéseinek levonása az energia és anyag fizikai világában való és azzal kapcsolatban szerzett tapasztalás vonatkozásban. [103:7.13](#)

Értelem (megértés)

Az összehangolási késztetés, a képzetek önkéntelen és láthatóan önműködő társítása. Ez a megszerzett ismeretek összehangolásának képessége, a gyors helyzetfelismerésnek, a késlekedés nélküli ítéletalkotásnak és az azonnali döntéshozatalnak a jelensége. [36:5.7](#)

A felismerés a külvilágból felfogott érzetkeltő hatásoknak az egyén emlékmintáiba való illesztésének értelmi folyamata. A megértés arra utal, hogy ezek a felismert érzetkeltő hatások és a hozzájuk társított emlékminták az alapelvek élénk működésű hálózatába szervesen beágyazódtak vagy annak részévé szerveződtek. [111:4.1](#)

Érzék, erkölcsi ~

A kötelesség felismerése. [16:7.1](#)

Érzék, etikai

Az igazság felismerésén keresztül a szépség értékelése elvezet mindama dolgok örök helyénvalóságának érzékeléséhez, melyek hatással vannak az isteni jóság felismerésére azokban a kapcsolatokban, melyeket az Istenség tart fenn minden lénnyel; és így még a mindenségtan is elvezet az isteni valóságértékek – az Isten-tudat – kereséséhez. [56:10.8](#)

Eszményelvűség

Az isteni megközelítésének felfogása. [3:5.11](#)

Eszménykor, evolúciós

A Tanító Fiak e kora jelenti az előszobát az utolsó bolygóorszakhoz – az evolúciós eszménykorhoz – a fény és élet korszakához. [49:5.27](#)

Esszénusok

Az esszénusok igazi vallási szakadár felekezetet alkottak, eredetük a makkabeus felkelés idejére nyúlt vissza, s akiknek a követelményei némely tekintetben nagyobbak voltak a farizeusokénál. Felvettek sok perzsa hiedelmet és szokást, testvériségben éltek rendházakban, tartózkodtak a házasságtól, és mindenük közös volt. Az angyalokról szóló tanítások terjesztésére szakosodtak. [137:7.8](#)

Év, jerusemi ~

A sataniai nap egy óra négy perc és tizenöt másodperc híján egyenlő három urantiai nappal, ennyi idő kell ahhoz, hogy a Jerusem a tengelye körül egyszer körbeforduljon. A csillagrendszeri év száz jerusemi nappól áll. [46:1.2](#)

Év, nebadoni ~

A nebadoni évet az Uversza-körön való világegyetemi haladás idejéből származtatják, és ez egyenlő száz nappal világegyetemi szabványidőben mérve, ami nagyjából öt évet tesz ki urantiai időben. [33:6.7](#)

Evangélium, az országról szóló ~

Az országról szóló evangélium: az Isten atyaságának ténye, mellyel párosul az emberek közötti fiúság-testvériség eredő igazsága. [194:0.4](#)

Evolúció

Fokozatos teremtés. [74:8.4](#)

Az evolúció teremtőképesség az időben. [105:6.5](#)

Evolúció, szellemi ~

A szellemi evolúció a jóság választásának növekvő és önkéntes megtapasztalása, melyet ezzel egyenlő mértékben és ütemben kísér a rossz választási lehetőségének csökkenése. [132:3.8](#)

Farizeusok

Az írástudókat és a rabbikat együtt farizeusoknak nevezték. Magukra úgy utaltak, mint „társakra”. Sok tekintetben ők voltak a haladó csoport a zsidók körében, sok olyan tanítást is elfogadtak, melyek nem voltak benne egyértelműen a héber írásokban, mint például a holtak feltámadásába vetett hit, mely tantételt csak egy későbbi látnok, Dániel említette. [137:7.6](#)

Fegyverkezés

A fegyverkezés önkényes és kegyetlen – embertelen. Támogatja a győzők társadalmi szerveződését, de felbomlasztja a legyőzöttekét.

Ne essetek abba a hibába, hogy dicsőítitek a háborút; inkább azt nézzétek, hogy mit tett a háború a társadalomért annak érdekében, hogy még pontosabban lássátok, hogy a háború helyettesítőinek mit is kell nyújtaniuk, hogy a polgárosodás kibontakozása folytatódjon. És ha ezek a megfelelő helyettesítők nem állnak rendelkezésre, akkor biztosak lehettek abban, hogy a háború még sokáig fog tartani. [70:2.18](#)

Felebaráti szeretet

Az embertársaitok szolgálata. [3:5.7](#)

Felismerés

A felismerés a külvilágból felfogott érzetkeltő hatásoknak az egyén emlékmintáiba való illesztésének értelmi folyamata. [111:4.1](#)

Felsőbb-világegyetem

Tíz nagyövezet (mintegy 1.000.000.000.000 lakható bolygó) alkot egy felsőbb-világegyetemet. Minden egyes felsőbb-világegyetemben van egy óriási és dicsőséges központ, melyet három Nappalok Elődje irányít. [15:2.8](#)

Fény (fényesség)

A fény – a szellem-fényesség – a különféle rendű szellemlények személyiség-megnyilatkozásának jellemző vonására utaló jelkép, szókép. Ez a fényesség-kiáradás semmilyen tekintetben nem hozható kapcsolatba sem a mindenségre való értelmi rálátással, sem a fizikaifény-megnyilvánulásokkal. [0:6.9](#)

Fiúi elismerés (az Istennél való fiúság)

Imádkozáskor mindig emlékezzetek, hogy a fiúi elismerés *ajándék*. Egyetlen gyermek sem *érdemli ki* a fiúi vagy leányi besorolást. A földi gyermek szüleinek akarata jönni a világra. Az Isten gyermeke éppen így jut kegyre és a szellem új létére a mennyei Atya akarata révén. Ezért kell a mennyországot – az isteni fiúi besorolást – kisgyermekként *fogadni*. Az igazságosságot – a folytonos jellemfejlődést – kiérdemlitek, azonban fiúi besorolást kegyből és hit révén kaptok. [\(1621:2\)144:4.3](#)

Gondolatigazító

A Gondolatigazító mindenségrendi ablakán át a véges teremtmény hitében megpillanthatja a korlátlan Istenséget, az Egyetemes Atya bizonyosságát és isteniségét. [103:0.1](#)

Az Igazító teremti meg az emberben azt az olthatatlan vágyakozást és szüntelen sóvárgást, hogy olyan akarjon lenni, mint az Isten, elérje a Paradicsomot, és ott, az Istenség tényleges személye előtt az isteni ajándék végtelen forrását imádja. Az Igazító az élő jelenlét, mely ténylegesen összeköti a halandó fiút az ő paradicsomi Atyjával és egyre közelebb és közelebb vonja őt az Atyához. Az Igazító a mi egyensúlyteremtőnk, mely kiegyenlíti azt a hatalmas világegyetemi feszültséget, amely egyrészt az embernek az Istentől való távolságából, másrészt az örökkévaló Atya egyetemességével szemben az ember részlegességéből ered.

Az Igazító egy végtelen lény abszolút lényege, mely egy véges teremtmény elméjének börtönébe záratik, és aki az adott halandó választásától függően beteljesítheti Isten és ember ezen ideigvaló egyesülését, és ténylegesen létrehozhat egy új lényrendet a véget nem érő világegyetemi szolgálatra. Az Igazító az isteni világegyetemi valóságként a maga valójában jeleníti meg azt az igazságot, hogy az Isten az ember Atyja. Az Igazító az ember tévedhetetlen mindenségrendi iránytűje, mely mindig és hibátlanul Isten irányába kormányozza a lelket. [107:0.5](#)

Az Igazítók jelentik az Atya szeretetének tényleges megtestesülését az emberek lelkében; ők képezik az ember örök létpályájának a halandói elmébe zárt valóságos ígérletét; ők alkotják az ember tökéletessé vált végleges rendű személyiségének lényegét, melyet a halandó előzetesen megtapasztalhat az időben, amint fokozatosan elsajátítja az Atya akaratának megéléséhez vezető isteni módszert, ahogy lépésről lépésre haladva a világegyetemek során át tartó felemelkedésben végül eléri a paradicsomi Atyjának isteni jelenlétét. [107:0.2](#)

Számos nem ismertetett társukkal együtt az Igazítók valójában osztatlan és összevegyületlen isteniséget alkotnak, az Istenség korlátlan és gyöngítetlen részét képezik; Isten részei ők, és amennyire ezt meg tudjuk ítélni, *ők az Isten*. [107:1.2](#)

Az Igazító az ember örökkévalóság-lehetősége; az ember az Igazító személyiség-lehetősége. [107:6.2](#)

A Gondolatigazítók nem személyiségek, de azért valóságos entitások; igazul és tökéletesen egyéniesítettek, bár amíg halandókban tartózkodnak, sohasem személyesülnek meg ténylegesen. A Gondolatigazítók nem igazi személyiségek; ők *igazi valóságok*, a világegyetemek mindenségében ismert legtisztább rendű valóságok – ők az isteni jelenlét. [107:7.1](#)

Az Igazító a szellemi felemelkedés kútfője és az isteni jellem reménye bennetek. Ő a továbbélés hatalma, előjoga és lehetősége, ami oly nagy mértékben és mindörökre megkülönböztet benneteket a pusztán állati teremtményektől. Ő az a magasabbrendű és igaz belső szellemi gondolat-ösztönzés, szemben a külső és fizikai ingerekkel, mely az anyagi test idegi-energia rendszerén keresztül éri el az elmét.

A jövőbeli létpálya eme hűséges őrzői tökéletesen megkettőznek minden elmébéli alkotást, azokhoz szellemi párt alkotnak; így lassan, de biztosan újjáteremtenek benneteket olyanná, amilyenek valójában vagytok (csak szellemi értelemben) a továbbélők világaiban való feltámadáshoz. És mindezek a fényes szellemi átalakulások megőrződnek a kifejlődő és halhatatlan lelkek megjelenő valóságában, a morontia sajátlényegeitekben. Ezek a valóságok ténylegesen is léteznek, függetlenül attól, hogy az Igazító ritkán képes olyan tisztán megjeleníteni ezeket az alkotás-párokat, hogy a tudat szintjére kerülhessenek.

És miként ti az emberi szülei vagytok, úgy az Igazítók az isteni szülei az igazi valótoknak, az önmagatok magasabb rendű és fejlődő sajátlényegének, a ti jobb morontiai és jövőbeli szellemi valótoknak. És éppen ez a kifejlődő morontia lélek az, amelyet a bírák és az ítélők értékelnek akkor, amikor döntenek a továbbélésekről és továbbengednek benneteket felfelé az új világokra és a soha véget nem érő létezésbe örökre eggyé kapcsolódva a hűséges társatokkal – Istennel, az Igazítóval.

Az Igazító a ti kifejlődő halhatatlan lelkek örökkévaló elődje, isteni eredete; ők az a szüntelen készítés, mely az embert rábírja arra, hogy megpróbálja megszerezni az uralmat az anyagi és jelenlegi léte fölött a szellemi és jövőbeli létpályája tükrében. A Nevelők a halhatatlan remény foglyai, az örökké tartó fejlődés forrásai. És mennyire élvezik, amikor halandó társukkal többé-kevésbé közvetlen csatornákon érintkezhetnek! Mennyire örvendeznek, amikor nélkülözhetik a jelképeket és az egyéb közvetett utakat, és üzeneteiket az emberi társaik értelmének közvetlenül villanthatják fel! [108:6.4](#)

Az anyagi evolúció egy életgépet adott nektek, a testeteket; maga az Atya ruházott fel benneteket a világegyetemben ismert legtisztább szellem-valósággal, a Gondolatigazítókval. Ám a kezetekbe, a saját döntéseitekre bízva, elme adatott, és elme által éltek vagy haltok. Ezen az elmén belül és ezzel az elmével hozzátok meg azokat az erkölcsi döntéseket, amelyek képessé tesznek benneteket arra, hogy olyanok legyetek, mint az Igazító, tehát mint az Isten. [111:1.4](#)

Az elme a hajótok, az Igazító a révkapitányotok és az emberi akarat a kapitány. A halandói hajó urának rendelkeznie kell azzal a bölcsességgel, hogy az isteni révkapitányra bízva a felemelkedő lélek elkormányzását az örök továbbélés morontia kikötőibe. [111:1.9](#)

Gonoszság

A bűnt sokféleképpen lehet vizsgálni, de világegyetemi bölcséleti szempontból a bűn nem más, mint a mindenségrendi valóságnak tudatosan ellenálló személyiség hozzáállása. A véték tekinthető úgy, mint a valóság félreértelmezése vagy elferdítése. A rossz a világegyetemi valóságok részleges felismerése, illetőleg az azokhoz való helytelen igazodás. A bűn azonban eltökélt ellenállás az isteni valóságnak – tudatos döntés a szellemi fejlődéssel való szembehelyezkedés mellett – míg a gonoszság nyílt és következetes dacolás a felismert valósággal, és ez a személyiség megbomlásának már a mindenségrendi örülettel határos fokát jelenti. [67:1.4](#)

A véték a tisztánlátás hiányára utal; a rossz a bölcsesség hiányára; a bűn a szálnalmas szellemi szegénységre; a gonoszság azonban a személyiség megszűnő önuralmát jelzi. És amikor a személyiség nagyon gyakran választotta a bűnt és nagyon gyakran is ismételte azt, az szokássá válik. A megrögzött bűnelkövetők könnyen romlottá válhatnak, a világegyetem és annak minden isteni valósága elleni elszánt lázadókká lehetnek. Bár a bűn minden formája megbocsátást nyerhet, azért nekünk kétségeink vannak afelől, hogy vajon a megátalkodottan romlott személyiség mutatna-e valaha is őszinte sajnálatot a gonosztettei miatt vagy elfogadná-e a megbocsátást a bűneiért. [67:1.5](#)

A gonoszság az isteni törvénynek, az Atya akaratának eltökélt, céltudatos és következetes megszegése. A gonoszság annak mértéke, hogy valaki folyamatosan elutasítja az Atyának a személyiség továbbélésére vonatkozó szeretetteljes tervét és a Fiak irgalmas segédkezését az üdvözülésben. [148:4.5](#)

Gradáns

A súlyegység, a (jerusemi), „gradáns” az állandósult ultimatonra épülő tízes számrendszerből származtatható és a ti súlymértéketek szerint nagyjából 280 grammot nyom. [46:1.2](#)

Gravita

A felsőbb-világegyetek fizikai rendszereit a Világegyetemi Erőtér-irányítók és társaik hozzák mozgásba. Ezen anyagi szerveződések kettős felépítésűek és gravita néven ismeretesek. [11:8.7](#)

Világegyetemi erőter. A térerő térenergiává és így gravitáció szabályozta energiává alakul. A fizikai energia ekképp eljutott arra a pontra, hogy az erőter csatornáiba vezettessen és a világegyetemi Teremtők különböző céljaira rendelkezésre bocsáttasson. E munkát a nagy világegyetemben – a szervezett és lakott teremtsrészekben – a fizikai energia sokoldalú irányítói, központjai és szabályozói folytatják. A Világegyetemi Erőtér-irányítók a hét felsőbb-világegyetem jelenlegi energiarendszerét alkotó harminc energiaállapotból huszonegyet többé-kevésbé tökéletes ellenőrzés alatt tartanak. Az erőter-energia-anyag e területe a Legfelsőbb tér-idő-felülete alatt álló Hétszeres értelmes tevékenységének tartománya. A világegyetemi erőter tartományára az Uverszán úgy utalunk, mint GRAVITA. [42:2.14](#)

Gravitáció

A gravitáció az egyedüli energia-anyag szabályozó. [0:6.11](#)

Az elkerülhetetlen gravitációs vonzás a teljes tér összes világegyetemének minden világára erőteljes hatással van. A gravitáció a Paradicsom fizikai jelenlétének erős szorítása. A gravitáció a mindenható fűzér, melyre azok a fénylő csillagok, ragyogó napok és forgó szférák vannak felfűzve, melyek az örökkévaló Isten egyetemes fizikai ékességét jelentik, mely örökkévaló Isten maga a minden dolog, aki kitölt minden dolgot, és akiben minden dolog fennáll.

Az abszolút anyagi gravitáció középpontja és góca a Paradicsom Szigete, melyet a Havona körül keringő sötét gravitációs testek egészítenek ki, és amelyet a felső és alsó tér-tárolók tartanak egyensúlyban. Az alsó-Paradicsomról származó minden ismert kiáradás egyenletesen és pontosan válaszol a világmindenség elliptikus térszintjei végtelen köreiből működő központi gravitációs vonzásra. A mindenségrendi valóság minden ismert formájában fellelhető az idő-görbületnek, a kör-irányultságnak és a nagy elliptikus forgásnak a sajátja. A tér nem hat vissza a gravitációra, de annak kiegyenlítőjeként működik. A térpárna nélkül az égiteketeket robbanások sora rázkódtatná. A kitöltött tér is gyakorol ellengravitációs hatást a fizikai vagy egyenes irányú gravitációra; a tér ténylegesen semlegesíteni tudja az effajta gravitációs hatást, még ha késleltetni nem is képes azt. Az abszolút gravitáció a Paradicsom gravitációja. A helyi vagy egyenes irányú gravitáció az energia vagy az anyag villamos állapotának sajátossága; jelen van a központi világegyetemben, a felsőbb-világegyetekben és a külső világegyetekben, bárhol, ahol megfelelő anyagkeletkezés zajlott le. [11:8.1](#)

Gyanakvás

Az ősi emberek veleszületett válasza a gyanakvás; az első idők túlélési küzdelmei nem táplálják természetes mértékben a bizalmat. [39:5.7](#)

Gyönyör

A boldogság kielégülése. [3:5.14](#)

Gyűlölet

A gyűlölet a félelem árnyéka; a bosszú a gyávaság álarca. [145:3.4](#)

Háború

A háború a kifejlődő ember természetes állapota és öröksége; a béke pedig a polgárosodás kibontakozásának társadalmi mérőrudja. [70:1.1](#)

A háború a félreértésekre és a viszolygásokra adott állati válasz; minden ilyen probléma és nehézség polgárosult megoldása békével jár. [70:1.2](#)

A letűnt korokban az ádáz háború olyan társadalmi változásokat hozott és olyan új eszmék elfogadását könnyítette meg, melyre a dolgok természetes menete szerint még tízezer év alatt sem került volna sor. E háború segítette haladás szörnyű nagy ára az volt, hogy a társadalom egyidejűleg visszasüllyedt a vad állapotok közé; a polgárosodott értelemről le kellett mondani. A háború erős orvosság, nagyon költséges és rendkívül veszélyes is; bár gyakran gyógyírt jelent bizonyos társadalmi rendellenességekre, néha azonban megöli a beteget, elpusztítja a társadalmat. [70:2.1](#)

A háborúnak volt egy bizonyos evolúciós és selejtező értéke, azonban a rabszolgasághoz hasonlóan, egyszer majd ezzel is fel kell hagyni, ahogy a polgárosodás lassan kibontakozik. [70:2.9](#)

Az ősi hadviselés megtizedelte az alsóbbrendű népeket; az újabb összeütközés tiszta eredménye a legjobb emberi fajták válogatott pusztítása. [70:2.9](#)

Ne essetek abba a hibába, hogy dicsőítitek a háborút. [70:2.19](#)

Halál

A halandói halál a húsvér testbeli anyagi léttől való megszabadulás módszere. [47:10.7](#)

Az urantiaiak általában csak egyfajta halált ismernek, mégpedig az életenergiák fizikai elapadását; a személyiség továbbélését tekintve azonban valójában háromféle halál van:

1. *Szellemi (lélek-) halál.* Ha és amint a halandó ember végérvényesen elutasította a továbbélést, amikor az ember az Igazító és a továbbélő-szeráf egybehangzó véleménye szerint szellemi értelemben csődbe jutottnak, morontiai értelemben tönkrementnek minősül, amikor e közös javaslatot iktatásba vették az Uverszán, és miután az Ítélok és tükröző-társaik e megállapításokat ellenőrizték, akkor adnak parancsot az Orvonton urai az emberben lakozó Nevelő azonnali elküldésére. Azonban az Igazító elengedése semmiképpen nem befolyásolja a személyes vagy csoport-szeráfnak az Igazító nélkül maradt egyénnel szemben továbbra is fennálló kötelezettségeit. Ez a halál jelentőségét tekintve végleges, függetlenül attól, hogy a fizikai és elme-rendszerek élő energiái még egy darabig megmaradnak. Mindenségrendi nézőpontból a halandó ekkor már halott; a még folytatódó élet pusztán a mindenségrendi energiák anyagi tehetetlenségét jelzi.

2. *Értelmi (elme-) halál.* Amikor a felsőbb segítő tevékenységek alapkörei az értelem rendellenességei folytán megszakadnak vagy mert az agy működési rendje részlegesen felborul, és ha e károsodások egy bizonyos mértéket túlhaladva már helyrehozhatatlanná válnak, akkor az emberben lakozó Igazítót azonnal elbocsátják és a Diviningtonra irányítják. A világegyetemi előírások szerint egy halandói személyiség halottnak tekinthető, ha az emberi akarat-tevékenység alapvető elemkörei megsemmisültek. Még egyszer hangsúlyozom, ez már a halál, függetlenül a fizikai test élő rendszerének további működésétől. A test akarattal rendelkező elme nélkül nem ember többé, de az emberi akarat előzetes választásának megfelelően az ilyen egyén lelke még továbbélővé válhat.

3. *Fizikai (testi és elme-) halál.* Amikor a halál legyőzi az emberi lényt, az Igazító az elme-fellegvárban marad, amíg az meg nem szűnik értelmes rendszerként működni, körülbelül addig, amíg a mérhető agyi energiák abba nem hagyják ütemes életlűktetésüket. E bomlást követően az Igazító elbúcsúzik a megszűnő elmétől éppen úgy, mindenféle körülményeskedés nélkül, ahogyan a halandóhoz évekkorábban megérkezett, és az Uverszán keresztül Divinington felé veszi az útját. [112:3.1](#)

A halál után az anyagi test visszatér az anyagvilághoz, melyből vétetett, de a túlélő személyiség két nem-anyagi tényezője megmarad: az egyik az előbb-létezett Gondolatigazító, amely a halandói létpálya emlékéltiratóval a Diviningtonra távozik; megmarad továbbá a végzet-örangyal őrizetében az elhalt ember halhatatlan morontia lelke. Ezek a lélekszakaszok és lélekformák, ezek az egykor mozgásban lévő, most már nyugvó önazonosság-képletek alapvetők a személyiség újrateremtéséhez a morontia világokon; és az Igazító és a lélek újraegyesülése az, amely a továbbélő személyiségeteket helyreállítja, amely a morontia ébredés idején a tudatokat visszaadja.

Azok esetében, akik nem rendelkeznek személyes szeráf örangyallal, a csoport-örzők végzik el hűségesen és hatékonyan ugyanezt az azonosság-megőrzési és személyiség-feltámasztási szolgálatot. A szeráfok nélkülözhetetlenek a személyiség helyreállításához.

A halált követően a Gondolatigazító átmenetileg személyiség nélkül marad, de nem veszíti el azonosságát; emberi társa átmenetileg elveszíti azonosságát, de személyiségét nem; a lakóvilágokon mindkettő örök megnyilvánulásban egyesül újra. Az eltávozott Gondolatigazító sohasem tér vissza a földre mint az előző alászállás tárgyát alkotó lény; a személyiség sohasem nyilatkozik meg emberi akarat nélkül; és az Igazítótól elválasztott emberi lény a halált követően sohasem mutat tevékeny azonosságot és semmilyen formában nem tart kapcsolatot a földi élőlényekkel. Az ilyen, az Igazítótól különválasztott lelkek egészen és teljes mértékben öntudatlan állapotban maradnak a hosszú vagy rövid halálbeli alvás alatt. A továbbélés folyamatának lezárultáig semmiféle személyiség vagy képesség nem áll a rendelkezésükre a más személyiségekkel való kapcsolattartáshoz. A lakóvilágra kerülőknek nem engedtetik meg, hogy a szeretteiknek üzenetet küldjenek vissza. Szerte a világegyetemben tiltják, hogy a folyamatban lévő megítéltetés alatt ilyen közléscsere folyjon. [112:3.5](#)

Az anyagi, az értelmi vagy a szellemi természetű halál beálltával az Igazító búcsút vesz a halandó befogadójától és elindul a Diviningtonra. [112:4.1](#)

A halál rendszerint az élet része. A halál a halandói színmű utolsó felvonása [188:4.2](#)

Halandó, Isten-tudatos ~

Az Isten-tudatos halandónak biztos az üdvözülése; ő nem fél az élettől; ő őszinte és következetes. Tudja, hogy milyen bátran kell viselkednie az elkerülhetetlen szenvedés elviseléséhez; nem panaszkodik, amikor kikerülhetetlen nehézséggel kerül szembe.

Az igaz hívő nem fárad bele a jócselekedetbe csak azért, mert nem jár sikerrel. A nehézség fokozza az igazságot szerető buzgalmát, míg az akadályok csak kihívást jelentenek a tántoríthatatlan országépítő erőfeszítései számára. [156:5.20](#)

Hamisság

A hamisság nem elbeszélési módszer kérdése, hanem valami előre elhatározott olyan dolog, mint az igazság elferdítése. Hamis célból, előre megfontoltan cselekvőre még a meggömbült hajszál is árnyat vet, s nem kevésbé vétkes az, aki alapvető elvet akár a legkisebb mértékben is elferdít vagy eltorzít – ezek jelentik a hamisságot. [48:6.33](#)

Harag

A harag olyan anyagi megnyilvánulás, mely általában azt mutatja, hogy a szellemi természet milyen mértékben képtelen ellenőrzést gyakorolni az együttes értelmi és fizikai természet felett. A harag azt mutatja, hogy hiányzik belőletek a türelmes testvéri szeretet, valamint azt, hogy híján vagytok az önbecsülésnek és az önuralomnak. A harag felemészti az egészséget, lealjasítja az elmét és akadályozza az emberi lélek szellemtanítóját. Hát nem olvastátok az Írásokban, hogy ,az ostobát megöli a bosszúság’, és hogy az ember ,szétmarcangolja magát haragjában’? Hogy ,a haragra késedelmes bővelkedik értelemmel’, míg ,aki hirtelenkedő, bolondságot szerez az’? Ti mind tudjátok, hogy ,a szelíd felelet csillapítja a haragot’, és miként ,támaszt haragot a bántó beszéd’. ,A megfontoltság késlelteti a haragot’, míg ,akinek nincs uralma önmaga felett, az olyan, mint a falak nélküli védtelen város’. ,Szörnyű a dühöngés és féktelen a harag.’ ,A haragos emberek viszályt szítanak, míg a bőszen megsokszorozzák a vétküket.’ ,Ne bosszankodj föl szellemedben hirtelen, mert a harag az ostobák szívében tanyázik.’ [149:4.2](#)

Háromság, Abszolút ~

Az Abszolút Háromság – a második élményelvi Háromság – ténylegessé válása már tart, és e Háromságot a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és a ki nem nyilatkoztatott Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtója fogja alkotni. Ez a Háromság a személyes és a személyest meghaladó szinteken egyaránt működik, sőt eléri még a nem-személyes határait is, és az egyetemességben való egyesülése által, tapasztalatilag elérheti az Abszolút Istenséget. [0:12.7](#)

Háromság, paradicsomi ~

A paradicsomi Háromság – az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem örökkévaló Istenség-egyesülése – a ténylegességét tekintve lételvi, minden lehetőségét tekintve viszont élményelvi. Ezért egyedül ez a Háromság alkot végtelenséget magába foglaló Istenség-valóságot, és ezért következik be a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és az Abszolút Isten ténylegessé válásának világegyetemi jelensége. [0:12.2](#)

Háromság, Végleges

A Végleges Háromság, mely kifejlődőben van, egykor majd a Legfelsőbb Lényből, a Legfelsőbb Teremtő Személyiségekből és a Világmindenség abszonit Építészeiből, azon egyedi világegyetem-tervezőkből fog összeállni, akik sem nem teremtők, sem nem teremtmények. A Végleges Isten ténylegesen és elkerülhetetlenül úgy fog hatalommal és személyiséggel felruházódni a majdnem határtalan világmindenség táguló színkörén, mint ennek az élményelvi Végleges Háromságnak az egyesítéséből eredő Istenség-következmény. [0:12.6](#)

Háromságivá válás

(11) (forrás: ASOTMU [A Study of the Master Universe – A világmindenség vizsgálata]) A háromságivá válásnak sajátos jelentése van az írásokban. Itt most a „csak egyszeri” teremtési cselekedet értelemben használjuk – „korlátozott háromságivá válás”. A háromságivá válásban résztvevők mindent beleadnak e cselekedetbe, amire csak képesek; magukkal egyenlő lényt hoznak létre, és benne valamiképpen egyesülnek. Ezt a fajta háromságivá válást nem lehet megismételni.

Hatalom

Az úrrá válás iránti vágy. [69:5.8](#)

Az erőterrel rendszerint a nagy világegyetemben jelenlévő, anyagi vagy másként, egyenes irányú gravitációra visszaható anyag villamos szintjét jelöljük. [0:6.2](#)

Havona

A Havona, a központi világegyetem, nem idő-teremtmény; ez öröklétű. E soha nem kezdődő, soha nem végződő világegyetem egymilliárd fenséges tökéletességű szférából áll és mindezt hatalmas, sötét gravitációs testek veszik körül. A Havona középpontjában helyezkedik el az egyhelyben álló és abszolút értelemben állandósult helyzetű Paradicsom Szigete, melyet a huszonegy égitestje vesz körbe. A sötét gravitációs testeknek a központi világegyetem pereme körül keringő hatalmas tömegei miatt e központi teremtrész tömegmennyisége nagyban meghaladja a nagy világegyetem hét övezetének teljes ismert tömegét. [12:1.10](#)

Házasság

A házasság az élő társadalmi szervezet intézményesített válasza az ember szüntelen szaporodási vágya – az önszaporítás – okozta állandóan meglévő élőlénytani feszültségre. A nász teljesen természetes dolog, és ahogy a társadalom az egyszerűtől az összetettig fejlődött, végbement a násszal kapcsolatos erkölcsök ennek megfelelő evolúciója, a házastársi intézmény keletkezése is. Ahol a társadalmi evolúció a fejlődés során eljut az erkölcsök keletkezésének szakaszába, ott a házasság mint fejlődő intézmény meg is fog jelenni. [82:3.1](#)

A házasság – a nász – a kétneműségből ered. A házasság az ember igazodási válasza e kétneműségre, míg a családi élet az összes ilyen evolúciós és alkalmazkodó igazodás végeredménye. A házasság tartós dolog; nem az élőlénytani evolúció sajátja, de a házasság az alapja minden társadalmi evolúciónak és ezért a valamilyen formában való folyamatos túlélése biztosított. A házasság adta az emberiségnek az otthont, és az otthon jelenti az egész hosszas és nehéz evolúciós küzdelem mindent betetőző dicsőségét. [82:0.1](#)

Az otthonban kiteljesedő házasság valóban az ember legfennköltebb intézménye, de azért alapvetően emberi intézmény; sohasem szabad szentségnek nevezni. [83:8.1](#)

A házasság mindig is az embernek az időbeli eszményiségre vonatkozó legfelsőbb álma volt és ma is az. Bár e szép álom ritkán valósul meg a maga teljességében, dicső eszményképként fennmarad, az emberi boldogságra való egyre erősebb törekvésre csábítva a fejlődő emberiséget. De a fiatal férfiakkal és nőkkel valamennyire meg kell ismertetni a házasság valóságait, mielőtt elmerülnek a családi élet sokat követelő kölcsönös kapcsolataiban; az ifjúkori eszményelvűséget a hiú reményeknek a házasság előtti, bizonyos mértékű lerombolásával kell mérsékelni. [83:8.6](#)

A házasság, a gyermekekkel, majd pedig a családi élettel, ösztönzőleg hat az emberi természet legmagasabb rendű potenciáljaira és ezzel egyidejűleg eszményi teret biztosít a halandói személyiség e felélénkült sajátosságainak kifejeződéséhez. [84:7.28](#)

Helyi világegyetem

Száz csillagvilág (mintegy 10.000.000 lakható bolygó) alkot egy helyi világegyetemet. Minden egyes helyi világegyetemben van egy elragadó épített központi világ, melyet a Mihály-rendbe tartozó, Isten mellérendelt Teremtő Fiainak egyike irányít. Minden egyes világegyetem megáldatott egy Nappalok Szövetségével, a paradicsomi Háromság képviselőjével. [15:2.5](#)

Hiedelem

A hiedelem akkor érte el a hit szintjét, amint serkentőleg hat az életre és alakítja az életmódot. Valamely tanítás igazként való elfogadása nem hit; az pusztá hiedelem. A bizonyosság és a meggyőződés sem hit. Az elmeállapot csak akkor ér el hitszinteket, amikor ténylegesen is uralja az életmódot.

A hit az igaz személyes vallásos tapasztalás élő sajátossága. Az ember hiszi az igazságot, becsüli a szépséget és tiszteli a jóságot, de nem imádja azokat; az ilyen üdvös hit egyedül Istenre összpontosulhat, aki mindezek megszemélyesülése és még annál is végtelenül több.

A hiedelem mindig korlátozó és megszorító; a hit terjeszkedő és elengedő. A hiedelem megköt, a hit felszabadít. De az élő vallásos hit több, mint nemes hiedelmek társítása; több az, mint fennkölt bölcséleti rendszer; a hit a szellemi jelentéstartalmakkal, az isteni eszményképekkel és a legfelsőbb értékekkel kapcsolatos élő tapasztalás; a hit Istent ismerő és embert szolgáló. [101:8.1](#)

A hiedelmek csoportos meggyőződéssé is válhatnak, ám a hitnek személyesnek kell lennie. Lehet egy csoportnak istentani hiedelmeket javasolni, de hit csakis az egyes vallási hívek szívében keletkezhet. [101:8.2](#)

Hit

Hit – az emberi gondolat legfelsőbb szintű bizonyossága. [3:5.9](#)

Jelölje a „hit” kifejezés inkább az egyénnek az Istenhez fűződő viszonyát, mintsem annak hitvallási szabályokba foglalását, ahogy a halandók valamely csoportja képes volt egyetértésre jutni egy közös vallási állásfoglalásban. „Van hited? Akkor higgy a hitedben!” [99:5.7](#)

A hit egyesíti az erkölcsi rálátást az értékek tudatos szemléletével, és az előzetesen meglévő evolúciós kötelességérzés teszi teljessé az igaz vallás eredetét. [101:1.6](#)

Az értelem a tudomány módszere; a hit a vallás módszere; az okszerű gondolkodás a bölcsélet kísérleti módszere. [101:2.2](#)

A hit-rálátás, vagy szellemi ráérzés, a mindenségrendi elmével való felruházottság és a Gondolatigazítóval való társulás, mely az Atya ajándéka az embernek. [101:3.2](#)

A hiedelem akkor érte el a hit szintjét, amint serkentőleg hat az életre és alakítja az életmódot. Valamely tanítás igazként való elfogadása nem hit; az pusztá hiedelem. A bizonyosság és a meggyőződés sem hit. Az elmeállapot csak akkor ér el hitszinteket, amikor ténylegesen is uralja az életmódot. A hit az igaz személyes vallásos tapasztalás élő sajátossága. Az ember hiszi az igazságot, becsüli a szépséget és tiszteli a jóságot, de nem imádja azokat; az ilyen üdvös hit egyedül Istenre összpontosulhat, aki mindezek megszemélyesülése és még annál is végtelenül több. A hiedelem mindig korlátozó és megszorító; a hit terjeszkedő és elengedő. A hiedelem megköt, a hit felszabadít. De az élő vallásos hit több, mint nemes hiedelmek társítása; több az, mint fennkölt bölcséleti rendszer; a hit a szellemi jelentéstartalmakkal, az isteni eszményképekkel és a legfelsőbb értékekkel kapcsolatos élő tapasztalás; a hit Istent ismerő és embert szolgáló. A hiedelmek csoportos meggyőződéssé is válhatnak, ám a hitnek személyesnek kell lennie. Lehet egy csoportnak istentani hiedelmeket javasolni, de hit csakis az egyes vallási hívek szívében keletkezhet.

A hit meghazudtolja a hitelét, amikor tagadni meri a valóságokat és a híveinek hamis tudást ad. A hit árulóvá lesz, amikor támogatja az értelmi egység elárulását és becsmérli a legfelsőbb értékekhez és isteni eszményképekhez való hűséget. A hit sohasem tér ki a halandói lét probléma-megoldási kötelezettsége elől. Az élő hit nem ad tápot vallási vakbuzgóságnak, üldözésnek vagy türelmetlenségnek.

A hit nem veri bilincsbe az alkotó képzeletet, és nem is tart fenn értelmetlen előítéletet a tudományos vizsgálatok eredményeivel szemben. A hit visz életet a vallásba és kényszeríti a vallási hívőt, hogy hősieen éljen az arany szabály szerint. A hitbuzgalom közvetlen kapcsolatban van a tudással, és annak törekvései képezik a magasztos béke előjátékát. [101:8.1](#)

A hit válik az összekötő kapoccsá az erkölcsi tudat és a maradandó valóság szellemi fogalma között. [101:9.9](#)

Az emberben korán tudatosul, hogy nincs egyedül a világban, illetőleg a világegyetemben. A saját lényeg környezetében kialakul a más-elveségnek egyfajta természetes, önkéntelen öntudata. A hit e természetes élményt vallássá alakítja, az Istennek a *más-elveség* valóságaként – forrásaként, természeteként és végzeteként – való felismerésévé. [102:4.3](#)

A hit a vallás rálátási eljárása. [103:6.7](#)

A *hit* a szellemi tudat igazolhatóságának felismerése – valami, amit más halandói úton nem lehet bizonyítani. [103:7.13](#)

Szellemi hiten keresztül az ember megláthat valamennyit az Isten szeretetéből, de korán ráébred, hogy a szellemi hitnek semmilyen hatása sincs az anyagi világegyetem elrendelt törvényeire. [104:2.3](#)

De az igazságot sohasem szerezheti meg az ember hit gyakorlása nélkül. Ez azért van így, mert az ember gondolatai, bölcsessége, erkölcstana és eszményképei sohasem emelkedhetnek magasabbra hiténél, magasztos reményénél. És minden igaz hit az elmélyült gondolkodásra, az őszinte önbírálatra és a megalkuvást nem tűrő erkölcsi tudatosságra épül. A hit az alkotó szellemi képzelet készítése.

A hit teszi szabaddá az utat az emberi elmében lakozó és az öröklét lehetőségét alkotó isteni szikra, halhatatlan mag emberfeletti tevékenysége előtt. [132:3.5](#)

„Béke legyen veletek. Örvendeztek tudván, hogy én vagyok a feltámadás és az élet, de ez semmi hasznot nem hoz nektek, hacsak nem születtek meg előbb az örökkévaló szellemtől, hogy hit révén megkapjátok az örökkévaló élet ajándékát. Ha az Atyám hites fiai vagytok, akkor sohasem fogtok meghalni; nem fogtok elpusztulni.” [193:1.2](#)

Hiúság

A felhalmozott vagyon mutogatásának vágya. [69:5.6](#)

Humor

Amikor kísért bennünket az erősödő önteltség, ha abbahagyjuk az Alkotóink nagysága és nagyszerűsége végtelenségének szemlélését, akkor a saját magunk dicsőítése teljesen nevetségessé válik, sőt akár mulatságossá is válhat. A humor egyik szerepe az, hogy segítsen mindnyájunknak kevésbé komolyan vennünk magunkat. *A humor a tudatos én felmagasztalásának isteni ellenszere.* [48:4.15](#)

Hűség

Vajon a *hűség* – a legfelsőbb rendű kötelesség magunkénak tekintése – kíváncsú? Akkor viszont az embernek az árulás és elpártolás lehetősége mellett kell előrehaladnia. Az állhatatosság értékét az elbukás benne foglalt veszélye jelenti. [3:5.12](#)

A csillagrendszeri központon a szeráfi tanítók még tovább fejlesztik benneteket a mindenségrendi erkölcsiségre – a szabadság és a hűség viszonyának – a megbecsülését. Hogy mi a hűség? A hűség a világegyetemi testvériség értelmes megbecsülésének gyümölcse; nem vehetünk el sokat úgy, hogy közben semmit sem adunk. Amint egyre magasabb személyiségfokra juttok, először megtanultok hűségesnek lenni, azután megtanultok szeretni, majd fiúinak lenni, és azután lehettek szabadok; de amíg nem vagytok végleges rendű lények, amíg nem vagytok tökéletesen elkötelezettek, addig nem bontakoztathatjátok ki a saját végleges szabadságotokat. [39:4.10](#)

A hűség az emberi megbízhatóság csallhatatlan mértéke. Aki hű a kis dolgokban, az valószínűleg hűséget fog mutatni minden olyasmiben is, amely összeegyeztethető a képességeivel. [171:8.11](#)

Idő

A véges fogalmak szintjén az Istenség kizárólag a tér-időbeli mindenütt-jelenvalóság révén lenne képes egyesíteni a tér-idő megnyilvánulásokat, ugyanis az idő nem más, mint pillanatok sorozata, a tér pedig összetartozó pontok rendszere. Ti végeredményben az időt elemzéssel, a teret pedig egységbe foglalás útján fogjátok fel. [118:3.1](#)

Az idő a teremtményi tudat révén érzékelt, áramlásban lévő ideigvaló események sodrása. Azt a rendezett sorrendiséget jelöljük az idő megnevezéssel, mellyel az eseményeket felismerjük és megkülönböztetjük. Az állandó helyzetű Paradicsomon kívüli bármelyik belső nézőpontból szemlélve a tér világegyeteme az időhöz kötődő jelenség. Az idő mozgása kizárólag a térben nem időjelenséggént mozgó dolgokkal kapcsolatban nyilvánul meg. A világegyetemek mindenségében a Paradicsom és annak Istenségei átlépnek mind az időn, mind a téren. A lakott világokon, az emberi személyiség (melyben a paradicsomi Atya szelleme lakozik és amelyet e szellem vezet) az egyetlen fizikai kapcsolódású valóság, mely képes meghaladni az ideigvaló események anyagi sorozatát.

Az állatok nem úgy érzékelik az időt, ahogyan az ember, és az idő még az ember számára is, az ember részleges és korlátolt nézőpontja miatt, események sorozatának tűnik; de amint az ember felfelé emelkedik, ahogy a középpont felé fejlődve halad, ezen eseményfolyam kitáguló látóköre egyre inkább a maga teljességében válik érzékelhetővé. Ami azelőtt események egymásra következésének tűnt, az teljes és a tökéleteshez közel álló körfolyamatként lesz szemlélhető; ily módon a körön visszatérő egyidejűség egyre inkább átveszi az egyenes irányú eseménysorrend egykori tudatának helyét. [130:7.4](#)

Az emberiség nehezen fogja fel, hogy mindenben, ami személyes, az anyag a morontia csontváza, és hogy e kettő az állandó szellemvalóság tükröződő árnyéka. Mikor fogjátok végre úgy tekinteni az időt, mint az örökkévalóság mozgó képét és a teret, mint a paradicsomi valóságok tovasuhanó árnyékát? [189:1.3](#)

Idő célja, az ~

Isten megtalálása a Paradicsomon. [48:8.1](#)

Igaztalanok feltámadása, az ~

Az igazságos eljárás megköveteli, hogy a személyes vagy a csoportos őrangyalok válaszoljanak a megítéltetési szólításra minden nem-továbbélő személyiség nevében. A nem-továbbélők Igazítói nem térnek vissza, és amikor a szólítás elhangzik, a szeráfok válaszolnak, de az Igazítók nem adnak választ. Ez jelenti „az igaztalanok feltámadását”, vagyis a teremtményi lét végének hivatalos elismerését. Az igazság-szólítást mindig rögtön követi a kegyelem-szólítás, vagyis az alvó továbbélők feltámadása. [113:6.8](#)

Igazság

A fizikai tények meglehetősen egységes mérvűek, viszont az igazság a világegyetem bölcséletében élő és alkalmazkodó tényező. [2:7.2](#)

Az igazság csodálatos, mert egyszerre teljes egész és arányos. Az igazságot kereső ember az istenmód valós lényeg elérésére törekszik. [2:7.4](#)

Az isteni igazság legjobban annak *szellemi sajátossága* alapján ismerhető fel. [2:7.6](#)

Az igazság a tudomány és a bölcsélet alapja, s ez képezi a vallás értelmi alapját. [56:10.10](#)

Bármily okos dolognak is tűnik a múltból bölcsességet meríteni, dőreség a múltat az igazság egyedüli forrásának tekinteni. Az igazság viszonylagos és növekvő dolog; az igazság mindig a jelenben *él*, és minden egyes emberi nemzedékben – sőt minden egyes emberi életben – új kifejeződésre talál. [79:8.8](#)

Az igazság – a mindenségrendi viszonyok, a világegyetemi tények és a szellemi értékek megértése – a legjobban az Igazság Szellemének segédkezésén keresztül érhető el és a legjobban a *kinyilatkoztatás* révén bírálható. De a kinyilatkoztatás nem tudományból és nem vallásból ered; annak rendeltetése nem más, mint a tudománynak és a vallásnak a valóság igazságával való összehangolása. [103:7.8](#)

A dolgok az időhöz kötöttek, az igazság viszont időtlen. Minél több igazságot ismertek meg, annál inkább magatok is igazzá *váltok*, annál többet megérthettek a múltból és annál többet felfoghattok a jövőből.

Az igazság megingathatatlan – mindörökre mentes minden átmeneti hányattatástól, jóllehet sohasem halott és merev, mindig rezgő és megfelelő – sugárzóan eleven. Ám amint az igazság tényhez kötődik, akkor mind az idő, mind a tér befolyásolja a jelentéstartalmát és kölcsönös összefüggésbe hozza annak értékeit. A tényhez kapcsolt igazság eme valóságai fogalmakká válnak és ennek megfelelően a viszonylagos mindenségrendi valóságok szintjére süllyednek. [118:3.2](#)

Az igazságot nem lehet szavakkal meghatározni, csakis megélni lehet. Az igazság mindig több, mint tudás. A tudás a megfigyelt dolgokhoz kötődik, az igazság viszont túllép a tisztán anyagi szinteken annyiban, hogy bölcsességgel jár együtt és magába foglal olyan mérhetetlen jelenségeket mint az emberi tapasztalat, sőt a szellemi és az élő valóságok. A tudás a tudományból ered; a bölcsesség az igaz bölcséletből; az igazság a szellemi élet vallásos megtapasztalásából. A tudás a tényekhez kötődik; a bölcsesség az összefüggésekhez; az igazság pedig a valóság értékeihez. [132:3.2](#)

A kinyilatkoztatott igazság, a személyesen felfedezett igazság, ez az emberi lélek legnagyobb boldogsága. [132:3.4](#)

Az isteni igazság szellem érzékelté és élő valóság. Az igazság csakis az isteniség felismerésének és az Istennel való bensőséges közösség tudatának felső szellemi szintjein létezik. Megismerhetitek az igazságot, és meg is élhetitek az igazságot; megtapasztalhatjátok az igazság gyarapodását a lelketekben és élvezhetitek annak elméleti megvilágosító szabadságát, de az igazságot nem zárhatjátok be az emberi viselkedés fordulataiba, szabályaiba, meggyőződéseibe vagy értelmi mintáiba. Az emberi szabályokba foglalásra tett kísérlettel az isteni igazság gyorsan elpusztul. [180:5.2](#)

Az igazság gyakran válik zavaróvá és akár félrevezetővé is, amikor felosztják, szétbontják, elkülönítik és túl sokat elemzik. Az élő igazság csak akkor tanítja jól az igazságkeresőt, amikor az illető az igazságot a maga teljességében és élő szellemi valósággént fogadja be, nem pedig az anyagi tudomány tényeként vagy a közvetítő művészet sugalmazásaként. [195:5.2](#)

Igazságosság

Az *igazságosság* a paradicsomi Háromság egyetemes fennhatóságával együtt jár, viszont a jóság, a könyörületesség és az igazság azon isteni személyiségek világegyetemi segédkezése, akiknek Istenség-egyesülése a Háromságot alkotja. Az igazságosság nem az Atya, a Fiú vagy a Szellem magatartásformája. Az igazságosság a szeretet, a kegyelem és a segédkezés eme személyiségeinek háromsági beállítottsága. A paradicsomi Istenségek egyike sem mozdítja elő magában az igazságszolgáltatást. Az igazságosság sohasem személyes magatartásforma; az mindig többes működés. [10:6.2](#)

Az igazságosság a pártatlanság közösségi eszméje; a könyörületesség pedig ennek személyes kifejeződése. [10:6.18](#)

A természetes igazságosság ember alkotta elmélet; nem valóság. A természetben igazságot emlegetni csak elméletben lehet, az ilyesmi tisztán elmeszülemény. A természet csupán egyféle igazságosságot nyújt – a következményeknek az okokhoz való elkerülhetetlen igazodását.

Az igazságosság, ahogy azt az ember elképzei, azt jelenti, hogy valaki érvényesíti a jogait és ezért az a fokozatos fejlődés kérdése. Az igazságosság fogalma alkotó része lehet egy szellemmel felruházott elme gondolatrendszerének, de a tér világain nem jelenik meg a maga teljességében. [70:10.1](#)

Ima

A legigazibb ima a valóságban nem más, mint az ember és az Alkotója közötti bensőséges közösség. [91:2.3](#)

És így az ima úgy működik, mint a leghathatósabb vallási közvetítő abban, hogy az imádkozó legmagasabb rendű értékei és eszményképei megőrződhessenek. [91:3.3](#)

Az ima mindig is kettős emberi tapasztalás volt és az is lesz mindig: szellemi módszerrel társult lélektani eljárás. [91:3.6](#)

Amikor az ima nem akar semmit annak, aki imádkozik és a társainak sem, akkor a lélek ilyen viszonyulásai az igaz imádás szintjeihez közelítenek. [91:4.3](#)

Az ima az az eljárás, mely révén minden vallás előbb vagy utóbb intézményesül. És idővel az ima számos másodrendű közvetítővel társul, melyek némelyike hasznos, mások kétségkívül károsak, mint amilyenek a papok, a szent könyvek, az imádási szokások és a szertartások is. [91:5.6](#)

Ne légy olyan nemtörődöm, hogy az Istent a nehézségeid megoldására kéred, de soha ne habozz az előtted álló problémákkal való elszánt és bátor szembenézés során téged vezérlő és megtartó bölcsességet és szellemi erőt kérni tőle. [91:6.5](#)

Az ima nem a varázslás továbbfejlődése; ezek egymástól függetlenül fejlődtek. Az igazi ima egyszerre erkölcsi és vallási; a varázslás se ilyen, se olyan. [91:8.2](#)

Az igazi ima hozzájárul a szellemi gyarapodáshoz, változtat a hozzáállásokon, és megadja azt a megelégedést, mely az isteniséggel való bensőséges kapcsolatból fakad. Ez az Isten-tudatosság önkéntelen kitörése.

Az Isten úgy válaszol az ember imájára, hogy az igazságról teljesebb kinyilatkoztatást, a szépséghez pontosabb érzékelést és a jóságról átfogóbb képet biztosít számára. Az ima alanyi tett, viszont az emberi tapasztalás szellemi szintjein kiterjedt tárgyas valóságokkal lép kapcsolatba; az imában az ember értelemmel ragadhat meg emberfeletti értékeket. Ez a legnagyobb szellemi-gyarapodási ösztönző erő.

A szavak lényegtelenek az imában; ezek pusztán azt az értelmi csatornát alkotják, melyben a szellemi kérelem folyama éppen áramlik. Az ima szóbeli értéke tisztán önmeggyőző a magánjellegű áhítatban és közösségösztönző a csoportáhítatban. Isten a lélek hozzáállására válaszol, nem a szavakra.

Az ima nem az összeütközés elől való elmenekülés módja, hanem a gyarapodásnak éppen hogy a feszültség jelenlétében való ösztönzője. Csakis értékekért imádkozzatok, ne dolgokért; gyarapodásért, ne önös megelégedésért. [91:8.10](#)

Az ima valóban része a vallásos tapasztalásnak, de a mai vallások helytelenül hangsúlyozzák, túlságosan elhanyagolják az istenimádás alapvetőbb közösségét. Az istenimádat mélyíti és tágítja az elme gondolkodóerőit. Az ima gazdagíthatja az életet, az istenimádás viszont rávilágít a beteljesülésre. [102:4.5](#)

Az imádság célja, hogy az ember kevesebbet gondolkodjon és többet *ismerjen meg*; nem a tudás növelése a cél, hanem a szellemi meglátás kiterjesztése. [143:7.4](#)

Az imádság önméltóztató – fennkölt gondolkodás; az istenimádat önfeledés – felsőbb szintű gondolkodás. Az istenimádat erőfeszítés-mentes figyelem, igaz és eszményi lelki nyugalom, egyfajta nyugodt szellemi tevékenység. [143:7.7](#)

Az ima a lelki beállítódás teljesen személyes és önkéntelen kifejeződése a szellem irányában; az ima a fiúi elismertség bensőséges közössége és a közösség kifejeződése legyen. Az ima, ha a szellem alkothatja, együttműködésre kész szellemi fejlődéshez vezet. Az eszményi ima egyfajta szellemi bensőséges közösség, mely értelmes istenimádathoz vezet. Az igaz imádkozás a menny felé irányuló őszinte magatartás, mely révén eszményképeiteket eléritek. [144:2.2](#)

Az ima a lélek lélegzete, és ennek kell állhatatossá tennie benneteket az Atya akaratának megismerésére irányuló próbálkozásokban. [144:2.3](#)

Az ima a szellemi lét lélegzete az emberfajták anyagi, polgárosodott viszonyai közepette. Az istenimádat a halandók gyönyörkereső nemzedékei számára az üdvözülés. Ha az imát a lélek szellemi energiatartalékainak feltöltéséhez hasonlítjuk, úgy az istenimádat tekinthető úgy is, mint a lélek ráhangolódása az Egyetemes Atya végtelen szellemétől jövő világegyetemi adásokra. Az ima a gyermek őszinte és vágyódó pillantása szellemi Atyjára; ez egyfajta lélektani folyamat, melynek során az emberi akarat lecserélődik az isteni akaratra. Az ima azon isteni terv része, mely átalakítja azt, ami van, azzá, amivé lennie kell. [144:4.7](#)

AZ IMA MEGHALLGATÁSA

1. Az imádság a véges elme olyan megnyilatkozása, melynek során az elme közeledni próbál a Végtelenhez. Az imádkozást ezért szükségképpen korlátozza a véges tudása, bölcsessége és sajátosságai; a válasz hasonlóképpen korlátozott a Végtelen rálátása, céljai, eszményképei és előjogai miatt. Sohasem figyelhetők meg töretlen folytonossággal olyan anyagi válaszeljenségek, amelyek az imádkozásra érkező szellemi válasz teljes befogadását mutatnák.

2. Amikor az ima látszólag megválaszolatlan marad, akkor a késlekedés valójában egy jobb választ jelez, olyat, mely esetleg igen alapos ok miatt szenved késedelmet. Amikor Jézus azt mondta, hogy Lázár betegsége nem igazán halálos, akkor ő már tizenegy órája halott volt. Az őszinte imára nem tagadtatik meg a válasz, kivéve, ha a szellemi világ magasabb nézőpontja jobb választ ígér, mégpedig olyat, mely az ember szellemének kérését teljesíti, szemben az ember pusztá elméjének imájával.

3. Az idő világából érkező imák, amikor szellem sugallta és hit juttatta kifejezésre azokat, gyakran oly mérhetetlenek és mindent magukba foglalók, hogy a válasz csak az örökkévalóságban adható meg; a véges területéről induló kérelem néha annyira megragadja a Végtelent, hogy a válaszáadás elhalasztódik addig, amíg a megfelelő befogadóképesség ki nem alakul; a hittel teli ima olyan mértékben felölelhet mindent, hogy arra a válasz csak a Paradicsomon kapható meg.

4. A halandói elme imájára adandó válaszok gyakran olyan jellegűek, hogy a befogadásukra és megértésükre csak a halhatatlan rend elérése után válik képessé ezen imádkozó elme. Az anyagi lény imájára sokszor csak akkor érkezhet válasz, amikor a szóban forgó egyén a fejlődésben már elérte a szellemi szintet.
5. Az Istent ismerő személy imáját úgy elferdítheti a tudatlanság és úgy eltorzíthatja a babonáság, hogy a válasz igencsak nemkívánatosnak minősül. Ekkor a közbeavatkozó szellemlényeknek úgy át kell alakítaniuk az ilyen imát, hogy amikor a válasz megérkezik, a kérelmező teljesen képtelen azt az imájára adott válaszként felismerni.
6. Minden igaz ima szellemi lényeknek szól, és minden ilyen fohászra szellemi fogalmakon keresztül adatik válasz, és minden ilyen válasznak a szellemi valóságokban kell fennállnia. A szellemlények nem adhatnak anyagi választ a szellemi kérelmekre, még ha anyagi lény is a kérelmező. Az anyagi lények csak akkor képesek eredményesen imádkozni, ha „a szellemben imádkoznak”.
7. Egyetlen imára sem remélhető válasz, hacsak nem szellemtől született és hit táplálta imáról van szó. Őszinte hitetek egyszersmind azt is jelenti, hogy voltaképpen már előre megadtátok imátok meghallgatóinak a teljes felhatalmazást arra, hogy kéréseiteket annak a legfelsőbb bölcsességnek és annak az isteni szeretetnek megfelelően teljesítsék, melyet hitetek úgy jelenít meg, mint az imával megszólított lények örökös mozgatóerejét.
8. A gyermeknek mindig természetes joga, hogy kéréssel forduljon szülőjéhez; és a szülő is csak szülői kötelességeit teljesíti éretlen gyermekével szemben akkor, amikor teljesebb bölcsessége alapján a gyermek kérésének megválaszolását késlelteti, módosítja, megbontja, magasabb szintre emeli vagy a gyermek szellemi felemelkedésének későbbi szakaszáig elhalasztja.
9. Ne habozzatok szellemi célok elérése iránt imádkozni; ne kételkedjetek abban, hogy kérelmeitekre megkapjátok a választ. E válaszok várnak rátok, megvárják, míg a tényleges mindenségrendi előrehaladás azon jövőbeli szellemi szintjeire eljuttok, legyen az e világon vagy másutt, ahol végre képesek lesztek felismerni és befogadni a korábbi, de rosszul időzített kérelmeitekre oly régóta váró válaszokat.
10. Minden tiszta, szellemtől született kérelemre bizonyosan adatik válasz. Kérjete, s a válasz megérkezik. De emlékezzetek arra, hogy az idő és a tér fokozatosan fejlődő teremtményei vagytok; ezért a nagyszámú imátokra és kérésekre jövő, teljes körű válaszok személyes befogadása során mindig számolnotok kell a tér-idő-tényezővel. [168:4.4](#)

Írások, Szentírás

Ezek az írások emberek munkáját képezik, némelyik írás szent emberé, más írások pedig nem annyira szenteké. E könyvek tanításai azon idők megvilágosodottsága szerinti nézeteket és mértéket képviselik, amely időkben keletkeztek. Az igazság kinyilatkoztatásaként az utolsó megbízhatóbb, mint az első. Az Írások pontatlanok és teljes mértékben emberi eredetűek, de ne értsd félre, ezek alkotják a vallási bölcsélet és a szellemi igazság legjobb gyűjteményét, mely e korban az egész világon található.

E könyvek közül sokat nem azok írtak, akiknek a nevét viselik, de ez semmit sem von le a bennük foglalt igazságok értékéből. [159:4.3](#)

Az Írások szentek, mert olyan emberek gondolatait és tetteit mutatják be, akik keresték Istent, és akik ezen írásokban feljegyezve megőrizték az igazságosságról, az igazságról és a szentségről alkotott legmagasabb rendű fogalmaikat. Az Írások sok olyasmit tartalmaznak, ami igaz, nagyon sok ilyet tartalmaznak, ám a most megtanultak tükrében te már tudod, hogy ezek az írások sok olyasmit is

tartalmaznak, melyek félreértelmezik a mennyei Atyát, azt a szerető Istent, akinek a minden világ számára való kinyilatkoztatása érdekében eljöttem. [159:4.4](#)

Nátániel, soha ne engedd meg magadnak egy pillanatra se, hogy higgy az Írásban szereplő azon feljegyzéseknek, melyekben az áll, hogy a szeretet Istene vezette ősatyáidat a csatában az összes ellenségük – férfiak, nők és gyermekek – lemészárlására. E feljegyzések az emberek szavai, akik nemigen voltak szent emberek, és ezek nem az Isten szava. Az Írások mindig tükrözték, és mindig is tükrözni fogják az alkotóik értelmi, erkölcsi és szellemi állapotát. [159:4.5](#)

Nátániel, soha ne felejtsd el, hogy az Atya nem korlátozza az igazság kinyilatkoztatását sem valamely nemzedék, sem valamely nép előtt. Az igazság sok őszinte kutatóját zavarták össze és bátorítást adtak el az Írások tökéletességére vonatkozó eme tantételek, és ez így lesz a jövőben is. [159:4.6](#)

Figyelj jól a szavaimra Nátániel, nincs tévedhetetlenség abban, amihez az emberi természetnek köze van. Az igazság valóban felragyoghat az emberi elmén keresztül, de mindig csak viszonylagos tisztasággal és részleges isteniséggel. A teremtmény törekedhet tévedhetetlenségre, ám csakis a Teremtők rendelkeznek ilyen képességgel. [159:4.8](#)

Az Írásokkal kapcsolatos tanítás legnagyobb hibája azonban az a tantétel, hogy ezek a rejtelmek és a bölcsesség olyan zárt könyvei, melyeknek értelmezéséhez csak a nemzet bölcs elméi vehetik a bátorságot. [159:4.9](#)

A múlt szent írásainak tekintélyéhez kötődő félelem eredményesen hátráltatja a mai kor őszinte lelkeit abban, hogy elfogadják az örömhír új fényét, azt a fényt, melyet a másik nemzedék épp ezen Istent ismerő emberei oly hön óhajtottak megpillantani. [159:4.9](#)

Irgalom

Az irgalom egyszerűen csak olyan, bölcsesség enyhítette igazságosság, mely a tökéletes tudásból, valamint annak teljes felismeréséből ered, hogy a véges teremtmények természetes gyengeségekkel és környezeti fogyatékokkal rendelkeznek. [2:4.1](#)

Az irgalom nem más, mint a jóság és a szeretet természetes és szükségszerű következménye. A szerető Atya jó természete semmiképp sem engedi, hogy az Atya a világegyetemi gyermekei által alkotott csoportok minden egyes tagját ne részesítse könyörületes bánásmódban. Az örökkévaló igazságosság és az isteni könyörületesség együtt alkotja azt, amit az emberi tapasztalásban úgy nevezhetnénk, hogy méltányosság.

Az isteni irgalom eljárása révén a tökéletes és a tökéletlen világegyetemi szintek között méltányos egyensúly állítható fel. Az irgalom nem az igazságosság megsértése, hanem inkább egyfajta megértő felfogása a legfelsőbb igazságosságból fakadó igénynek, amint az méltányos formában kifejezésre jut az alárendelt szellemi lények és a fejlődő világegyetemek anyagi teremtményeinek irányában. [2:4.4](#)

Az igazságosság a pártatlanság közösségi eszméje; a könyörületesség pedig ennek személyes kifejeződése. A kegyelem a szeretet magatartásformája. [10:6.18](#)

Az Irgalom Emléke a teremtszerek természetfeletti erőivel kapcsolatos számlátok élő próbamérlege, naprakész kimutatása. [28:6.6](#)

Az Irgalom Emlékének ki kell mutatnia, hogy az Istenfiak által létrehozott, megtakarított hitelt teljesen és hűségesen kifizették-e a Harmadik Forrás és Középpont türelmes személyiségeinek szeretetteljes segédkezésében. De amint a kegyelem kimerült, amikor annak „emlékezete” tanúsítja annak

kimerülését, akkor az igazságosság nyer teret és a pártatlanság ítél. Mert kegyelmet nem erőltetnek azokra, akik megvetik azt; a kegyelem nem ajándék, melyet az idő megrögzött lázadói eltiporhatnak. Mindazonáltal, bár a kegyelem ily becsesként és értékesként adományozott, a nektek intézményezett egyéni hitelek mindig messze meghaladják ama képességeket, hogy a tartalékot kimerítsétek, ha a célotok őszinte és a szívetek nyílt. [28:6.7](#)

Fel kell ismernetek, hogy a személyes megelégedésnek nagy jutalma van először a helyes cselekvésben, azután a tisztességességben, majd a türelemben, azután pedig a jóságosságban. És akkor, azokon az alapokon, ha úgy választotok és a szívetekben megvan a kegyelem, megtehetitek a következő lépést és valóban irgalmat mutathattok; de nem mutathattok kegyelmet önmagában és önmagának. E lépéseket mind meg kell tenni; egyébként nincs igazi kegyelem. Lehet támogatás, leereszkedés vagy jótékonyosság – akár sajnálat is – de nem kegyelem. Az igaz irgalom csakis úgy jön el, mint csoportos megértés, kölcsönös megbecsülés, testvéri társas viszony, szellemi közösség és az isteni összhang e megelőző járulékos elemeinek szép betetőzése. [28:6.8](#)

„Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.” Az irgalom itt a legigazabb barátság – a szeretet – magasságát, mélységét és kiterjedését jelzi. Az irgalom néha lehet tétlen, de itt tevékeny és lendületes – ez felsőrendű atyaiság. [140:5.17](#)

A szeretet megbocsátása teljes mértékben meghaladja az irgalom megbocsátását. Az irgalom figyelmen kívül hagyja a rossztétemény által való bűnösséget; a szeretet azonban mindörökké megszünteti a bűnt és az abból eredő minden gyengeséget. [188:5.2](#)

Isten

Az ISTEN szó az Istenség mindenféle megszemélyesítését magába foglaló jelkép. A kifejezés az Istenség-működés minden egyes személyes szintjén külön meghatározást igényel és az egyes szinteken belül az értelmezéseket tovább kell pontosítani, mivel e kifejezés az Istenség különböző mellé- és alárendelt megszemélyesüléseinek megjelölésére is használható; például: a paradicsomi Teremtő Fiak – a helyi világegyetemi atyák.

Az Isten kifejezés alatt, az alkalmazási körtől függően, a következőket értjük:

Megjelölési jelleggel – mint az Atya Isten.

Szövegösszefüggésben – valamely istenségszint vagy társulás magyarázatakor. Az Isten szó pontos értelmezésével kapcsolatos kétség felmerülése esetén javasolható az Egyetemes Atya személyére gondolnotok.

Az Isten kifejezés mindig személyiséget jelöl. Az Istenség utalhat isteniségi személyiségekre, de másra is. Az ISTEN szó ezekben az írásokban a következő jelentésekben használatos:

1. *Atya Isten* – Teremtő, Szabályozó és Megtartó. Az Egyetemes Atya, az Istenség Első Személye.
2. *Fiú Isten* – Mellérendelt Teremtő, Szellem Szabályozó és Szellemi Irányító. Az Örökkévaló Fiú, az Istenség Második Személye.
3. *Szellem Isten* – Együttes Cselekvő, Egyetemes Egységbe-rendező és Elme Adományozó. A Végtelen Szellem, az Istenség Harmadik Személye.
4. *A Legfelsőbb Isten*
5. *A Hétszeres Isten*
6. *A Végleges Isten*
7. *Az Abszolút Isten* [0:2.6](#)

Isten – az Egyetemes Atya – az Első Forrás és Középpont személyisége. [0:3.10](#)

Isten, mint az Első Forrás és Középpont elsődleges a teljes valósághoz viszonyítva – mégpedig korlátlanul. Az Első Forrás és Középpont éppúgy végtelen, mint ahogy örökkévaló is, ezért kizárólag az akarat korlátozhatja vagy szabhat neki határt. [0:3.9](#)

Isten személyiség. Függetlenül attól, hogy Isten örökkévaló hatalom, fenséges jelenlét, érzékfeletti eszménykép és dicső szellem, és bár ő mindenezek együtt és még ennél is végtelenül több, tehát mindettől függetlenül ő igazmód és örökmód tökéletes Teremtő személyiség, olyan személy, aki képes „megismerni és aki megismerhető”, aki képes „szeretni és aki szerethető”, és olyan valaki, aki barátilag is segít bennünket; ti is Isten barátaivá lehettek, miként más emberekkel is megtörtént ez már. Ő valódi szellem és szellemi valóság. [1:5.8](#)

Isten a tudomány számára ok, a bölcelet számára idea, a vallás számára személy, sőt a szerető mennyei Atya. Isten a tudós számára elsődleges hatóerő, a bölcselő számára egységfeltevés, a vallásos ember számára pedig élő szellemi tapasztalás. [1:6.2](#)

Isten szellem – szellemszemélyiség. [1:6.8](#)

Isten nem egy mindenségrendi baleset; és nem is egy világegyetemi kísérletező. [2:1.4](#)

Isten számára nincs új dolog, és egyetlen mindenségrendi esemény sem okoz neki meglepetést; ő az örökkévalóság körében lakozik. Számára nincsenek napkelték és napnyugták. Isten számára nincs múlt, jelen és jövő; számára minden idő bármely adott pillanatban jelen van. Ő a nagy és egyetlen VAGYOK. [2:1.5](#)

Isten örökmód és végtelenül tökéletes, ő személyesen, saját tapasztalásból nem képes megismerni a tökéletlenséget, viszont minden tökéletlenség-tapasztalásban osztozik az összes küzdő teremtménnyel, akik az összes paradicsomi Teremtő Fiú evolúciós világegyetemeiben léteznek. [2:2.6](#)

Az Isten szeretet, de a szeretet nem Isten. [2:5.10](#)

Az Isten eredendően kedves, természeténél fogva könyörületes és örökösen irgalmas. [2:4.2](#)

Helytelen dolog azt gondolni Istenről, hogy a Fiainak áldozata vagy az alárendelt teremtményeinek közbenjárása veszi rá őt arra, hogy szeresse gyermekeit, „mert maga az Atya szeret titeket”. Ezen atyai ragaszkodásból küldi az Isten a bámulatos Igazítót az emberekhez, hogy elméjükbe költözzön. Az Isten szeretete egyetemes; „jöhessen, aki csak akar”. Ő „azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson”. Ő „nem akarja, hogy némelyek elvesszenek”. [2:5.2](#)

Isten sohasem haragvó, bosszúálló vagy mérges. Az igaz, hogy a bölcsesség gyakran háttérbe szorítja a szeretetét, míg igazságossága befolyásolja a könyörületessége visszafogásában. Pártatlan szeretete kénytelen mindig egyforma gyűlölettel megnyilvánulni a bűnnel szemben. Az Atya nem következtelen személyiség; az isteni egység tökéletes. [2:6.7](#)

Isten a hatalmát tekintve korlátlan, természetét tekintve isteni, akaratát tekintve végleges, sajátosságait tekintve végtelen, bölcsességét tekintve örökkévaló, valóságát tekintve pedig abszolút. [3:2.15](#)

Ha Isten, mint a teremtésösszesség jelenlegi megtartója visszavonulna, akkor azon nyomban világegyetemi összeomlás következne be. Istent leszámítva nem létezne olyasmi, mint a valóság. A jelen

pillanatban, miként a múlt távoli korszakaiban és az örökkévaló jövőben, Isten folyamatosan kifejti megtartói tevékenységét. [4:1.6](#)

Isten semmit sem bán meg, amit valaha is tett vagy éppen tesz vagy valaha is tenni fog. Ő végtelenül bölcs és mindenható is. [4:3.4](#)

Isten az egyetlen állandó, független és változatlan lény a világegyetemek teljes mindenségében, nincs semmi, ami számára kívül vagy rajta túl lenne, nincs múltja, sem pedig jövője. Isten célirányos energia (alkotó szellem) és abszolút akarat, és ezek önmagában-létezők és egyetemesek.

Lévén, hogy Isten önmagában-létező, ezért abszolút független. Éppen az Isten azonossága alkotja a változás ellenpontját. [4:4.1](#)

A tudományban Isten az Első Ok; a vallásban ő az egyetemes és szerető Atya; a bölcséletben ő az egyetlen lény, aki önmagától fogva létezik, akinek létezése egyetlen más lénytől sem függ, aki viszont a létezés valóságával jótékonyan felruház minden dolgot és minden egyéb teremtményt. [4:4.7](#)

Isten elleni nyílt támadásnak minősül azt hinni, úgy tartani vagy azt tanítani, hogy ártatlan vérét kell ontani ahhoz, hogy az ő kegyét elnyerjük vagy hogy a képzelt isteni haragot magunkról elhárítsuk. [4:5.4](#)

Mily szánalmas felfogása ez az Isten végtelen jellemének! E tanítás, mely szerint az ő atyai szíve oly zordan hideg és kemény lévén olyannyira érintetlen maradt a teremtményeinek szerencsétlenségei és nyomorúságai láttán, hogy az ő gyöngéd irgalma egészen addig nem nyilvánult meg, amíg végül meg nem látta az ő büntelen Fiát a Kálvária keresztyén vérezni és meghalni! [4:5.6](#)

Isten nemcsak a végzet megalkotója; ő *maga* az ember örökkévaló célállomása. Az összes nemvallásos emberi tevékenység a sajátlényeg torz szolgálatába igyekszik állítani a világegyetemet; az igazán vallásos egyén igyekszik azonosítani magát a világegyetemmel, majd pedig ezen egyesített sajátlényegnek olyan tevékenységeket szab meg, melyekkel az ő világegyetemi családjába tartozó emberi és emberfeletti lénytársainak szolgálatára lehet. [5:4.3](#)

Az Isten *atyai személyiség* – a személyiség forrása, a személyiség adományozója, a személyiség oka. [6:7.1](#)

Jézus az Isten kifejezést az Istenség *eszméjének* megjelölésére, az Atya kifejezést pedig a megismerhető Isten *megtapasztalásának* megjelölésére alkalmazta. Amikor az Atya szót használta az Istenre való utalásként, akkor azt a lehető legtagabb értelemben kell érteni. Az Isten kifejezést nem lehet meghatározni és ezért az az Atya végtelen fogalmát jelöli, míg az Atya fogalom, melyre részleges meghatározás adható, arra használatos, hogy az isteni Atyáról alkotott emberi fogalmat képviselje, amint az emberrel társul a halandói lét során. [169:4.7](#)

Az Isten nem pusztán az ember eszményelvűségének találmánya; éppen hogy ő a forrása minden ilyen állapotfeletti rálátásnak és értéknek. Az Isten nem valamiféle feltevés, melyet az igazságról, a szépségről és a jóságról alkotott emberi fogalmak egyesítésére alakítottak ki; ő a szeretet személyisége, akiből mindeme világegyetemi megnyilvánulások származnak. [196:3.24](#)

Isten hárfája

Kinyilatkoztató János látott egy jelenést a felemelkedő halandók egyik osztályának a hetedik lakóvilágról az első mennybe, a Jerusem dicsőségeire való megérkezéséről. Feljegyezte: „És láttam úgymint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, akik diadalmasok a fenevaden, aki eredetileg öbennük volt, és akik diadalmasok az ő képén, mely végig megvolt a lakóvilágokon, és akik diadalmaskodtak

végül az utolsó bélyegén és jelén, láttam tehát állani az üvegtengeren azokat, kezükben az Istennek hárfájával, és énekelték a halandói félelemtől és haláltól való megszabadulás dalát.” (A tökéletesített térösszeköttetés mindeme világokon biztosított; és hogy e közléseket bárhol venni tudjátok, az teszi lehetővé, hogy nálatok lesz az „Isten hárfája”, egy morontia eszköz, mely ellensúlyozza azon képesség hiányát, hogy az éretlen morontia érzékelő-rendszert közvetlenül a tér-közléscserés vételre hangoljátok.) [47:10.2](#)

Isten képe

Az Igazító az isteniség jegye, az Isten jelenléte. „Isten képe” nem fizikai hasonlatosságra vagy az anyagi teremtményi felruházottság véges korlátaira utal, hanem inkább az Egyetemes Atya szellemi jelenlétének ajándékára a Gondolatigazítóknak a világegyetemek szerény teremtményeihez való mennyei elküldésében. [108:6.3](#)

Isten országa

És ez alkalommal őszintén arra törekedett, hogy rávegye őket arra, hogy hagyják el az *Isten országának* fogalmát a nagyobb gyakorlati értékkel bíró megfelelőjéért, az *Isten akaratáért*. De nem járt sikerrel. [170:2.11](#)

Az Isten országa e világban, a legfőbb vágy az Isten akaratának megcselekedésére, az ember önzetlen szeretete, mely megtermi a fejlettebb erkölcsani és erkölcsös viselkedés jó gyümölcseit. [170:2.18](#)

Isten Szelleme

A ti szent írásaitokban az *Isten Szelleme* fogalom egyaránt használatos a paradicsomi Végtelen Szellemnek és a helyi világegyetemek Alkotó Szellemének megjelölésére. Azonban a Szent Szellem a paradicsomi Végtelen Szellem ezen Alkotó Leányának szellemi köre. A Szent Szellem minden egyes helyi világegyetemben őshonos és működése az adott teremtrész szellemi területére korlátozódik; a Végtelen Szellem viszont mindenütt jelenvaló. [8:5.3](#)

Istenimádat

Istenimádat – a vallásos tapasztalás valóságának szellemi területe, az isteni közösség személyes megismerése, a szellemértékek felismerése, az örök továbbélés biztosítója, a felemelkedés az Isten szolgálóinak besorolásából az Isten fiainak örömeire és szabadságára. Ez a mindenségrendi elme legfelsőbb szintű látásmódja, a mindenségrendi különbségtétel áhítati és istenimádati formája. [16:6.8](#)

Az istenimádat a legnagyobb kiváltsága és a legfőbb kötelessége minden teremtetett értelemnek. Az istenimádat a tudatos és örömteli felismerése és elismerése a Teremtők és teremtményeik közötti bensőséges és személyes kapcsolat igazságának és tényének. Az istenimádat minőségét a teremtményi érzékelés mélysége határozza meg; és amint az Istenek végtelen jellemére vonatkozó tudás fejlődik, az istenimádati cselekedet egyre inkább mindent magába foglalóvá válik, míg végül eléri a teremtetett lények által megismerhető legfelsőbb élményelvi gyönyörűséget és legnagyobb örömet. [27:7.1](#)

Az istenimádat a paradicsomi létezés legmagasabb szintű öröme; ez a Paradicsom üdítő játéka. A játék a kimerült elmének a földön ugyanaz, mint az istenimádat a tökéletessé lett lelkeknek a Paradicsomon. A Paradicsomon az istenimádat módszere teljesen meghaladja a halandói értelmet, viszont annak szellemét már elkezdhetitek imádni még itt lenn az Urantián is, mert az Istenek szelleme már most bennetek lakozik, körülöttetek kering és igaz istenimádatra készíten benneteket. [27:7.5](#)

Istenimádat, az isteni értékek őszinte keresése és az isteni Érték-Adó szívből való szeretete. [16:8.14](#)

Az istenimádat a szellemi felemelkedésre való jelöltséget mutatja. [36:5.11](#)

Az istenimádatnak – a szellemi szemlélésének – szükségképpen váltakoznia kell a szolgálattal, kapcsolatba kell lépnie az anyagi valósággal. [143:7.3](#)

Az istenimádat célja a jobb élet előrevetítése, majd ezen új szellemi értékek visszavetítése a jelenbeli életre. Az imádság szellemi fenntartó, ám az istenimádat istenmód teremtmő.

Az istenimádat olyan eljárás, mellyel az *Egytől* kérünk ösztönzést a *sokak* szolgálatához. Az istenimádat a mérőrud, mellyel a léleknek az anyagi világegyetemről való távolodása és a teremtettség szellemi valóságaihoz való, az előbbivel egyidejű és biztos közeledése mérhető.

Az imádság önméltóztató – fennkölt gondolkodás; az istenimádat önfeledés – felsőbb szintű gondolkodás. Az istenimádat erőfeszítés-mentes figyelem, igaz és eszményi lelki nyugalom, egyfajta nyugodt szellemi tevékenység.

Az istenimádat a rész azonosulása az Egésszel; a véges azonosulása a Végtelennel; a fiú azonosulása az Atyával; az idő azon próbálkozása, hogy lépést tartson az örökkévalósággal. Az istenimádat a fiú személyes egyesülése az isteni Atyával, a megélnékvő, alkotó, testvéri és ábrándos hozzáállások felemelkedése az emberi lélek-szellem révén. [143:7.5](#)

Az igaz vallásos istenimádat nem az önámítás hasztalan magánbeszéde. Az istenimádás személyes közösség azzal, amely istenmód valós, azzal, amely maga a valóság forrása. Az ember az istenimádás révén a jobbá válásra törekszik, s ezáltal végül eléri a *legjobbat*. [196:3.22](#)

Isteniség

Az isteniség az Istenség jellegzetes, egyesítő és összehangoló jegye. Az isteniséget a teremtmények igazságként, szépségként és jósként foghatják fel; az isteniség a személyiségben a szeretetnek, a kegyelemnek és a segédkezésnek felel meg; az isteniség a személytelen szinteken igazságként, erőként és fennhatóságként nyilvánul meg.

Az isteniség lehet tökéletes – teljes – mint a paradicsomi tökéletesség létező és teremtmői szintjein; lehet tökéletlen, mint a tér-idő evolúció tapasztaló és teremtményi szintjein; vagy lehet viszonylagos, tehát nem tökéletes és nem is tökéletlen, mint a Havona egyes létező és tapasztaló szintjei kapcsolatában. [0:1.17](#)

Istenkeresés

A szellemi készítés Isten megtalálására. [1:2.5](#)

Istenség

Az Istenség Isten személye, de az ember számára teljességében felfoghatatlanul elő-személyesként és személyen-túliként is létezik. Az Istenséget egység jellemzi minden anyag feletti valóságszinten, mely tényleges vagy magábanvaló, s ezen egyesítő minőségét a teremtmények legjobban mint isteniséget érthetik meg. [0:1.2](#)

Minden isteni forrása az Istenség. Az Istenség jellegében és változhatatlanul isteni, viszont ami isteni, az nem szükségképpen mind Istenség, bár az Istenséggel össze fog hangolódni és az Istenséggel való szellemi, elme- vagy személyes szintű egység kialakítására törekszik. [0:1.15](#)

Istentan

Az, hogy a vallási hívek oly erősen hittek abban, ami hamis volt, még nem érvényteleníti a vallást, mert a vallás az értékek felismerésén alapul és érvényét a személyes vallásos tapasztalás hite igazolja. A vallás tehát tapasztaláson és vallásos gondolkodáson alapul; az istentan, a vallás bölcselete pedig jóhiszemű kísérlet e tapasztalás értelmezésére. Az ilyen értelmező hiedelmek lehetnek jók vagy rosszak, illetőleg alkotják az igazság és a tévedés keverékét. [103:1.5](#)

Az istentan az emberi szellem válaszainak és viszont-válaszainak tanulmányozása; sohasem válhat tudománnyá, hiszen többé-kevésbé mindig keverednie kell a lélektannal a személyes kifejeződésében és a bölcsélettel a módszeres leírásában. Az istentan mindig a te vallásod tanulmányozása; a másvalaki vallásának tanulmányozása a lélektan. [103:6.1](#)

Isten-tudat

A mai ember előtt álló nagy kihívás az, hogy jobb kapcsolatot teremtsen az isteni Nevelővel, aki az emberi elmében lakozik. Az ember legnagyobb kalandja a húsvér testben ama kiegyensúlyozott és józan törekvésben áll fenn, hogy a kezdetleges lélektudat elmosódott területein keresztül lelkes erőfeszítéssel átlépje az öntudat határait annak érdekében, hogy elérje a szellemtudat határvidékét – kapcsolatot teremtsen az isteni jelenléttel. Az ilyen tapasztalás Isten-tudatot alkot, olyan tapasztalást, mely nagymértékben erősíti az Isten megismerésével kapcsolatos vallásos tapasztalás előzetesen létező igazságát. Az ilyen szellemtudat egyenértékű az Istennél való fiúi elismerés ténylegességének ismeretével. Egyébként pedig a fiúság bizonyossága a hit megtapasztalása. És az Isten-tudat egyenértékű a sajátlényegnek a világegyetemmel való egyesítésével a szellemi valóság legfelsőbb szintjein. Az értelmi képesség Isten megismerésére – az Isten-tudat. [196:3.34](#)

Ítékezés

Az igazságosság végső alkalmazása a bizonyítéknak megfelelően. [10:6.4](#)

Jahve

Jahve a dél-palesztinai törzsek istene volt, akik e fogalmat a Hóreb-hegy, a Sinai-tűzhányó istenségével társították. Jahve csak egy volt az ezer meg ezer természeti isten közül, melyek a szemita törzsek és népek figyelmét és imádatát felkeltették. [96:1.3](#)

Jehova

A *Jehova* a legutóbbi időkben használatos kifejezés a végül a héber gyakorlatban kialakult, kiteljesített Jahve-fogalom megjelölésére. De a Jehova megnevezés egészen Jézus kora után ezeröt száz évig még nem volt használatos. [96:1.10](#)

Jelentéstartalom

A jelentéstartalom valami olyasmi, amit a tapasztalás ad hozzá az értékhez; ez az értékek méltányoló tudatosulása. Valamely elszigetelt és tisztán önző gyönyör maga után vonhatja a jelentéstartalmak valódi leértékelődését, a viszonylagos rosszal határos értelmetlen élvezetet. [100:3.4](#)

A jelentéstartalmak a felismerés és a megértés társulásából származnak. A jelentéstartalmak nem léteznek egy teljesen érzékelési vagy anyagi világban. A jelentéstartalmak és az értékek csak az emberi tapasztalás belső vagy anyagfeletti szféráiban érzékelhetők. [111:4.2](#)

Jézus

Jézus az *új és élő út*, mely az embertől az Istenhez, a részlegestől a tökéletesig, a földitől a mennyeiig, az időből az örökkévalóságba vezet. [129:4.7](#)

Jogok

Amikor a jogok már olyan régiek, hogy a keletkezésükre senki sem emlékszik, akkor azokat gyakran *természetes jogoknak* nevezik. De az emberi jogok nem igazán természetesek; azok teljes mértékben társadalmiak. Viszonylagosak és örökké változók, lévén, hogy többé már nem mások, mint játékszabályok – az emberi versengés folyton változó jelenségeit szabályozó viszonyokhoz való tudatos alkalmazkodások.

Amit az egyik korszakban jognak tekintenek, az egy másikban esetleg nem az.

A gyengék és az alsóbbrendűek mindig is egyenlő jogokat követeltek maguknak; mindig ragaszkodtak ahhoz, hogy az állam kényszerítse az erőseket és a felsőbbrendűeket az ő igényeik teljesítésére és másként is tegyék jóvá azokat a fogyatékosságaikat, melyek túl gyakran a saját nemtörődömségük és tunyaságuk természetes eredményei. A társadalom nem ajánlhat egyenlő jogokat mindenkinek, azonban azt ígérheti, hogy tisztességesen és méltányosan fogja segíteni a különféle jogok érvényesülését. [70:9.13](#)

Jóság

A jóság felöleli az erkölcsstani érzéket, az erkölcsiséget és a vallást – a tökéletesség iránti tapasztalásbeli vágyat. [56:10.10](#)

A jóság a különböző, isteni tökéletességű szintek viszonylagos értékeinek elmebeli felismerése. A jóság felismeréséhez szükséges az erkölcsi besorolású elme megléte, mégpedig a jó és a rossz között különbséget tenni képes személyes elméé. A jóság, a nagyság birtokolása viszont a valódi isteniség-elérés mértéke. [56:10.12](#)

A jóság mindig az erkölcsi ön-kiteljesítéssel és a személyes szellemi eszméléssel járó növekvő szabadság újabb szintjei felé terjeszkedik – ez a bensőben lakozó Igazító felfedezése és a vele való azonosulás. Egy tapasztalat akkor jó, ha elmélyíti a szépségértékelést, erősíti az erkölcsi akaratot, fokozza az igazság felismerését, fejleszti a mások iránti szeretet és szolgálat képességét, árnyaltabbá teszi a szellemi eszményképeket és egyesíti az időbeli felsőrendű emberi késztetéseket az emberben lakozó Igazító örök terveivel, mindezek pedig közvetlenül arra készítetik az embert, hogy egyre inkább törekedjen az Atya akaratának megcselekedésére, s így táplálják az Isten megtalálásának és a hozzá hasonlóvá válásnak az isteni szenvedélyét. [132:2.5](#)

A jóság élő, viszonylagos, mindig fejlődőképes, változatlanul személyes tapasztalás, és örökké kapcsolatban áll az igazság és a szépség felismerésével. A jóság benne van a szellemi szint többletlényegű igazságértékeinek felismerésében, ami az ember tapasztalásaiban mindenképpen szemben áll hiánylényegű párjával – a magábanvaló rossz árnyékával. [132:2.7](#)

Jóság, isteni ~

A legfelsőbb szépség érzékelése a valóság felfedezése és egységbe rendezése: Az isteni jóság felfedezése az örök igazságban, ez végleges szépség. [2:7.8](#)

Kaland, a legfelsőbb ~

És hosszú ideig fognak a földön élni olyan félénk, bátortalan és tétova egyének, akik így akarják a vallási vigaszaikat biztosítani, még akkor is, hogyha a tekintélyelvű vallásokkal sorsközösséget vállalva engedményeket tesznek a személyiség függetlensége terén, alábbadják az önérzetük méltóságát és végképp feladják azon jogukat, hogy részt vegyenek a minden lehetséges emberi tapasztalás legizgalmasabbikában és legösztönzőbbikében: az igazság utáni személyes kutatásban, az értelmi felfedezés veszélyeivel való szembenézés lelkesültségében, a személyes vallási tapasztalás valóságainak felfedezésére irányuló elhatározásban, ama legfelsőbb szintű megelégedettségben, mely az értelmi kétség feletti szellemi hit győzelmének tényleges felismerését eredményező személyes diadal megtapasztalásából fakad, amint azt az ember őszintén elnyeri a minden emberi lét legfelsőbb kalandjában – abban, hogy az ember keresi Istent, önmagáért és önmagaként, és megtalálja őt. [155:5.10](#)

Kellem (kegyelmesség)

A kellem a szeretet által átjárt lélekből sugárzó barátságosság zamata. [171:7.1](#)

Keresztelés, szellemtől való ~

A „szellemtől való keresztelés” fogalma, mely nagyjából ekkortájt lett ilyen általánosan használatos, pusztán az Igazság Szelleme ajándékának tudatos elfogadását jelezte, valamint ezen új szellemi erőnek, mint az Istent ismerő lelkek által korábban megtapasztalt minden szellemi hatás gyarapodásának a személyes tudomásul vételét is. [194:2.10](#)

Kereszténység

A kereszténység pedig, ahogy az ama naptól fogva fejlődött: az Istennek, mint az Úr Jézus Krisztus Atyjának ténye, melyhez társul a feltámadt és megdicsőült Krisztussal való közösség hívői megtapasztalása. [194:0.4](#)

Ki nem töltött tér

A „ki nem töltött” tér jelentése: nincs kitöltve a kitöltött térben tudvalevőleg jelen lévő erővel, energiákkal, erőterekkel és jelenlétekkel. [11:6.3](#)

Kinyilatkoztatás

Az értelem a tudomány módszere; a hit a vallás módszere; az okszerű gondolkodás a bölcsélet kísérleti módszere. A kinyilatkoztatás ellentételezést nyújt a morontia nézőpont hiányáért azáltal, hogy módszert ad ahhoz, hogy egység legyen elérhető az anyag és a szellem valóságának és kapcsolatának megértésében az elme közvetítése révén. És az igaz kinyilatkoztatás sohasem teszi a tudományt természetellenessé, a vallást esztelenné vagy a bölcséletet okszerűtlenné. [101:2.2](#)

A hit kinyilatkoztatja Istent a lélekben. A kinyilatkoztatás, vagyis a morontia rálátás helyettesítője az evolúciós világon, képessé teszi az embert arra, hogy meglássa ugyanazt az Istent a természetben, mint amit a hit mutat meg a lelkében. Így a kinyilatkoztatás sikeresen áthidalja az anyagi és a szellemi közötti szakadékot, sőt a teremtmény és a Teremtő, az ember és az Isten közötti szakadékot is. [101:2.10](#)

A kinyilatkoztatás mint korszakos jelenség időszakos jellegű; személyes emberi élményként pedig folytonos. [101:2.12](#)

A kinyilatkoztatás eljárásával sok korszaknyi idő takarítható meg az evolúciós hibáknak a szellemi gyarapodás igazságaitól való elválasztásához és elkülönítéséhez szükséges munkában. [101:5.1](#)

A kinyilatkoztatás felszabadítja az embereket és elindítja őket az örökkévaló kaland útján.

A tudomány osztályozza az embereket; a vallás szereti az embereket, sőt a vallásos ember magaként szereti őket; a bölcsesség igazságot tesz a különböző emberek között; a kinyilatkoztatás viszont megdicsőíti az embert és megmutatja az embernek az Istennel alkotott társulásra való képességét.

A tudomány mindhiába törekszik a műveltségek testvériségének megalkotására; a vallás hívja létre a szellem testvériségét. A bölcsélet a bölcsesség testvériségének elérésére törekszik; a kinyilatkoztatás bemutatja az örökkévaló testvériséget, a Végleges Paradicsomi Testületét.

A tudás büszkeséget merít a személyiség tényéből; a bölcsesség a személyiség jelentéstartalmának tudatossága; a vallás a személyiség értéke felismerésének megtapasztalása; a kinyilatkoztatás a személyiség túlélésének bizonyossága. [102:3.6](#)

A kinyilatkoztatott vallás az emberi létezés egyesítő eleme. A kinyilatkoztatás egyesíti a történelmet, összehangolja a földtant, a csillagászatot, a természettant, a vegytant, az élőlénytant, a társadalomtant és a lélektant. A szellemi létezés a valódi lelke az ember mindenségrendjének. [102:4.6](#)

Kisövezet

A Kisövezet. Száz helyi világegyetem (mintegy 1.000.000.000 lakható bolygó) alkotja a felsőbb-világegyetemi kormányzás kisövezetét; a kisövezet egy csodálatos központi világgal rendelkezik, ahonnan annak urai, a Nappalok Utódai a kisövezet ügyeit igazgatják. Minden egyes kisövezeti központban három Nappalok Utódja, Legfelsőbb Háromsági Személyiség működik. [15:2.6](#)

Kíváncsiság

Az összhang iránti vágy és a szépség iránti szomj. Állhatatos próbálkozás az összarányos mindenségrendi kapcsolatok új szintjeinek felfedezésére. [56:10.6](#)

Korlátozott

(9) (forrás: ASOTMU [A Study of the Master Universe – A világmindenség vizsgálata])Valamiképpen lehatárolt vagy módosított.

Körök, lelki ~

A halandói fejlődés e lelki köreit talán helyesebb volna *mindenségrendi szinteknek* nevezni – ez tehát azoknak a tényleges jelentéstartalmaknak a megragadása és azoknak az értékeknek a felismerése, amelyek az evolúciós lélek és a megjelenő Legfelsőbb Lény első kapcsolatának morontia tudatosulásához való közeledést jelentik. És éppen ez a viszony az, amely mindörökké lehetetlenné teszi a mindenségrendi körök jelentésének teljes elmagyarázását az anyagi elme számára. E körök elérési lépései csak viszonylagosan hozhatók kapcsolatba az Isten-tudattal. Egy hetedik vagy hatodik kört elért lény éppen olyan igazán Istent ismerő – a fiú elismertségnek tudatában lévő – lehet, mint egy második vagy első körbe lépett, de az ilyen alacsonyabb rendű körben lévő lények sokkal kevésbé vannak tudatában a Legfelsőbb Lényhez fűződő tapasztalásbeli viszonynak, a világegyetemi létpolgárságnak. E mindenségrendi körök elérése a lakóvilágokon válik a felemelkedő lények tapasztalásainak részévé, ha a természetes halál előtt nem tudták azokat teljesíteni. [110:6.16](#)

Kötelesség

(mint valóságsszint) Az erkölcsök valóságterülete a bölcsélet mezején, az okok küzdőtere, a viszonylagos jó és rossz felismerése. Ez a mindenségrendi különbségtétel pártatlan formája. [16:6.7](#)

Kudarcc

És a kudarcral való szembenézés és a vereséghez való igazodás eme dolgában fejti ki a legfőbb hatását a vallásbeli élelslátás. A kudarc egyszerűen csak egy tanulási mellékesemény – egy műveltségi kísérlet a bölcsesség megszerzésében – az Isten-kereső ember tapasztalásában, aki belekezdett a világegyetem felfedezésének örökkévaló kalandjába. Az ilyen emberek számára a vereség csak új eszköz a világegyetemi valóság magasabb szintjeinek eléréséhez.

Az Isten-kereső ember létpályája az örökkévalóság tükrében nagy sikernek bizonyulhat, még ha az egész ideigvaló-élet vállalkozás megsemmisítő kudarcnak tűnik is, feltéve, hogy minden egyes életkudarcc a bölcsesség- és szellem-elérés műveltségének megteremtéséhez járult hozzá. [160:4.15](#)

Látásmód, mindenségrendi ~

A világegyetemi jelentéstartalmak megragadása. [16:8.12](#)

Látásmód, szellemi ~

Minden ilyen belső és szellemi közösséget szellemi látásmódnak nevezünk. Az ilyen vallási élmények onnan erednek, hogy az emberi elmére hatást gyakorolnak az Igazítónak és az Igazság Szellemének az együttes műveletei, amint az Isten fejlődő fiainak eszméi, eszményképei, rálátásai és szellemi törekvései közepette és azokon működnek. [101:1.3](#)

Az evolúciós ember elméje mindig szembesül az érzelmi indíttatású ösztönzések természetes tényerése és a szellemi látásmódra – a tiszta vallásos gondolkodásra – épülő önzetlen késztetések erkölcsi erősödése közötti versengés bírjaként való fellépés bonyolult problémájával. [103:5.5](#)

Legfelsőbb Isten, a ~

A Legfelsőbb Isten a Havonában a hármas paradicsomi Istenség személyes szellem-tükröződése. [0:7.7](#)

A nem-személyes valóságok értéksztíjén fejlődő Mindenható Legfelsőbb és a Legfelsőbb Isten szellem-személye egyetlen valóságot alkot – a Legfelsőbb Lényt. [0:8.10](#)

Legfelsőbb Lény, a ~

A Legfelsőbb Lény nem közvetlenül teremtő, eltekintve attól, hogy ő Madzszeszton atyja, viszont ő az összes teremtmény-Teremtő világegyetemi tevékenység magasabb egységbe rendezője. Az evolúciós világegyetemekben jelenleg ténylegessé váló Legfelsőbb Lény a tér-idő isteniség kölcsönös összefüggést kialakító és magasabb egységbe rendező Istensége, mely a hármas paradicsomi Istenségben élményelvi társulást alkot az idő és a tér Legfelsőbb Teremtőivel. [0:7.9](#)

Lélek

Az ember lelke élményelvi szerzemény. Amint a halandó teremtmény „a mennyei Atya akaratának megcselekedését” választja, úgy az emberben lakozó szellem az emberi tapasztalásban gyökerező új

valóság atyjává lesz. Ugyanezen kiemelkedő valóság anyja pedig a halandói és anyagi elme. Ennek az új valóságnak a lényege nem anyagi és nem is szellemi – hanem *morontiai*. E kiemelkedő és halhatatlan lélek rendeltetése a halandói halál túlélése és a paradicsomi felemelkedés megkezdése. [0:5.10](#)

Az emberi személyiség azzal az elmével és szellemmel azonosítható, melyet az élet tart egymással működési kapcsolatban az anyagi testben. Az ilyen elmének és a szellemnek ez a fajta rendeltetésbeli viszonya nem az elme és a szellem sajátosságainak vagy ismertető jegyeinek a keverékét jelenti, hanem inkább egy magvában örök és maradandó jellegű, teljesen új, eredeti és egyedi világegyetemi értéket, a *lelket*. [111:2.3](#)

A lélek az ember önmagát figyelő, igazlító és szellemérzékelő része, mely az emberi lényt mindörökké az állatvilág fölé emeli. Az öntudat, önmagában és magától, nem azonos a lélekkel. Az erkölcsi öntudat igaz emberi önkiteljesítés és ez alkotja az emberi lélek alapját, és a lélek az ember azon része, mely az emberi tapasztalás lehetséges továbbélési értékét jelenti. Erkölcsi választás és szellemi felemelkedés, az Isten megismerésének képessége és a készletés, hogy olyanok legyünk, mint ő, ezek jellemzik a lelket. Az ember lelke nem létezhet erkölcsi gondolkodás és szellemi tevékenység nélkül. A tespedt lélek haldokló lélek. Az ember lelke azonban különbözik az elmében lakozó isteni szellemtől. Az isteni szellem az emberi elme első erkölcsi cselekedetével egyidejűleg érkezik, és ez a lélek születésének pillanata. [133:6.5](#)

A fejlődő halandó morontia lelke ténylegesen az Egyetemes Atya Igazító-tevékenységének fia és a Legfelsőbb Lény, az Egyetemes Anya mindenségrendi válaszának gyermeke. [117:6.5](#)

Lelkiismeret

A lelkiismeret, melyet nem tanít tapasztalás és nem segít értelem, sohasem volt és sohasem lehet az emberi viselkedés biztos és tévedhetetlen iránymutatója. A lelkiismeret nem isteni hang, mely az emberi lélekhez beszél. Az pusztán bármely pillanatnyi létezési szakasz erkölcsének helyes és erkölcsös összessége; egyszerűen csak az ember által felfogott válaszadási eszménykép bármely adott körülmény-együttes mellett. [92:2.6](#)

Lételvi

(12) (forrás: ASOTMU [A Study of the Master Universe – A világmindenség vizsgálata]) A lételvi kifejezés különleges értelemben használatos az írásokban. Valamilyen örökkévalót jelent, melynek sem kezdete, sem vége nincs. Nincs olyan idő, amikor nem létezett volna. Egy lételvi lény teljes tudással rendelkezik már azt megelőzően is, hogy tapasztalatot szerzett volna.

Létező dolgok bölcselete, a ~

Ld. metafizika.

Magatartás

A megfelelő magatartás alapvető fontosságú az önkéntes istenimádat szellemi magasságainak a tudás révén, a bölcseleten keresztül való eléréséhez. Minden paradicsomi magatartás teljesen önkéntes, minden értelemben természetes és szabad. De még az örökkévaló Szigeten is van a dolgok megtételének egy helyes és tökéletes módja, és a viselkedés-igazgatók mindig a „kapun belüli idegenek” oldalán állnak és tanítják őket, és úgy vezetik a lépteiket, hogy nyugodtnak érezzék magukat és egyúttal képessé tegyék a zárándokokat arra, hogy az egyébként elkerülhetetlen zavarodottságot és bizonytalanságot elkerüljék. Csak ilyen intézkedések mellett kerülhető el a végtelen zavarodottság; és zavarodottság soha sincs jelen a Paradicsomon. [27:4.2](#)

Magvábanvaló (potenciális)

(9) (forrás: ASOTMU [A Study of the Master Universe – A világmindenség vizsgálata]) A lehetőségében és nem a ténylegességében létezőt jelenti; a valamivé váló a már meglévőhöz képest, vagy másként: a keletkezésben lévő szembeállítva a ténylegessel, illetőleg a megvalósulttal; jelenthet rejtettet (látens)is.

Meglényegült

(23) (forrás: ASOTMU [A Study of the Master Universe – A világmindenség vizsgálata]) A meglényegültnek sajátos jelentése van az írásokban. E kifejezés arra utal, hogy miként hoznak létre valakit hasonlóan a „teremtett” szó értelméhez, ám a meglényegült mégsem teremtettet jelent. Inkább valamiféle első cselekedetet, mely idő-előtti, teremtoi-előtti, illetőleg örökkévalósági szintű tett. Tudjuk, hogy az Isten személyként teremt, emberfeletti személyként pedig meglényegít. Az abszonit lényeket, vagyis a Tapasztalattól Függetlenül Létezőket nem teremtik – őket meglényegítik.

Megmagyarázhatatlan keresése, a ~

Ld. miszticizmus

Megmentő

Bár aligha helyes úgy beszélni Jézusról, mint áldozópapról, váltságfizetőről vagy megváltóról, teljes mértékben megfelelő dolog úgy utalni rá, mint *megmentőre*. Örökre világosabbá és bizonyosabbá tette az üdvözülés (a továbbélés)útját; jobban és bizonyosabban megmutatta az üdvözülés útját a Nebadon világegyetem minden világa összes halandójának. [188:4.7](#)

Megvallás, a bűn ~-a

A bűn megvallása a hűtlenség bátor elutasítása, de semmiképpen sem mérsékli az ilyen hűtlenség téridő-következményeit. De a bevallása – a bűn természetének őszinte felismerése – lényeges a vallásos gyarapodáshoz és a szellemi fejlődéshez. [89:10.5](#)

Megváltó

Bár aligha helyes úgy beszélni Jézusról, mint áldozópapról, váltságfizetőről vagy megváltóról, teljes mértékben megfelelő dolog úgy utalni rá, mint *megmentőre*. Örökre világosabbá és bizonyosabbá tette az üdvözülés (a továbbélés)útját; jobban és bizonyosabban megmutatta az üdvözülés útját a Nebadon világegyetem minden világa összes halandójának. [188:4.7](#)

Méltányosság (pártatlanság)

Az örökkévaló igazságosság és az isteni könyörületesség együtt alkotja azt, amit az emberi tapasztalásban úgy nevezhetnénk, hogy *méltányosság*. [2:4.4](#)

Pártatlanság (vagyis a könyörületességgel összhangban lévő igazságosság) [10:6.3](#)

Menny

Átgondolhatnátok a „mennyre” és a „mennyek országára” vonatkozó állításokat. A látnokaitok többsége által értelmezett menny a helyi csillagrendszer első lakóvilágát jelentette. Amikor az apostol arról beszélt, hogy „elragadtatott a harmadik égig”, akkor arra az élményre utalt, amikor az Igazítója elvált

tőle az alvás időtartama alatt és e nem szokványos állapotban jelenítette meg a hét lakóvilág közül a harmadikat. A bölcseitek közül némelyek látták a nagyobb menny, „a mennyeknek országa” képét, melyben a hét lakóvilági tapasztalás csak az első volt; a második a Jerusem volt; a harmadik az Edentia és annak segédszférái; a negyedik a Szalvington és az azt körülvevő oktatási szférák; az ötödik az Uversza; a hatodik a Havona; és a hetedik a Paradicsom. [48:6.23](#)

Mennyország

Jézus folyvást azt magyarázta nekik, hogy a mennyország az ő személyes tapasztalásuk a szellemi élet felsőbb minőségeinek megértésében; hogy a szellem-tapasztalás eme valóságai fokozatosan átalakulnak az isteni bizonyosság és az örökkévaló nagyszerűség új és felsőbb szintjeivé. [170:2.16](#)

A mennyország nem társadalmi és nem is gazdasági rend; az kizárólagosan az Istent ismerő egyedek szellemi testvérisége. [99:3.2](#)

János megkérdezte Jézust, „Mester, mi a mennyország?” És Jézus így válaszolt: „A mennyország e három alapvető dologban áll fenn: először, az Isten főhatalma tényének elismerése; másodsor, hit az Istennél való fiúi elismerés igazságában; és harmadszor, hit abban, hogy az Isten akaratának megcselekedésére irányuló legfelsőbb emberi vágy eredményes – ama vágy, hogy az ember olyan legyen, mint az Isten. És ez az örömhír üzenete: hogy hit által minden halandó rendelkezhet az üdvözülés ezen alapvető dolgaival.” [140:10.9](#)

Kezdték megérteni, hogy „a mennyország nem eszem-iszom, hanem az isteni fiúi elismertség elfogadásával járó szellemi öröm megértése”. [155:3.1](#)

Mennyország kulcsai, a ~

A mennyország kulcsai a következők: őszinteség, több őszinteség és még több őszinteség. Minden ember rendelkezik e kulcsokkal. Az emberek használják azokat – haladnak a szellemi besorolásban – a döntéseik révén, több döntésük révén és még több döntésük révén. A legmagasabb rendű erkölcsi választási lehetőség nem más, mint a lehető legnagyobb érték választása, és ez mindig – bármely szférában, s mindegyikben – az Isten akaratának megcselekedésének választása. [39:4.14](#)

Mérföld

A jerusemi szabványos mérföld nagyjából hét urantiai mérföldnek [11,2 kilométer] felel meg. [46:1.2](#)

Metafizika (a létező dolgok bölcselete)

De sok halandó ismerte már fel annak kíváncsi voltát, hogy rendelkezzenek valamilyen módszerrel a tudomány és a vallás erősen elkülönülő területei közötti kölcsönhatás összehangolására; és a létező dolgok bölcselete az ember hasztalan kísérlete e jól felismert szakadék áthidalására. Ám a létező dolgok emberi bölcselete inkább bizonyult zavarónak, mint megvilágosítónak. A természet dolgai után való vizsgálódás az ember jó szándékú, de felesleges erőfeszítését jelenti arra, hogy ellentételezze a morontia motájának hiányát. [103:6.7](#)

A halandó ember kinyilatkoztatás hiányában vagy ha nem fogadta el, illetőleg nem fogta fel azt, mindig is hasztalan léteződolog-bölcseleti viselkedést folytatott, az lévén az egyetlen emberi helyettesítője az igazság kinyilatkoztatásának, illetőleg a morontia személyiség motájának. [103:7.8](#)

Midszonit lények

A Melkizedek élethordozó és az Anyagi Leány leszármazottai a *midszonit lények*. [36:4.2](#)

Mindenségtudat

A mindenségtudat maga után vonja az Első Ok, az egyetlen okozatlan valóság felismerését. [0:2.2](#)

Minta

A minta a másolatok készítését lehetővé tevő mesterpéldány. Az örökkévaló Paradicsom a minták abszolútja; az Örökkévaló Fiú a minta-személyiség; az Egyetemes Atya mindkettőnek közvetlen ősforrása. A Paradicsom azonban nem adományoz mintát, a Fiú pedig nem adományozhat személyiséget. [0:6.13](#)

De a minta az minta, és az is marad; csak a *másolatok* sokszorozódnak. [0:6.10](#)

Miszticizmus (a megmagyarázhatatlan keresése)

A vallás az evolúciós ember legfelsőbb szintű képessége, az egyetlen dolog, mely képessé teszi a folytatásra és „a kitartásra, mintha látná Őt, aki láthatatlan”. A megmagyarázhatatlan keresése azonban gyakran valamiféle visszavonulás az élettől, melyet azok az emberek tesznek a magukévá, akik nem élvezettel folytatják a vallásos élet megélésével kapcsolatos hathatósabb tevékenységeket az emberi társadalom és érintkezés nyílt színterén. Az igaz vallásnak *cselekednie* kell. [102:2.8](#)

Monota

Monota. Az energia közeli rokonságban van az isteniséggel, amikor az paradicsomi energia. Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy a monota a Paradicsom élő, nem-szellem energiája – az Eredeti Fiú élő, szellem energiájának örök kiegészítője – így az Egyetemes Atya nem-szellemi energiarendszere. [42:2.19](#)

Morontia

A morontia az anyagi és a szellemi közötti tágas szintre utaló kifejezés. Jelölhet személyes vagy személytelen valóságokat, élő és élettelen energiákat. A morontia fonál szellemi; a morontia szövet fizikai. [0:5.12](#)

Mota

Mota – a morontia bölcsesség. [45:7.6](#)

A mota több mint felsőbbrendű bölcsélet; annyival több a bölcseltnél, mint amennyivel több a két szem az egynél; térhatása van a jelentéstartalmakra és az értékekre. Az anyagi ember, hogy úgy mondjam, fél szemmel látja a világegyetemet – síknak látja azt. A lakóvilági hallgatók mindenségrendi távlatot – mélységet – is látnak azáltal, hogy a fizikai lét érzékleteire ráépítik a morontia élet érzékleteit. [48:6.28](#)

Az értelem a tudományok megértési módszere; a hit a vallás rálátási eljárása; a mota a morontia szint módszere. A mota felsőbb-anyagi valóság-érzékenysége ellensúlyozni kezdi a nem teljes növekedést, anyagának tekintve a tudás-értelmet és lényegének tekintve a hit-rálátást. A mota a széttartó valóság-felfogásnak az anyagi személyiségek által el nem érhető felsőbb-bölcséleti összehangolása; részben a húsvér testbeli anyagi élet túlélésének élményén alapul. De sok halandó ismerte már fel annak kíváncsosságát, hogy rendelkezzenek valamilyen módszerrel a tudomány és a vallás erősen elkülönülő területei közötti kölcsönhatás összehangolására; és a létező dolgok bölcsellete az ember hasztalan kísérlete e jól

felismert szakadék áthidalására. Ám a létező dolgok emberi bölcsesége inkább bizonyult zavarónak, mint megvilágosítónak. A természet dolgai után való vizsgálódás az ember jó szándékú, de felesleges erőfeszítését jelenti arra, hogy ellentételezze a morontia motájának hiányát. [103:6.7](#)

A kinyilatkoztatás az evolúciós ember egyetlen reménye a morontia űr betöltésére. A mota által nem segített hit és értelem nem képes felfogni és megalkotni egy okszerű világegyetemet. A mota látásmód hiányában a halandó ember nem képes észrevenni az anyagi világ jelenségeiben a jóságot, a szeretetet és az igazságot. [103:6.13](#)

Munka

Nem valami sokat tanultok ebben az első életben; ami viszont fontos, az nem más, mint ezen élet megélésének tapasztalása. Még az e világon elvégzett *munka*, legyen az bármily kiemelkedő is, közel sem olyan fontos, mint az *út*, amelyen e munkát végzitek. [39:4.13](#)

Művészet

A művészet az ember azon kísérletéből származik, hogy a vágyott szépség érdekében elmeneküljön az anyagi környezetéből; egy nagyvonalú tett a morontia szint irányában. [196:3.30](#)

Nagy világegyetem

A *Nagy Világegyetem* a jelenlegi szervezett és lakott teremtrész. A mintegy hétbillió lakott bolygónyi halmozott evolúciós potenciállal rendelkező hét felsőbb-világegyetem alkotja, nem is említve a központi teremtés örök szféráit. E durva becslés azonban nem veszi figyelembe az épített, igazgatási szférákat, és nem foglalja magába a még szervezetlen világegyetemek távol eső csoportjait. A nagy világegyetem jelenlegi kimunkálatlan széle, egyenetlen és befejezetlen pereme a teljes csillagtérkép iszonyúan rendezetlen állapotával együtt azt sugallja a csillagok tanulmányozóinak, hogy még maga a hét felsőbb-világegyetem is befejezetlen. Ha belülről, az isteni középpontból bármely irányba kifelé haladunk, előbb-utóbb elérjük a szervezett és lakott teremtés legkülső határait; elérkezünk a nagy világegyetem legkülső határaihoz. És éppen e legkülső határ közelében, e nagyszerű teremtés egyik távoli sarkában éli eseménydús létét a ti helyi világegyetemetek. [12:1.13](#)

A Nagy Világegyetem. Hét felsőbb-világegyetem alkotja a jelenlegi szervezett nagy világegyetemet, mely megközelítőleg hétbillió lakható bolygóból, valamint az épített szférákból és egymilliárd lakott Havona-szférából áll. [15:2.9](#)

Nagylelkűség

Az önzetlenség szelleme. [3:5.13](#)

Nagyövezet

Száz kisövezet (mintegy 100.000.000.000 lakható bolygó) alkot egy nagyövezetet. Minden egyes nagyövezetben van egy fenséges központ, melyet három Nappalok Tökéletessége, Legfelsőbb Háromsági Személyiség irányít. [15:2.7](#)

Nap

A sataniai nap egy óra négy perc és tizenöt másodperc híján egyenlő három urantiai nappal, ennyi idő kell ahhoz, hogy a Jerusem a tengelye körül egyszer körbeforduljon. [46:1.2](#)

A Sataniában egy nap, ahogy az a Jerusemen megfigyelhető, egy kicsivel (1 óra 4 perc 15 másodperccel) kevesebb, mint három urantiai nap. Ezeket az időket általánosan szalvingtoni vagy világegyetemi időnek, illetőleg sataniai vagy csillagrendszeri időnek nevezik. A szabványidő a világegyetemi idő. A nebadoni szabvány nap urantiai időben mérve megegyezik tizenhét nap hat óra két és fél perccel. [33:6.9](#)

Nappalok Hűség Követői, a ~

A csillagvilági kormányok Fenséges urai mellett működő paradicsomi tanácsosok. [15:10.17](#)

Nappalok Szövetségei, a ~

A helyi világegyetem urai mellett szolgáló paradicsomi tanácsadók. [15:10.16](#)

Nappalok Tökéletességei, a ~

A felsőbb-világegyetemi nagyövezetek urai. [15:10.14](#)

Nappalok Utódai, a ~

A felsőbb-világegyetemi kisövezetek igazgatói. [15:10.15](#)

Ne álljatok ellent a rossznak

És amikor azt mondta, „Ne álljatok ellent a rossznak”, később elmagyarázta, hogy ezt nem úgy értette, hogy el kell nézni a bűnt vagy hogy gonoszúsággal kell párosítani a testvériséget. Inkább arra gondolt, hogy megbocsátást kell tanítani, hogy „az ember ne álljon ellen az ember személyiségével való rosszul bánásnak, az emberi méltóságból fakadó érzelmek megsértésének.” [141:3.8](#)

Nemzeti ősi tisztelete, a ~

A nemzeti ősi tisztelete a társadalmi és vallási szokások keveréke. Eredetileg úgy gondolták, hogy a feltételezett élőlénytani eredetű ősi állat tisztelete élelmet biztosít az embernek. A nemzeti ősi tisztelet régen egyszerre a csoport és az istenük jelképét alkották. Az ilyen isten maga a megtestesült nemzeti tisztelet volt. A nemzeti ősi tisztelete az egyébként személyes vallás közösségiesítésére irányuló kísérlet volt. A nemzeti ősi tisztelet végül lobogóvá vagy nemzeti jelképpé fejlődött a különböző mai népeknél. [88:3.2](#)

Növekedés, alkotó ~

Az alkotó növekedés sohasem ér véget, de mindig kielégítő, s terjedelmében végtelen, azonban folyvást megszakítják az átmeneti célok elérésekor a személyiséget megörvendeztető pillanatok, melyek oly hatékonyan szolgálnak úgy, mint a mindenségi növekedés, világegyetem-felfedezés és Istenség-elérés mozgósító előjátékai. [118:0.10](#)

Okozati viszony

A fizikai érzékek valóságterülete, az oktatási azonosság tudományterülete, a tényszerű és a nem tényszerű elkülönítésének területe, a mindenségi válaszon alapuló gondolati következtetések területe. Ez a mindenségi különbségtétel mennyiségtani formája. [16:6.6](#)

Okoskodás (logika)

Az értelem a tudomány módszere; a hit a vallás módszere; az okszerű gondolkodás a bölcelet kísérleti módszere. [101:2.2](#)

Az értelem a tudomány bizonyítéka, a hit a vallás bizonyítéka, az oktan a bölcelet bizonyítéka, a kinyilatkoztatást azonban csakis az emberi *tapasztalás* igazolja. [101:2.8](#)

Az okszerű gondolkodásnak azonban sohasem sikerülhet a tudomány eredményeinek és a vallás látásmódjainak az összehangolása, hacsak a személyiség tudományos és vallási nézőpontjait nem uralja igazság, hacsak a személyiség őszintén nem vágyik az igazság követésére, vezessen is az bárhová az elért végkövetkeztetésektől függetlenül. Az oktan a bölcelet eljárása, annak kifejezési módszere. Az igazi tudomány területén az értelem mindig is hajlik a tisztán okszerű gondolkodásra; az igaz vallás területén a hit mindig okszerű a belső nézőpont alapjától fogva, még ha az ilyen hit egészen megalapozatlannak tűnik is a tudományos megközelítés vizsgálati szemszögéből. Kívülről befelé tekintve a világegyetem talán anyaginak tűnik; belülről kifelé nézve ugyanez a világegyetem teljesen szelleminek látszik. Az értelem anyagi tudatosságból táplálkozik, a hit szellemi tudatosságból, de a kinyilatkoztatás által megerősített bölcelet közvetítésén keresztül az okszerű gondolkodás megerősítheti mind a befelé, mind a kifelé irányuló nézetet, ami elvezet mind a tudomány, mind a vallás biztos egyensúlyba kerüléséhez. Így a bölcelet oktanával való egyszerű kapcsolaton keresztül a tudomány és a vallás is egyre inkább képes elviselni egymást, egyre kevésbé lesznek egymásban kételkedők. [103:7.5](#)

Az *értelem* a tudat végkövetkeztetéseinek levonása az energia és anyag fizikai világában való és azzal kapcsolatban szerzett tapasztalás vonatkozásban. A *hit* a szellemi tudat igazolhatóságának felismerése – valami, amit más halandói úton nem lehet bizonyítani. Az *oktan* a hit és az értelem egységének összefoglaló igazság-keresésében való előrelépés, mely a halandó lények alkotó elme-felruházottságán, a dolgok, jelentéstartalmak és értékek belső felismerésén alapul. [103:7.13](#)

Ország, menny~

A mennyországnak, az isteni kormánynak, az alapja az isteni főhatalom ténye – az Isten szellem. Lévéen, hogy az Isten szellem, ezért ez az ország szellemi. A mennyország nem anyagi, és nem is pusztán értelmi; az ország nem más, mint szellemi kapcsolat Isten és ember között. [134:4.2](#)

Otthon

A házasság – a nász – a kétneműségből ered. A házasság az ember igazodási válasza e kétneműségre, míg a családi élet az összes ilyen evolúciós és alkalmazkodó igazodás végeredménye. A házasság tartós dolog; nem az élőlénytani evolúció sajátja, de a házasság az alapja minden társadalmi evolúciónak és ezért a valamilyen formában való folyamatos túlélése biztosított. A házasság adta az emberiségnek az otthont, és az otthon jelenti az egész hosszas és nehéz evolúciós küzdelem mindent betetőző dicsőségét. [82:0.1](#)

Az otthon természetes társadalmi színterén a vérségi alapú testvériség erkölcsanát a felnövekvő gyermekek is felfoghatják. A család jelenti a testvériesség alapvető egységét, melyben az összes ember közötti testvériség eléréséhez oly lényeges türelem, felebaráti szeretet, elfogulatlanság és béketűrés tanulnivalóit a szülők és a gyermekek a magukéva teszik. [84:7.28](#)

Önfegyelem

Minden emberi erény legkiemelkedőbbike, a szigorú önfegyelem. [83:6.6](#)

Önmagunkkal való túlságos foglalkozás

Ld. egoizmus.

Öntudat

Az öntudat a személyiség ténylegességének értelmi tudatosulását jelenti; ebbe beleértendő a más személyiségek valóságának megismerésére irányuló képesség. Jelzi a mindenségrendi valóságokban, illetőleg azokkal összefüggésben szerzett, egyedivé alakított tapasztalásra való képességet, mely a világegyetemmel való személyiségi viszonyban egyenértékű az önazonossági besorolás elérésével. [16:8.6](#)

Önzőség

A zabolátlan saját akarat és a szabályozatlan önkifejezés egyenlő a legteljesebb önzőséggel, a nem-istenszerűség csúcsával. [54:1.5](#)

Ördög

Az „ördög” nem más, mint Kaligasztia, az Urantia Bolygóhercegének tisztségéből eltávolított, a lanonandékek második rendjébe tartozó Fiú. Amikor Mihály húsvér testben az Urantian tartózkodott, akkor Lucifer, Sátán és Kaligasztia szövetkezve igyekezett azon, hogy az alászállási küldetése kudarcot valljon. De ők vallottak teljes kudarcot. [53:1.4](#)

Örökkévaló Fiú

Az Örökkévaló Fiú az abszolút személyiség, továbbá ő a szellemi energia, a morontia szellemek és a tökéletesített szellemek titka is. [0:5.5](#)

Az Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atya „első” személyes és abszolút gondolatának tökéletes és végleges kifejeződése. Ennek megfelelően, amikor és ahogyan az Atya személyesen és abszolút módon kifejezi magát, akkor az ő Örökkévaló Fián keresztül teszi ezt, aki mindig is az isteni és élő Szó volt, most is az és mindig is az lesz.

Az Örökkévaló Fiú a paradicsomi Atyának az isteni valóságról, a korlátlan szellemről és az abszolút személyiségről alkotott egyetemes és végtelen gondolatának szellemi megismerésének.

Az Örökkévaló Fiú az Isten eredeti és egyszülött Fia. Ő a Fiú Isten, az Istenség Második Személye és minden dolog társteremtője. Miként az Atya az Első Nagy Forrás és Központ, úgy az Örökkévaló Fiú a Második Nagy Forrás és Központ. [6:0.1](#)

Az Örökkévaló Fiú a világegyetemek mindensége szellemi kormányzatának szellemi központja és isteni igazgatója. Az Egyetemes Atya először teremtő és azután szabályozó; az Örökkévaló Fiú először társteremtő és azután *szellemi igazgató*. „Az Isten szellem”, és a Fiú annak a szellemnek a személyes megnyilatkozása. Az Örökkévaló Fiú az Isten örök Szava. Ő teljesen olyan, mint az Atya; valójában az Örökkévaló Fiú *maga* az Atya Isten személyes megnyilvánulása a világegyetemek mindensége számára. [6:1.2](#)

Az Örökkévaló Fiú a nagy kegyelem-segédkező a teremtésösszesség számára. [6:3.2](#)

Örökkévalóság

Számomra az tűnik célravezetőbbnek, ha a halandói elme számára való elmagyarázás céljából úgy tekintem az örökkévalóságot, mint egy körfolyamatot, az örökkévaló célt pedig úgy, mint egy végtelen kört, egy örökkévalósági körpályát, mely valamiképp összhangban van az idő átmeneti anyagi körfolyamataival. Ami az örökkévalósági körpályával kapcsolatban lévő és annak részét képező időövezeteket illeti, kénytelenek vagyunk elismerni, hogy az ilyen átmeneti korszakok éppúgy születnek, élnek és meghalnak, mint ahogy az idő átmeneti lényei születnek, élnek és meghalnak.

Az idő övezetei olyanok, mint a személyiség felragyogásai múlandó formában; megjelennek egy időre, és aztán eltűnnek az ember látóköréből, hogy azután új hatótényezőkként és folytatódó hatóerőkként újból megjelenjenek az örökkévalósági körön való végtelen haladás felsőbb életében. Az örökkévalóság aligha tekinthető egy egyenes útnak, ha azon meggyőződésünkől indulunk ki, hogy egy körülhatárolt világegyetem halad az Egyetemes Atya központi lakóhelye körül egy hatalmas, elnyújtott körön.

Őszintén szólva az örökkévalóság felfoghatatlan az idő véges elméje számára. Ti egyszerűen nem tudjátok megragadni azt; nem érthetitek meg. [32:5.4](#)

Az ember mindenségrendi tájékozódását segíti, ha a lehető legnagyobb mértékben megérti az Istenségnek a mindenségrendhez fűződő viszonyát. Míg az abszolút Istenség természetét tekintve örökkévaló, addig az Istenek úgy viszonyulnak az időhöz, mint örökkévalósági tapasztaláshoz. Az evolúciós világegyetekben az örökkévalóság időleges állandóság – az állandó *most*. [118:1.1](#)

Örökkévalóság hajnala, az ~

(7) (forrás: ASOTMU [*A Study of the Master Universe – A világmindenség vizsgálata*]) Az első világegyetemi korszak az első tényszerűen megjelent kor, viszont emögött ott van a nulladik korszak fogalma, mely a(z)(örökkévaló) Havona időszaka előtti kor. Az írások használják ezt a nulladik fogalmat, bár nem nevezik „nulladik korszaknak”. Inkább úgy utalnak rá, mint „az örökkévalóság hajnalára”, vagyis a dolgoknak a Végtelen Szellem és a központi világegyetem megjelenése előtti, feltételezett állására. A dolgoknak ezt az állását javasoljuk nulladik korszaknak nevezni. (A nulladik korszakon gondolkodni olyasmi, mint a vonalzó nulla osztásán gondolkodni. Ezzel az osztással ugyan nem mérünk semmit, de megmutatja, hogy hol kezdődik az első centiméter.)

Összeütközés

Mindenfajta összeütközés rossz annyiban, hogy akadályozza a benső élet alkotó működését – a rossz a személyiségben zajló egyfajta polgárháború. [111:4.11](#)

Összhang

Az összhang a kulcsa a központi világegyetemnek, és érzékelhető rend uralkodik a Paradicsomon. [27:4.2](#)

Ötlet

Az ötlet csak elméleti cselekvési terv, míg a határozott döntés a cselekvési terv érvényesítése. [101:7.1](#)

Paradicsom

A Paradicsom kifejezés magába foglalja a világegyetemi valóság minden szakasza személyes és nem személyes góc-Abszolútját. A Paradicsom, ha helyesen határozzuk meg, egyaránt jelölhet bármilyen valóságot, Istenséget, isteniséget, személyiséget és energiát – legyen az szellemi, elme vagy anyagi. Az értékeket, a jelentéstartalmakat és a tényszerű létezést tekintve mindezek eredetének, működésének és végzetének helye a Paradicsom. [0:4.11](#)

Paradicsom, a ~ Szigete

A Paradicsom, ha másként nem határozzuk meg – az Első Forrás és Központ által végzett anyagi-gravitációs szabályozás Abszolútja. A Paradicsom mozdulatlan, lévén ez az egyetlen állandó helyzetű dolog a világegyetemek mindenségében. A Paradicsom Szigetének van világegyetemi elhelyezkedése, de nincs térbeli helyzete. Ez az örök Sziget a tényleges forrása a fizikai világegyetemeknek – a múltnak, a jelennek és a jövőnek. A Fénysziget-mag Istenség-származék, de aligha Istenség; az anyagi teremtmények sem képezik részét az Istenségnek; ezek következmények.

A Paradicsom nem teremtő; a Paradicsom számos világegyetemi tevékenység egyedi szabályozója, sokkal inkább szabályozó, semmint viszonzó szerepet tölt be. Az erővel, energiával és erőterrel szerte az anyagi világegyetemekben kapcsolatba kerülő bármilyen lény választ és viselkedését befolyásolja a Paradicsom, de maga a Paradicsom egyedi, kizárólagos és elszigetelt a világegyetemekben. A Paradicsom nem képvisel semmit és semmi sem képviseli a Paradicsomot. Nem erő és nem is jelenlét; csak *Paradicsom*. [0:4.12](#)

Viszont a Paradicsom Szigete nem-személyes és nem mutat szellemi többletet, ugyanis a világegyetemi test lényegét, a fizikai anyag forrását és középpontját, valamint az egyetemes anyagi valóság abszolút tökéletes mintáját alkotja. [0:5.5](#)

A Paradicsom a végtelenség mintája; a Cselekvő Isten e minta megelevenítője. A Paradicsom a végtelenség anyagi forgáspontja. [9:3.8](#)

A Paradicsom a világegyetemek mindiségének örökkévaló középpontja és az Egyetemes Atyának, az Örökkévaló Fiúnak, a Végtelen Szellemnek és az ő isteni mellérendeltjeiknek és társaiknak lakóhelye. E központi Sziget a mindiségrendi valóság leghatalmasabb szervezett égiteste az egész világmindiségben. A Paradicsom egyaránt anyagi szféra és szellemi lakhely. Az Egyetemes Atya teljes értelmes teremtményösszessége anyagi lakóhelyeken lakozik; ennél fogva az abszolút irányító-központnak szintén anyaginak, szigorúan valóságosnak kell lennie. És újból megismételjük, hogy a szellemi dolgok és a szellemi lények *valóságosak*.

A Paradicsom anyagi szépségét a fizikai tökéletességének mértéke adja; az Isten Szigetének nagysága a lakosainak nagyszerű értelmi teljesítményében és elméleti fejlettségében mutatkozik meg; a központi Sziget dicsősége az isteni szellemszemélyiség végtelen képességében – az élet fényében – nyilvánul meg. Azonban e nagyszerű együttes szellemi szépségének és csodáinak mélységei az anyagi teremtmények véges elméjének felfogóképességét messze meghaladják. Az isteni lakóhely dicsőségét és szellemi ragyogását a halandó képzelet nem képes megragadni. És a Paradicsom öröktől fogva van; sem feljegyzések, sem hagyományok nem utalnak e központi Fény és Élet Szigetének eredetére. [11:0.1](#)

A Paradicsom a végtelenség földrajzi középpontja; nem része az egyetemes teremtménynek, még csak az örökkévaló Havona világegyetemnek sem igazán alkotja részét. A központi Szigetre egyszerűen csak úgy utalunk, mint amely az isteni világegyetemhez tartozik, de valójában nem ez a helyzet. A Paradicsom örökkévaló és páratlan lételvi létező. [11:9.2](#)

A Paradicsom nem őse egyetlen lénynak vagy élő entitásnak sem; a Paradicsom nem teremtő. A személyiség és az elme-szellem viszonyok *átvihetők*, de a minta nem. A minták nem tükröződések; a minták másodpéldányok – másolatok. A Paradicsom a minták abszolútja; a Havona pedig eme magvábanvalók megjelenése a ténylegességben.

Az Isten székhelye központi és örökkévaló, dicsőséges és eszményi. Az ő otthona minden világegyetemi központi világ számára a szépséges minta; és az ő közvetlen lakásának központi világegyeteme minden világegyetem számára a mintát jelenti az eszményképek, a szerveződés és a végleges beteljesülés terén.

A Paradicsom minden személyiségi tevékenység egyetemes központja és minden erőter- és energia-megnyilatkozás forrás-közepe. Minden, ami valaha csak volt vagy ma van, vagy holnap lesz, az mind az örökkévaló Istenek e központi lakhelyéből jött vagy jön, vagy fog jönni. A Paradicsom a középpontja a teremtésszösszességnek, az a forrása az összes energiának, és az a helyszíne minden személyiség elsődleges eredetének. [11:9.5](#)

És a Paradicsom a tényleges forrása minden anyagi világegyetemnek – tehát a múlt, a jelen és a jövő világegyetemeinek egyaránt. De ez a mindenségrendi leszámaztatás örökkévalósági esemény; semmiféle – múltbeli, jelenbeli vagy jövőbeli – *időpontban* nem bukkan elő a Fény Szigetének magjából a tér vagy az anyagi mindenségrend. A Paradicsom mint mindenségrendi forrás a tér és az idő megjelenése előtt működik; ennél fogva származékai az időben és a térben egyedülállónak tűnnek, ha nem a Korlátlan Abszolúton, vagyis végleges térbeli tárházukon és időbeli kinyilatkoztatójukon és szabályozójukon keresztül emelkednének ki. [56:1.1](#)

Pártatlanság (igazságosság)

Az erény a személyiségből eredően akarati jellegű; a szabad akarattal rendelkező teremtmények esetében a pártatlanság nem eredendően belőlük magukból fakadó jelenség. [21:3.14](#)

Pihenés

A pihenés a jellegét tekintve hétféle: Az alacsonyabb rendű életet jelentő rendeknél alvási pihenés és játékos pihenés van, a magasabb rendű lényeknél felfedezés, a legmagasabb fajtájú szellemszemélyiségeknél pedig istenimádat. Van azután energiabeviteli rendes pihenés is, amikor a lények fizikai és szellemi energiával töltődnek fel. És van átkelési alvás, az öntudatlan alvás, amikor szeráf-társításra kerül sor, tehát amikor a lényeket az egyik szféráról átviszik egy másik szférára. Mindezekből alapvetően különbözik az a mély, átalakulási alvás, az egyik szakaszból a másikba, az egyik életből a másikba, az egyik létállapotból a másikba való átkelési pihenés, az az alvás, amely mindig együtt jár a pillanatnyi világegyetemi besorolásból való átmenettel, s amely élesen elkülönül az egy adott besorolásban megélt, különféle evolúciós *szakaszokon* való átmenettől. [27:1.2](#)

Potenciális

Ld. magvábanvaló.

Remény

Vajon a *remény* – a nemes bizalom – kíváncsú? Akkor viszont az emberi tapasztalásnak állandóan a biztonságérzet hiányával és rendszeresen visszatérő bizonytalanságokkal kell szembesülnie. [3:5.8](#)

Rossz

A törvény maga az élet, nem pedig annak a viselkedési szabályai. A rossz a törvény megszegése, nem pedig az étellel, amely *maga* a törvény, kapcsolatos viselkedési szabályok áthágása. [48:6.33](#)

A bűnt sokféleképpen lehet vizsgálni, de világegyetemi bölcséleti szempontból a bűn nem más, mint a mindenségrendi valóságnak tudatosan ellenálló személyiség hozzáállása. A rossz a világegyetemi valóságok részleges felismerése, illetőleg az azokhoz való helytelen igazodás. A bűn azonban eltökélt ellenállás az isteni valóságnak – tudatos döntés a szellemi fejlődéssel való szembehelyezkedés mellett – míg a gonoszság nyílt és következetes dacolás a felismert valósággal, és ez a személyiség megbomlásának már a mindenségrendi örülettel határos fokát jelenti. A vétkek a tisztánlátás hiányára utal; a rossz a bölcsesség hiányára; a bűn a szálnalmas szellemi szegénységre; a gonoszság azonban a személyiség megszűnő önuralmát jelzi. [67:1.4](#)

És amikor az alkotókészség pusztításba fordul, akkor szemtől szembe kerültek a rossz és a bűn jelentette rombolással – a zsarnoksággal, a háborúval és a pusztítással. A rossz nem más, mint a szétesés és az azt követő megsemmisülés felé vivő részleges alkotókészség. Mindenfajta összeütközés rossz annyiban, hogy akadályozza a benső élet alkotó működését – a rossz a személyiségben zajló egyfajta polgárháború. [111:4.11](#)

A rossz *lehetősége* szükséges az erkölcsi döntéshozatalhoz, de nem tényleges valósága annak. Az árnyék csak viszonylag valóságos. A tényleges rossz nem szükségszerűen személyes tapasztalás. A magvábanvaló rossz az erkölcsi fejlődés világában a szellemi fejlődés alacsonyabb szintjein a döntések kiváltójaként éppolyan jól működik közre. A rossz csak akkor jelenik meg a személyes tapasztalásban, amikor az erkölcsi választást tevő elme a rossz mellett dönt. [132:2.10](#)

A rossz az isteni törvénynek, az Atya akaratának nem tudatos vagy nem szándékos megszegése. A rossz egyúttal annak mértéke, hogy valaki mennyire tökéletlenül engedelmeskedik az Atya akaratának. A bűn az isteni törvénynek, az Atya akaratának tudatos, szándékos és megfontolt megszegése.

A gonoszság az isteni törvénynek, az Atya akaratának eltökélt, céltudatos és következetes megszegése. A gonoszság annak mértéke, hogy valaki folyamatosan elutasítja az Atyának a személyiség továbbélésére vonatkozó szeretetteljes tervét és a Fiak irgalmas segédkezését az üdvözülésben. [148:4.3](#)

Spironga

A *Spironga* a Fényes Hajnalcsillag és a Melkizedek Atya szellemi ivadéka. Nekik nincs személyiség-végzetük, de nem is evolúciós vagy felemelkedő lények. Működésileg sem érintettek az evolúciós felemelkedési rendben. Ők a helyi világegyetem szellemi segítői, akik a Nebadon mindennapi szellemi feladatait végzik. [37:10.2](#)

Spornagia

A helyi világegyetem épített központi világi valóságos világok – fizikai teremtetések. Azok fizikai fenntartásával sok munka van, és ebben kapunk segítséget a spornagiának nevezett fizikai teremtmények csoportjától. Ők a Jerusemtől a Szalvingtonig terjedő központi világok anyagi szakaszai gondozásának és fejlesztésének szentelik magukat. A spornagia nem szellemeket és nem is személyeket jelent; ők állati létezési rend, de ha láthatnátok őket, akkor egyetérteneitek azzal, hogy tökéletes állatoknak tűnnek. [37:10.3](#)

A spornagiát alkotókba nem költözik Igazító. Nekik nincs túlélő lelkük, de azért hosszú életűek, néha negyven-ötvenezer szabványévig is élhetnek. Rengetegen vannak, és fizikai segédkezést végeznek az

anyagi szolgálatot igénylő világegyetemi személyiségek összes rendje számára. Bár a spornagiába tartozók nem rendelkeznek túlélő lélekkel és nem is fejlődik bennük ilyen, és bár nincs személyiségük sem, mindazonáltal kifejlődik az egyéniségük, mely képes megtapasztalni az újratesztelést. Amikor az idő múlásával e különleges teremtmények fizikai teste az elhasználódás és a kor miatt tönkremegy, akkor a teremtoik az élethordozókkal együttműködve új testet készítenek a számukra, melyben a régi spornagia újra megtelepszik. A spornagiát alkotók az egyetlen teremtmények az egész Nebadon világegyetemben, akik ezt vagy bármely másfajta újratesztelést átélnek. [46:7.3](#)

Talán akkor tudnék a legjobban átadni valamit az urantiai elméknek e szép és szolgálatkész teremtmények természetéről, ha azt mondanám, hogy egy hűséges ló és egy ragaszkodó kutya egyesített jegyeit hordozzák és még a legfelsőbb rendű csimpánzét is meghaladó értelmi képességeket mutatnak. [46:7.7](#)

Szabadosság

A szabadság ruhájába bújtatott szabadosság a nyomorúságos szolgaság előfutára. [54:1.5](#)

Szabadság, igaz ~ és hamis ~

A luciferi lázadásból eredő összes kellemetlen probléma közül egyből sem fakadt több nehézség, mint abból, hogy az éretlen evolúciós halandók nem képesek különbséget tenni az igaz és a hamis szabadság között.

Az igaz szabadság a korszakokon át mutatott törekvés, és az evolúciós fejlődés jutalma. A hamis szabadság az időbeli vétek és a térbeli rossz jelentette ravasz mesterkedés. A tartós szabadság az igazságosság – az értelem, az érettség, a testvériesség és a méltányosság – valóságában mutatkozik meg. A szabadság a mindenségrendi létezés önpusztító eljárása akkor, ha annak mozgatója értelemhiányos, korlátlan és ellenőrizetlen. Az igaz szabadság egyre szorosabban kötődik a valósághoz és mindig tekintettel van a társadalmi igazságosságra, a mindenségrendi méltányosságra, a világegyetemi testvériességre és az isteni kötelezettségekre. A szabadság öngyilkos, ha elszakad az anyagi igazságosságtól, az értelmi méltányosságtól, a társadalmi türelemtől, az erkölcsi köteleiségtől és a szellemi értékektől. A szabadság nem létezhet a mindenségrendi valóságtól függetlenül, és az összes személyiségi valóság az isteniség-viszonyának mértékével áll arányban. A zabolátlan saját akarat és a szabályozatlan önkifejezés egyenlő a legteljesebb önzőséggel, a nem-istenszerűség csúcsával. A sajátlényeg társított és egyre kiteljesedő meghódítása nélkül a szabadság nem más, mint az önös halandói képzelgés egyfajta koholmánya. A saját indíttatású szabadság fogalmi vágyálom, keserves csalódás. A szabadság ruhájába bújtatott szabadosság a nyomorúságos szolgaság előfutára. [54:1.1](#)

Az igaz szabadság a valódi öntisztelet társa; a hamis szabadság az önimádat elválaszthatatlan kísérője. Az igaz szabadság az önuralom gyümölcse; a hamis szabadság önérvényesítésből eredő önteltség. Az önuralom önzetlen szolgálathoz vezet; az önimádat a mások kizsákmányolása felé visz, mert az ilyen, hibát vétő egyén önmagát felmagasztalva hajlamos a helyes utat feláldozni azért, hogy jogtalan hatalmat birtokoljon társai felett. [54:1.6](#)

Szabály, arany~

De az aranyszabály legfelsőbb szintű felismerése és legigazabb értelmezése az, hogy az ilyen isteni kijelentés tartós és élő valóságának igazsága a szellemben tudatosul. Az egyetemes viszony eme szabályának igaz mindenségrendi jelentése csakis azon szellemi felismerésben nyilatkoztatik ki, azon viselkedési törvény értelmezésében, mely értelmezést a Fiú szelleme nyújt az Atya halandó ember lelkében lakozó szellemének. És amikor az ilyen, szellem vezette halandók felismerik ezen aranyszabály igazi értelmét, túlrad bennük annak bizonyossága, hogy ők egy barátságos világegyetem létpolgárai, és

a szellemvalósággal kapcsolatos eszményképeik csak akkor jelentenek megelégedést nekik, amikor úgy szeretik a társaikat, ahogy Jézus szeretett mindannyiunkat, és hogy ez az Isten szeretete felismerésének valósága. [180:5.8](#)

Szadduceusok

A szadduceusok csoportját a papság és bizonyos jómódú zsidók alkották. Ők nem tekintették olyan fontosnak a törvény aprólékos végrehajtását. A farizeusok és a szadduceusok valójában inkább vallási pártok voltak, mintsem szakadár felekezetek. [137:7.7](#)

Szakadár felekezetiiség

A szakadár felekezetiiség az intézményesített vallás egyik betegsége, a tantételekhez való szolgai alkalmazkodás pedig a szellemi természet egyfajta rabszolga sorba taszítása. [99:6.1](#)

Szakértelem

A tehetség az, amit örökölsz, míg a szakértelem az, amit megszerzel. Az élet nem valóságos annak, aki nem képes valamely dolgot jól, hozzáértően megtenni. A szakértelem az életből nyerhető megelégedettség valódi forrásainak egyike. [160:4.11](#)

Szegregáta

Előgravitációs Szakaszok (Térerő). Ez a térpotenciál egyedivé válásának első lépése, ahol a térpotenciál a mindenségrendi térerő valamilyen elő-energia formájába alakul át. Ez az állapot megfelel a tér elsőfajú erő-töltése fogalmának, melyet néha tiszta energiának vagy szegregátának neveznek. [11:8.5](#)

Az elsőfajú erő alatt néha tiszta energiát értenek; az Uverszán úgy nevezzük, hogy SZEGREGÁTA. [42:2.9](#)

Szelídség

Az igazi szelídségnek nincs köze a félelemhez. Az inkább az Istennel együttműködő ember hozzáállása – „A te akaratot legyen meg.” Beletartozik ebbe türelem és tartózkodás, és azt egy törvényes és barátságos világegyetembe vetett megingathatatlan hit vezérli. Fölébe kerekedik minden, az isteni vezetés elleni lázadásra rábírní akaró kísértésnek. Jézus volt az Urantia eszményi szelíd embere, és övé lett egy hatalmas világegyetem. [140:5.11](#)

Szellem

A szellem mindig tudatos, elmével rendelkezik, és különböző szintű azonosságtudat birtokában van. Elme nélkül némely szakaszban nem volna szellemi öntudat a szellemlények testvériességében. [6:6.2](#)

Szellem. Az ember elméjében lakozó isteni szellem – a Gondolatigazító. E halhatatlan szellem elő-személyes – nem személyiség, jóllehet rendeltetése szerint a továbbélő halandó teremtmény személyiségének részévé válik. [0:5.9](#)

A mindenségrendi térerő éppen úgy hat vissza az elmére, ahogy a mindenségrendi elme válaszol a szellemre. A szellem isteni cél, a szellem-elme pedig isteni cél beteljesülés közben. Az energia dolog, az elme jelentéstartalom, a szellem érték. Az elme még az időben és térben is létrehozza az energia és a

szellem között ama viszonylagos kapcsolatokat, melyek az örökkévalóságbeli rokonságukra utalnak. [9:4.5](#)

Minden személyiség létezésének célja szellemi. [12:8.13](#)

Szellem törvénye, a ~

Gyermekeim, hát nem érzékelitek a szellem törvényét, mely azt rendeli, hogy akinek van, adassék annak, hogy bősége legyen; de attól, akinek nincs, elvételik még az is, amije van. [151:1.4](#)

Szellemi beállítottság

A szellemi beállítottság egyből annak jelzőjévé válik, hogy az egyén milyen közel jutott Istenhez és annak mércéjévé, hogy az egyén mennyire hasznos a lénytársai számára. A szellemi beállítottság javítja azt a képességet, hogy az egyén felfedezze a dolgokban a szépséget, felismerje a jelentéstartalmakban az igazságot és felfedezze az értékekben a jóságot. A szellemi fejlődést ezért az arra való képesség határozza meg és az egyenesen arányos a szeretet önző jegyeitől való megtisztulással. [100:2.4](#)

Szellemi értelem

A hit-rálátás, vagy szellemi ráérzés, a mindenségrendi elmével való felruházottság és a Gondolatigazítóval való társulás, mely az Atya ajándéka az embernek. A szellemi értelem, a lelki értelmesség a Szent Szellem felruházottsága, az Alkotó Szellem ajándéka az embernek. A szellemi bölcsélet, a szellemvalóságok bölcsessége pedig az Igazság Szellemének felruházottsága, az alászálló Fiak közös ajándéka az emberek gyermekeinek. És e szellemi felruházottságok összhangja és kölcsönös kapcsolódása teszi az embert magvában örökvégzetű szellemszemélyiséggé. [101:3.2](#)

Személyes

Az Atya személyiségi körére válaszoló bármilyen dolgot személyesnek nevezünk. [0:6.1](#)

Személyest el nem érő

Az ember érzékeli az elme-jelenségeket a személyest el nem érő (állati) szinten működő élő szervezetekben is. [6:6.1](#)

Személyiség

A személyiség sohasem akaratlan; a személyiség a paradicsomi Atya ajándéka. A személyiség az energia fölé helyeződik, és kizárólag élő energiarendszerekkel társul; az azonosság társítható nem élő energiamintákkal is. [0:5.4](#)

Az Egyetemes Atyánál van a személyiség valóságának, a személyiség adományozásának és a személyiség végzetének titka. Az Örökkévaló Fiú az abszolút személyiség, továbbá ő a szellemi energia, a morontia szellemek és a tökéletesített szellemek titka is. Az Együttes Cselekvő a szellem-elme személyiség, továbbá ő az értelem, az ész és az egyetemes elme forrása. [0:5.5](#)

A halandó ember személyisége nem a test, az elme vagy a szellem; nem is a lélek. A személyiség változatlan valóság a máskülönben állandó változást mutató teremtményi tapasztalásban; és a személyiség egyesíti az egyediség minden egyéb társult tényezőjét. A személyiség az Egyetemes Atya

által az anyag, az elme és a szellem élő és társított energiáiból létrehozott egyedi adomány, mely a morontia lélek továbbélésével válik túlélővé. [0:5.11](#)

Az Istenség szemlélésekor a személyiség fogalmát meg kell tisztítani a testiség ideájától. Az anyagi test nem nélkülözhetetlen a személyiséghez sem az ember, sem az Isten esetében. E két szélsőséges emberi bölcsélet mindegyikében megtalálható a testiség tévedése. Az anyagelvűségben azért, mert az ember halálakor elveszíti a testét, és megszűnik személyiségként tovább létezni; a minden-isten tanban azért, mert Istennek nincs teste, s ennél fogva nem is személy. A fejlődő személyiség emberfeletti válfaja az elme és a szellem egységében működik.

A személyiség nem egyszerűen csak Isten egy sajátossága; a személyiség inkább a mellérendelt végtelen természet teljességét és azt az egyesített isteni akaratot jelöli, mely a tökéletes kifejeződés örökkévalóságában és egyetemességében fedezhető fel. A személyiség, a legfelsőbb értelemben, Isten kinyilatkoztatása a világegyetemek mindensége számára. [1:5.12](#)

A személyiség a világegyetemek egyik megoldatlan rejtélye. Képesek vagyunk megfelelő fogalmat alkotni a különféle rendű és szintű személyiségek kialakulásában szerepet játszó tényezőkről, de nem teljesen értjük magának a személyiségnek a valódi természetét. Világosan látjuk azon számos tényezőt, melyek együttesen az emberi személyiséget hordozzák, de nem teljesen értjük az ilyen véges személyiség természetét és jelentőségét.

Személyiség minden olyan teremtményben magában létezik, mely teremtmény rendelkezik olyan elmeadottsággal, amely az öntudattól mint legalsóbb szinttől az Isten-tudatig, mint legfelsőbb szintig terjedhet. Azonban az elmeadottság egyedül még nem személyiség, és nem is szellem vagy fizikai energia. A személyiség az a sajátosság és érték a mindenségrendi valóságban, melyet kizárólag az Atya Isten adományoz az anyag, az elme és a szellem társított és összehangolt energiáiból álló ezen élő rendszereknek. A fokozatos fejlődés sem azonos a személyiséggel. A személyiség lehet anyagi vagy szellemi lényegű, de vagy van személyiség vagy nincs személyiség. [5:6.2](#)

A személyiség az eredeti természetnek egyfajta különleges sajátossága, amelynek léte független a Gondolatigazító adományozásától és megelőzi azt. Mindazonáltal az Igazító jelenléte javít a személyiség minőségi megnyilvánulásán. A Gondolatigazítók, miután az Atya által elküldettek a természetüket tekintve azonosak, de a személyiségüket tekintve különbözők, eredetiek és egyediek; és a személyiség-megnyilatkozást még jobban befolyásolják és korlátozzák azon, anyagi, elme- és szellemi természetű társult energiák sajátosságai és jellemzői, melyek a személyiség-megnyilatkozás szervezeti hordozóját alkotják.

A személyiségek lehetnek hasonlóak, de sohasem lehetnek azonosak. Valamely adott sorozatba, fajtába, rendbe vagy mintába tartozó személyek hasonlíthatnak egymásra és hasonlítanak is, azonban sohasem azonosak. A személyiség az egyed azon ismérve, melyet *ismerünk*, és amely képessé tesz bennünket a személy jövőbeni felismerésére függetlenül az alakjában, az elméjében vagy a szellemi állapotában bekövetkezett változások jellegétől és mértékétől.

A személyiség bármely egyed azon része, mely képessé tesz bennünket az adott személy felismerésére és határozott azonosítására úgy, mint akit korábban ismerünk, és nem számít, hogy mennyire változott meg azért, mert az ő személyisége kifejeződésének és megnyilvánulásának hordozója megváltozott. [16:8.3](#)

Az emberi személyiség az isteni Teremtő személyiség által vetett tér-idő képárny. És az árnyék vizsgálatával sohasem lehet megfelelően felfogni egyetlen ténylegességet sem. Az árnyékokat az igazi lényegük szerint kell értelmezni. [16:8.3](#)

Személyiséget az Egyetemes Atya tervez és adományoz. [21:2.6](#)

A személyiség az a mindenségrendi felruházottság, az egyetemes valóságnak az a szakasza, mely számtalan változással együtt létezhet, ugyanakkor képes önazonosságát minden ilyen változás közvetlen jelenlétében megtartani, sőt még a változások után is, mindörökké. [130:4.6](#)

Szent Szellem

A ti szent írásaitokban az *Isten Szelleme* fogalom egyaránt használatos a paradicsomi Végtelen Szellemnek és a helyi világegyetemetek Alkotó Szellemének megjelölésére. Azonban a Szent Szellem a paradicsomi Végtelen Szellem ezen Alkotó Leányának szellemi köre. A Szent Szellem minden egyes helyi világegyetemben őshonos és működése az adott teremtrész szellemi területére korlátozódik; a Végtelen Szellem viszont mindenütt jelenvaló. [8:5.3](#)

A helyi világegyetemi Alkotó Szellemnek, akit az Urantián úgy ismernek, mint a Szent Szellem, a segédkező szellemadománya. [16:4.13](#)

Szentírás

Ld. írások.

Szépség

Az igazság, a szépség és a jóság isteni valóság, és amint az ember a szellemi létben egyre feljebb jut, az Örökkévalónak e legfelsőbb jegyei egyre inkább összehangolódnak és egyesülnek Istenben, aki a szeretet. [2:7.10](#)

A bölcséletet valamennyire már értitek, és az isteniséget már az istenimádatban, a mások szolgálatában és a személyes szellemi tapasztalásban fogjátok fel, de a szépség értelmezését – a mindenségtant – túl gyakran az ember pusztá művészi törekvéseinek tanulmányozására korlátozzátok. A szépség, a művészet nagyrészt az éles ellentétek egyesítésének kérdése. A változatosság alapvető a szépség fogalmában. A legfelsőbb szépség, a véges művészet csúcsa nem más, mint a Teremtő és a teremtmény mindenségrendi szélsőségei roppant nagy voltának egyesítését mutató színmű. Amikor az ember megtalálja Istent és az Isten megtalálja az embert – a teremtmény olyan tökéletessé válik, mint a Teremtő – az a legfelsőbb szintű szépség fenséges elérése, a mindenségrendi művészet csúcsára való eljutás. [56:10.3](#)

A szépség a jelenségszintű valóság kiterjedt széttagozódása összarányos tér-idő egységbe rendeződésének értelmi felismerése, melyek mindegyike az előbb-létezett és örök egyetlenségből származik. [56:10.11](#)

Szeráfok

A bolygóra érkező ezen szeráfok mindig is a halandó ember szellemi segítői voltak a múlt minden nagy eseményekor, miként ma is. Számos kinyilatkoztatásban „a szó angyaloktól szólt”; számos mennyei parancs „angyalok segédkezése révén érkezett.” A szeráfok a mennyország hagyományos értelemben vett angyalai; ők azok a segédkező szellemek, akik oly közel élnek hozzátok és oly sokat tesznek értetek. Már az emberi értelem megjelenésének kezdete óta szolgálnak az Urantián. [113:0.1](#)

Szerencse

Balszerencse – semmit valamiért; jószerencse – valamit semmiért. [86:1.3](#)

A szerencse csak egy fogalom, melyet azért alkottak, hogy azzal jelöljék a megmagyarázhatatlant az emberi lét bármely korszakában; azokat a jelenségeket jelöli, melyeket az emberek nem képesek vagy nem akarnak mélyebben megérteni. [86:2.5](#)

Szeretet

A szeretet a személyiségek közötti jótékony társulás titka. [12:9.2](#)

E fogalom, még ha az embernek a tisztelet és az odaadás halandóviszonylatú értelmezésében a legmagasabb rendű fogalmát testesíti is meg, túl gyakorta túlságosan is emberi viszonylatban használatos, mely viszonylat túl alantas ahhoz és teljesen alkalmatlan arra, hogy jellemezhető lenne az egyúttal az élő Istennek az ő világegyetemi teremtményei iránti páratlan ragaszkodásának a jellemzésére is használható szóval! [2:5.11](#)

Az Isten szeretet, de a szeretet nem Isten. Az isteni szeretetnek a halandó lények irányában megnyilvánuló legnagyobb megnyilatkozása a Gondolatigazítók adományozásában tapasztalható, viszont az Atya szeretetének legnagyobb mérvű kinyilatkoztatását ti az ő Mihály Fiának az alászállásban eltöltött életében láthatjátok, amint a földön eszményi szellemi létet élt. Az emberben lakozó Igazító az, aki az Isten szeretetét minden egyes emberi lélek számára egyedivé teszi. [2:5.10](#)

Az egyetemes szépség a Paradicsom-Sziget tükröződésének felismerése az anyagi teremtésben, míg az örökkévaló igazság nem más, mint a paradicsomi Fiak különleges segédkezése, azoké a Fiaké, akik nemcsak a halandó fajoknak adják magukat, hanem minden néphez el is küldik az ő Igazság-szellemüket. Az isteni jószág még teljesebben megjelenik a Végtelen Szellem sokféle személyiségének szeretetteljes segédkezésében. De a szeretet, vagyis az említett három jegy összessége az ember azon felfogásának tekinthető, hogy az Isten az ő szellem-Atyja. [56:10.17](#)

A szeretet a vágy arra, hogy másokkal jót tegyünk. [56:10.21](#)

Azáltal fedezhetitek fel a társaitok értékeit, hogy megismeritek az ő késztetéseiket. Ha valamely társatok visszatetszést, a neheztelés érzését kelti bennetek, akkor rokonszenvvel törekednetek kell az ő nézőpontjának, az ő indokainak a megértésére, mely az ilyen ellenszenves viselkedéshez vezetett. Ha egyszer megértitek a szomszédokat, akkor türelmessé váltok, és e béketűrés barátsággá növi ki magát és szeretetté érik. [100:4.4](#)

Ha megismernétek a társaitokat, végül megszeretnétek őket. Pusztán akarati késztetésből nem tudjátok igazán megszeretni a társaitokat. Szeretet csakis a társaitok késztetéseinek és érzéseinek mély megértéséből fakadhat. Nem is annyira fontos minden embert szeretni ma, mint amilyen fontos az, hogy minden egyes nap egy további emberi lényt tanuljatok meg szeretni. Ha minden nap vagy minden héten egy vagy több társatokat értitek meg, és ha ez jelenti a képességeitek korlátját, akkor bizonyosan közösségiesítitek és igazán szellemivé lényegítitek a személyiségeket. A szeretet másokra áterjedő, és amikor az emberi odaadás értelmes és bölcs, akkor a szeretet jobban fertőz, mint a gyűlölet. De csak az igazi és önzetlen szeretet valóban ragályos. Ha minden egyes halandó a tetterős szeretet gócpontjává válhatna, akkor e jóindulatú szeretetvírus hamarosan olyan mértékben járná át az emberiség érzelmi érzés-áradatát, hogy az egész polgárosodott társadalmat szeretet övezné, és azzal megvalósulna az emberek közötti testvériség. [100:4.5](#)

Az apa szeretetének nem kell dédelgetnie, és nem nézi el a rosszat, viszont mindig szemben áll a hitevesztettséggel. Az atyai szeretete céltudatos, és mindig a legjobbat keresi az emberben; ez az igaz szülői hozzáállás. [140:5.12](#)

Az atyai szeretet örömét leli abban, ha jóval viszonozza a rosszat – hogy jót tesz az igazságtalanságért cserébe. [140:5.24](#)

A szeretet, a szó szoros értelmében, teljes személyiségek kölcsönös szemléletére utal. [112:2.7](#)

Szükségszerűen korlátozott és szegényes életet kell élnetek, ha csak a titeket szeretőket tanuljátok meg szeretni. Az emberi szeretet valóban lehet viszonos, az isteni szeretet azonban minden megelégedés-keresésében kifelé irányuló. Minél kevesebb szeretet van valamely teremtmény természetében, annál nagyobb szükség van a szeretetre, és annál többet tesz az isteni szeretet ezen igény kielégítése érdekében. A szeretet sohasem önző, és nem is fordítható saját magára. Az isteni szeretet nem lehet önmagába záródó; annak önzetlenül adományozódnia kell. [156:5.11](#)

A társaitoknak való megbocsátásra képtelenségek vagy az attól való vonakodások az éretlenségek mértéke, amely azt mutatja, hogy nem vagytok képesek felnőtt rokonszenvig, megértésig és szeretetig eljutni. Amilyen mértékben nem vagytok tudatában a gyermeketek és a lénytársaitok benső természetének és igazi vágyainak, olyan mértékben nehezteltek és forraltok bosszút. A szeretet az élet isteni és benső készítésének munkálása. Megértésen alapul, önzetlen szolgálat táplálja és bölcsesség tökéletesíti. [174:1.5](#)

A szeretet valóban ragályos és örökmód teremtő. Jézus kereszthalála a bűn megbocsátásához és minden rossztett eltörléséhez elég erős és isteni szeretetet példáz. Jézus inkább egy felsőbb rendű pártatlanságot, mint pusztán alakilag helyes és helytelen igazságosságot tárt e világ elé. Az isteni szeretet nem pusztán megbocsátja a helytelen dolgokat; elnyeli és ténylegesen meg is szünteti azokat. A szeretet megbocsátása teljes mértékben meghaladja az irgalom megbocsátását. Az irgalom figyelmen kívül hagyja a rossztétemény által való bűnösséget; a szeretet azonban mindörökké megszünteti a bűnt és az abból eredő minden gyengeséget. [188:5.2](#)

Az igaz szeretet nem alkuszik meg a gyűlölettel és nem is nézi el azt; hanem megszünteti. A jézusi szeretet sohasem elégszik meg a pusztá megbocsátással. A Mester szeretete elégtételt, örökkévaló továbbélést foglal magában. [188:5.2](#)

Az embernek nem lehet ennél nagyobb szeretete: hogy hajlandó legyen életét adni a barátaiért. [188:5.7](#)

A szeretet az ember által igénybe vehető legnagyobb készítés a világegyetemi felemelkedés során. De az igazságtól, szépségtől és jóságtól megfosztott szeretet csak érzés, bölcséleti torzítás, lelki káprázat, szellemi ámítás. A szeretetnek mindig újra kell értelmeződnie a morontia- és a szellemfejlődés egymást követő szintjein. [196:3.29](#)

Szertartás

A szertartás lényege a végrehajtás tökéletességében rejlik; a vadaknál a szertartásos szokást tökéletes pontossággal kell gyakorolni. A szertartás csakis az eljárás megfelelő kivitelezése esetén bír kényszerítő erővel a szellemekre.

A szertartás a szokás megszentelésének eljárása; a szertartás hitregéket teremt és tart fenn, valamint hozzájárul a társadalmi és vallási szokások megőrzéséhez. És viszont, a szertartást magát a hitregék is teremtették. A szertartások gyakran először társadalmiak, később gazdaságivá válnak és végül

megkapják a vallási szertartás szentségét és méltóságát. A szertartás a gyakorlatban lehet személyes vagy csoportos – vagy mindkettő – ahogy jól mutatja azt az ima, a tánc és a színjáték. [90:5.1](#)

Színlelés

A színlelés a tudatlan személy nevetséges erőfeszítése a bölcsnek mutatkozásra, a sivár lélek kísérlete a gazdagnak tűnésre. [48:7.17](#)

Szintek, mindenségrendi ~

A halandói fejlődés e lelki köreit talán helyesebb volna *mindenségrendi szinteknek* nevezni – ez tehát azoknak a tényleges jelentéstartalmaknak a megragadása és azoknak az értékeknek a felismerése, amelyek az evolúciós lélek és a megjelenő Legfelsőbb Lény első kapcsolatának morontia tudatosulásához való közeledést jelentik. És éppen ez a viszony az, amely mindörökké lehetetlenné teszi a mindenségrendi körök jelentésének teljes elmagyarázását az anyagi elme számára. E körök elérési lépései csak viszonylagosan hozhatók kapcsolatba az Isten-tudattal. Egy hetedik kört elért lény éppen olyan igazán Istent ismerő – a fiúi elismertségnek tudatában lévő – lehet, mint egy második vagy első körbe lépett, de az ilyen alacsonyabb rendű körben lévő lények sokkal kevésbé vannak tudatában a Legfelsőbb Lényhez fűződő tapasztalásbeli viszonynak, a világegyetemi létpolgárságnak. E mindenségrendi körök elérése a lakóvilágokon válik a felemelkedő lények tapasztalásainak részévé, ha a természetes halál előtt nem tudták azokat teljesíteni. [110:6.16](#)

Szolgalat

Jézus azt tanította, hogy az embertársak iránti *szolgalat* a szellemi hívek testvériségének legmagasabb rendű fogalma. [188:4.9](#)

Születés, új ~

Jézus nyilvánvalóvá tette az apostolai számára a különbséget a zsidók által tanított, úgynevezett jótéteménykénti megbánás és a hit révén való lelkiállapot-változás – az újjászületés – között, melyet az országba való belépés áráként szükségesnek tartott. [138:8.8](#)

Az emberek a természetüknél fogva valóban rosszak, de nem szükségképpen bűnösök. Az új születés – a szellemtől való megkeresztelés – alapvető jelentőségű a rossztól való megszabaduláshoz és szükséges a mennyországba való belépéshez. [148:4.8](#)

Tanácskeresés

Ld. tanácskozás.

Tanácskozás (tanácskeresés)

A társas készítés, a fajon belüli együttműködés felruházottsága; az akarattal bíró teremtmények képessége a társaikkal való összhang kialakítására; az alacsonyabb rendű teremtményeknél a társas ösztön eredete. [36:5.10](#)

Tantétel

A régi időkben a tekintély büvtárgyi szava félelmes *tantétel* volt, a legszörnyűbb az embert rabszolgáskorba taszító zsarnokok közül. A tantételszerű büvtárgyi dolog arra készíti a halandó embert,

hogy átadja magát a vakbuzgóságnak, a megszállottságnak, a babonaságnak, a türelmetlenségnek és a legszörnyűbb embertelen kegyetlenkedéseknek. A bölcsesség és az igazság mai tisztelete csak viszonylag új keletű eltávolodás a büvtárgyképző hajlamtól a gondolkodás és az értelem felsőbb szintjei felé. A felhalmozódott büvtárgyi írások esetében, melyeket különféle hitbuzgó emberek *szent könyveknek* tartanak, nem csak az a hiedelem van meg, hogy ami a könyvben áll az igaz, hanem az is, hogy a könyvben minden igazság benne van. Ha e szent könyvek egyike történetesen azt mondaná, hogy a föld lapos, akkor nemzedékek hosszú során át az egyébként józan férfiak és nők nem volnának hajlandók elfogadni a valódi bizonyítékát sem annak, hogy a bolygó gömbölyű. [88:2.7](#)

Tapasztalás, a legfelsőbb ~

Az ember fivéreit és nővéreit és az ő gondjaikat megismerni, és megtanulni szeretni őket, ez az élet legmagasztosabb tapasztalása. [130:2.6](#)

Az emberi létezés legfelsőbb tapasztalása: megtalálni Istent magatok számára és megismerni őt a saját lelkekben. [155:6.7](#)

Tapasztalás, emberi ~

Mi is az emberi tapasztalás? Egyszerűen csak kölcsönhatás valamely tevékeny és kutató sajátlényeg és bármely más tevékeny és külső valóság között. A tapasztaláshalmazt a fogalomalkotás mélysége, valamint a külső valóság felismerésének egésze határozza meg. A tapasztalás mozgása tart egyensúlyt a várakozó képzelőerővel, valamint a kapcsolódó valóság külső sajátságai érzékszervi felfedezésének heveességével. A tapasztalás ténye az öntudatban, valamint a más-létekben – a más-dologban, a más-elmeiben és a más-szellemiben – lelhető fel. [102:4.2](#)

Tapasztalás, vallásos ~

A vallásos tapasztalás annak tudatának felismerése, hogy az ember megtalálta Istent. És amikor valamely emberi lény megtalálja Istent, akkor e lény lelkében megtapasztalja a győzelem leírhatatlan nyugtalanságát, vagyis hogy felfedezte, hogy a kevésbé megvilágosodott társaival való szeretetteljes szolgálat-kapcsolatra való törekvésre ösztönzik őt, nem is annak megmutatására, hogy ő már megtalálta Istent, hanem inkább arra, hogy hagyja, hogy a saját lelkéből feltörő örökkévaló jószág túláradása megújítsa társait és megnemesítse őket. A valódi vallás fokozottabb társadalmi szolgálatra ösztönöz. [102:3.4](#)

Tapintat

Ahogy az évek múlásával egyre idősebbek lesztek és egyre tapasztaltabbak az ország ügyeiben, vajon tapintatosabbá váltok-e a bosszantó halandókkal való viselkedés terén és vajon türelmesebbé váltok-e a makacs társaitokkal való együttélésben? A tapintat a társadalmi emelő támaszpontja, és a türelem a nagy lélek ismertetőjele. Ha rendelkeztek e ritka és elbűvölő képességekkel, akkor a napok múlásával egyre elővigyázatosabbak és hozzáértőbbek lesztek azon érdemes erőfeszítéseitekben, hogy elkerüljétek minden szükségtelen társadalmi félreértést. Az ilyen bölcs lelkek képesek elkerülni sok olyan bajt, melyben biztosan osztozni fognak mindazok, akik érzelmi igazodás hiányától szenvednek, akik nem hajlandók felnőni, és akik nem hajlandók tisztességgel megöregedni. [156:5.18](#)

Társadalom

A társadalom a korszakokon át végzett próbálkozások és tévedések sarja; a társadalom az, amely túlélte az emberiségnek az állatiról a bolygói besorolású emberi szintekre való fokozatos kiemelkedés során véghezvitt selejtező igazodásait és újbóli alkalmazkodásait. Bármely polgárosodott társadalomra

leselkedő nagy veszély – bármely pillanatban – nem más, mint a múltbeli bevett módszerekről a jövő új és jobb, de még ki nem próbált eljárásaira való átállás során fenyegető összeomlás. [81:6.41](#)

Tehetség

A tehetség az, amit örökölsz, míg a szakértelem az, amit megszerzel. Az élet nem valóságos annak, aki nem képes valamely dolgot jól, hozzáértően megtenni. A szakértelem az életből nyerhető megelégedettség valódi forrásainak egyike. A tehetség magában foglalja az előrelátó, körültekintő látásmód adományát. [160:4.11](#)

A képesség az életlehetőségek gyakorlati mércéje. Sohasem fogják számon kérni rajtad a képességeidet meghaladó dolgok teljesülését. [171:8.10](#)

Tejút

A felsőbb-világegyetem legsűrűbb síkja a Tejút, mely egyúttal a külső világegyetek legsűrűbb síkja is. [42:5.5](#)

Tényleges

Időbeli nézőpontból a Tényleges az, ami volt és ami van; a Magvábanvaló az, ami kialakulóban van és ami lesz; az Eredeti pedig az, ami van. Örökkévalósági nézőpontból az Eredeti, a Tényleges és a Magvábanvaló közötti különbségek már nem ennyire nyilvánvalók. E hármas tulajdonságok a Paradicsom-örökkévalósági szinteken így nem különíthetők el. Az örökkévalóságban minden van – csak még nem minden nyilvánult meg az időben és a térben. Teremtényi nézőpontból a ténylegesség lényegi valót jelent, a lehetségesség pedig képességet. A ténylegesség központi létezésű és kifelé, a végtelenség pereme felé terjeszkedik. [115:3.11](#)

Tér

A tér emberi szemszögből semmi – hiánylényegű; csak valami többletlényegűvel, nem térjellegűvel kapcsolatban létezik. A tér ugyanakkor valós. Mozgást tartalmaz és szabályoz. Sőt még mozog is. [12:4.7](#)

A véges fogalmak szintjén az Istenség kizárólag a tér-időbeli mindenütt-jelenvalóság révén lenne képes egyesíteni a tér-idő megnyilvánulásokat, ugyanis az idő nem más, mint pillanatok sorozata, a tér pedig összetartozó pontok rendszere. Ti végeredményben az időt elemzéssel, a teret pedig egységbe foglalás útján fogjátok fel. [118:3.1](#)

Az összes nem abszolút dolog közül a tér kerül a legközelebb ahhoz, hogy abszolúttá váljon. A tér láthatólag abszolút értelemben végleges. A térnek az anyagi szinten való értelmezése a számunkra valódi nehézséget ama tény miatt jelent, hogy míg anyagi testek léteznek a térben, addig maga a tér is létezik ugyanezen anyagi testekben. Az, hogy a tér sok mindenben abszolút jelleget mutat, még nem jelenti, hogy maga is abszolút lenne. [118:3.5](#)

Az emberiség nehezen fogja fel, hogy mindenben, ami személyes, az anyag a morontia csontváza, és hogy e kettő az állandó szellemvalóság tükröződő árnyéka. Mikor fogjátok végre úgy tekinteni az időt, mint az örökkévalóság mozgó képét és a teret, mint a paradicsomi valóságok tovasuhanó árnyékát? [189:1.3](#)

Természet

A természet szűkebb értelemben az Isten fizikai szokása. [4:2.1](#)

Ennélfogva a természet, ahogy azt a halandó ember értelmezi, egy olyan változatlan Istenség és az ő változhatatlan törvényeinek szilárd alapját és lényegi hátterét alkotja, melyet azon helyi tervek, célkitűzések, minták és feltételek kimunkálása módosít, illetőleg emiatt hullámszik, illetőleg ezen keresztül tapasztalható zavarok, melyeket a helyi világegyetemi, csillagvilágbeli, csillagrendszerbeli és bolygóerők, valamint személyiségek kezdeményeztek és visznek véghez. [4:2.2](#)

A természet két mindenségrendi tényező tér-idő eredménye: ezek közül első a paradicsomi Istenség változhatatlansága, tökéletessége és fedhetetlensége, a második pedig a Paradicsomon kívüli teremtményeknek, a legmagasabb rendűtől a legalacsonyabbig, a kísérleti tervei, kivitelezési tévedései, lázadói hibái, félbeszakadt fejlődése és tökéletlen bölcsessége. [4:2.3](#)

A természetet ennélfogva átszővi az örökkévalóság köréből kiinduló tökéletesség egységes, változatlan, fenséges és bámulatos szála; de minden egyes világegyetemben, minden egyes bolygón és minden egyes egyedi életben e természetet módosítják, korlátozzák és esetleg lerontják az evolúciós csillagrendszerek és világegyetemek teremtményeinek cselekedetei, tévedései és hűtlenségei; és emiatt a természetnek mindig változó hangulatúnak, sőt mi több, szeszélyesnek, ugyanakkor a felszín alatt állandósultnak kell lennie, és a helyi világegyetem működési rendjének megfelelően kell változnia.

A természet egyenlő a Paradicsom tökéletessége osztva a befejezetlen világegyetemek hiányos és rossz voltával, és bűnével. E hányados már kifejezi mind a tökéletest, mind a részlegest, és mind az örökkévalót, mind pedig az időlegest. A folytatódó evolúció azáltal módosítja a természetet, hogy növeli a paradicsomi tökéletességtartalmat és csökkenti a viszonylagos valóság rossz-, vétek- és kiegyensúlyozatlanság-tartalmát.

Isten nem személyesen van jelen a természetben vagy a természet bármely erőjében, mert a természet jelensége nem más, mint a fokozatos evolúció tökéletlenségeinek és néha a lázadás következményeinek a ráépülése az Isten egyetemes törvényének paradicsomi alapjaira. Az olyan világon, mint az Urantia úgy tűnik, hogy a természet sohasem lehet a korlátlanul bölcs és végtelen Isten megfelelő kifejeződése, igaz megjelenítése és hű képe.

A természet a ti világotokon nem más, mint a tökéletesség törvényeinek korlátozása a helyi világegyetem evolúciós tervei révén. Mily szánalmas dolog a természetet imádni azért, mert azt valamilyen lehatárolt, korlátozott értelemben átjárja az Isten; mert az az egyetemes és ennélfogva isteni hatalom egyik szakaszát alkotja! A természet egyúttal az el nem készült, a befejezetlen, a tökéletlen kimunkálásának megnyilvánulása, mely kimunkálás alatt a mindenségrendi evolúcióban zajló valamely világegyetemi kísérlet alakulása, kiteljesedése és előhaladása értendő.

A természeti világ látszólagos fogyatékoságai nem az Isten jellemében meglévő valamiféle hasonló fogyatékoságot jeleznek. [4:2.3](#)

Nem, a természet nem Isten. A természet nem tárgy az imádatnak. [4:2.8](#)

Természet, állati

Az állati természet – a rosszcselkedetre való hajlam – lehet öröklődő, de a bűn nem adódik át a szülőtől a gyermeknek. [188:4.5](#)

Térpotenciál

A tértenciál a valóság előtt létezik; az a Korlátlan Abszolút területe és csak az Egyetemes Atya személyes hatalmára érzékeny, függetlenül attól, hogy az Elsőrendű Fő-erőszerzők jelenléte láthatólag módosíthatja is.

A tértenciál elnevezése az Uverszán ABSZOLUTA. [42:2.5](#)

Test, emberi ~

Test. Az ember anyagi vagy testi élő szervezete. Az állati természetű és eredetű, élő, villamos-vegytani működési rend. [0:5.7](#)

Az anyagi evolúció egy életgépet adott nektek, a testeteket. [111:1.4](#)

Az időben az emberi test éppoly valós, mint az elme vagy a szellem, de a halált mind az elme (a személyazonosság), mind a szellem túléli, a test azonban nem. [12:8.16](#)

Thór

A fehér ember és a kék ember között zajló elszánt küzdelem megvívására a Somme völgyében került sor. A kék emberfajta színe-java elkeseredetten küzdött itt a dél felé mozgó anditákkal, és több mint ötszáz éven át a cro-magnoni fajtájúak sikeresen védték a területeiket, mielőtt meghajoltak volna a fehér hódítók kiválóbb katonai haditerve előtt. A Somme melletti végső ütközetben az északi seregeket győzelemre vezető parancsnok, Thór, az északi fehér törzsek hőse lett és később némely törzsek istenként tisztelték. [80:5.4](#)

Tisztelet(fajta)

A szertartások, jelmondatok és célok jelképrendszere. A tisztelet nem más, mint a személyes szellemi tapasztalás élő és erőteljes teste – vagyis az igaz vallás – által körülött csontváz. [87:7.10](#)

Tiszttség (rang)

Társadalmi és politikai súly (megbecsültség). [69:5.7](#)

Továbbélés, túlélés

A halandó teremtmények túlélése teljes mértékben a halandói elmén belül kifejlődő halhatatlan lélekre épül. [36:6.5](#)

Az örök továbbélést kizárólag magának az egyednek az elmebeli döntései és lelkének választásai veszélyeztethetik. [67:7.5](#)

Az emberi továbbélés nagymértékben függ attól, hogy az emberi sajátakarát mennyire szentelődik azon értékek választásának, melyeket ez a szellem-érték válogató – az emberben lakozó fordító és egyesítő – kiválasztott. [196:3.17](#)

Többnejűség

A többnejűség a nőirabszolgaság-elem túlélése a házasságban. [69:9.7](#)

Törekvés

A törekvés mindaddig veszélyes, amíg nem közösségiesül teljesen. Mindaddig egyetlen erényt sem sajátítottok el igazán, amíg a tetteitek révén méltókká nem váltok arra. [48:7.19](#)

Törvény

A törvény maga az élet, nem pedig annak a viselkedési szabályai. A rossz a törvény megszegése, nem pedig az étellel, amely maga a törvény, kapcsolatos viselkedési szabályok áthágása. A hamisság nem elbeszélési módszer kérdése, hanem valami előre elhatározott olyan dolog, mint az igazság elferdítése. [48:6.33](#)

A törvény a hosszas emberi tapasztalás írásban való rögzítése, a megszilárdult és hitelesített közvélekedés. [70:11.6](#)

Tranoszta

Tapasztalás-meghaladó energia. Ez az energiarendszer a felsőbb paradicsomi szinten, illetőleg szintből működik és kizárólag az abszonit népességgel kapcsolatban. Uverszai neve TRANOSZTA. [42:2.18](#)

Tudás

A tudás hatalom. [81:6.9](#)

Az idő állandó eleme az ismeretszerzésnek; a vallás az általa biztosított felruházottságokat azonnal hozzáférhetővé teszi, jóllehet a kegyelemben ott van a növekedés fontos tényezője, a vallásos tapasztalás minden szakaszában ott van a határozott fejlődés. A tudás örökkévaló kutatás; mindig tanultok, de sohasem lesztek képesek eljutni a tiszta igazság teljes megismeréséig. Önmagában a tudásban sohasem lehet teljes bizonyosságra szert tenni, csak a közelítés valószínűsége növekszik; viszont a szellemileg megvilágosodott vallásos lélek *tud*, és *most* tud. [102:2.4](#)

A tudás az emberek helyének kijelöléséhez, társadalmi rétegek és kasztok létrehozásához vezet. A vallás az emberek szolgálatához, s így erkölcsstan és emberbarátság megalkotásához vezet.

A bölcsesség vezet el az eszmék és az embertársak magasabb rendű és jobb társulásához. A kinyilatkoztatás felszabadítja az embereket és elindítja őket az örökkévaló kaland útján. [102:3.6](#)

A tudás az anyagi vagy tényfeltáró elme területe. Az igazság az Isten megismerésének tudatában lévő, szellemileg felruházott értelem területe. A tudás kimutatható; az igazság megtapasztalható. Tudást az elme birtokol; az igazság a léleknek, a fejlődő önnön valónak a tapasztalása. A tudás a nemszellemi szint rendeltetése; az igazság a világegyetemek elme-szellemi szintjének vetülete. Az anyagi elme szeme a tárgyi tudás világát érzékeli; a szellemiesült értelem szeme az igazi értékek világát észleli. E két összehangolt és egyeztetett nézőpont láttatja a valóság világát, melyben a bölcsesség a fejlődési személyes tapasztalások függvényében értelmezi a világegyetemi jelenségeket. [130:4.10](#)

Tudomány

A tudomány az embernek a maga fizikai környezetére, az energia-anyag világra irányuló kísérletező vizsgálódása. [103:6.9](#)

A tudomány az ember azon igyekezete, hogy megoldja az anyagi világegyetem látszólagos rejtélyeit. [196:3.30](#)

Tükrözőműködés

Ez a *világegyetemi tükrözőműködés* jelensége, a különleges és megmagyarázhatatlan hatalom arra, hogy lássa, hallja, érezze és ismerje az összes dolgot, amint azok szerte a felsőbb-világegyetemben felbukkannak, és hogy tükrözőműködés révén mindezen ismeretet és tudást bármely kiválasztott pontba összpontosítsa. [9:7.1](#)

A tükrözőműködés mindentudásnak tekinthető az élményelvi véges határain belül, és talán a Legfelsőbb Lény jelenlét-tudatának ébredését képviseli. [9:7.5](#)

Türelmetlenség

A türelmetlenség szellemméreg; a harag olyan, mint a darázs-fészekbe hajított kő. [48:7.20](#)

Sohasem szabad elfelejtenetek, hogy a türelmetlenség álarca az ember hitével kapcsolatos titkos kétségeket takarja. Soha senkit nem zavar a szomszédja magatartása, amikor teljes bizonyossága van az általa teljes szívvel hitt igazságban. Az őszinte emberek nem félnek az igaz meggyőződéseik és nemes eszményképeik bíráló-elemző vizsgálatától. 146:3.2

Ultimáta

Gravitációs Szakaszok (Energia). A tér erő-töltésének átalakulását a Paradicsom erőszervezőinek tevékenysége okozza. Ez a Paradicsom gravitációjának vonzására érzékeny energiarendszerek megjelenését jelzi. E kilépő energia eredetileg semleges, ám a további átalakulások folytán úgynevezett ellenható és együttható sajátosságokat mutat. E szakaszokat ultimátának nevezzük. [11:8.6](#)

A hatóenergiát és a gravitációs energiát, amikor együtt kezeljük, ULTIMÁTA néven nevezzük az Uverszán. [42:2.13](#)

Univitatia

Az univitatia az Edentia és társvilágainak állandó létpolgárait jelenti, a társvilágokba beleértve mind a hétszázhetven világot, melyek a felügyeletüket ellátó csillagvilági központot körülveszik. A Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem e gyermekei az anyagi és a szellemi közötti létsíkra tervezettek, de ők nem morontia teremtmények. [43:7.1](#)

Urantia

Urantia – ez a bolygók neve. [0:0.1](#)

Üdvözülés

Az igaz üdvözülés nem más, mint a halandói elmének az anyaggal való azonosulástól a morontia kapcsolat területein keresztül a szellemi kölcsönös kapcsolat magas világegyetemi szintjéig tartó isteni evolúciós eljárása. [103:7.2](#)

A lélek megmentése vagy elvesztése azzal hozható összefüggésbe, hogy az erkölcsi tudat eléri-e a továbbélési szintet a halhatatlan szellemfelruházottsággal való örök szövetség révén vagy sem. Az

üdvözülés az erkölcsi tudat önkiteljesedésének szellemivé lényegülése, ami ezáltal túlélési értékre tesz szert. Minden lelki összeütközés lényege az erkölcsi vagy szellemi öntudat és a tisztán értelmi öntudat összhangjának hiánya. [133:6.6](#)

Az üdvözülés az Atya ajándéka és azt az ő Fiai nyilatkoztatják ki. A hit révén való elfogadás a részeteiről az isteni természet részesévé, az Isten fiává, illetőleg leányává tesz benneteket. Hit révén igazultok; hit révén üdvözültök; és ugyanezen hit révén haladtok előre örökmód a fokozatos fejlődés és az isteni tökéletesség útján. [150:5.3](#)

Üdvözülést nem vásárolhattok; nem érdemelhetitek ki az igazságosságot. Az üdvözülés az Isten ajándéka, és az igazságosság az országbeli fiúi elismertség szellemtől született életének természetes gyümölcse. Nem azért mentenek meg benneteket, mert igaz életet éltek; inkább az a helyzet, hogy azért éltek igaz életet, mert már meg is mentettek benneteket, felismertétek a fiúi elismerést, mint az Isten ajándékát és az országban való szolgálatot, mint az élet legfőbb boldogságát a földön. Amikor az emberek elhiszik ezt az örömhírt, mely az Isten jóságának kinyilatkoztatása, az arra fogja készíteni őket, hogy önként megbánják minden ismert bűnüket. A fiúi elismertség megértése nem egyeztethető össze a bűn iránti vágygal. Az országban hívők ki vannak éhezve az igazságra és szomjazzák az isteni tökéletességet. [150:5.5](#)

A hitetek az, ami megmenti a lelketeket. Az üdvözülés az Isten ajándéka mindazoknak, akik hiszik, hogy az ő fiai. De tévedés ne essék; míg az üdvözülés az Isten önkéntes adománya és mindenki megkapja azt, aki hit révén elfogadja, addig úgy követi ezt a szellemélet gyümölcsei megtermésének tapasztalása, ahogy az életet a hűség testben megéli. [193:1.2](#)

A vezeklés és az áldozati üdvözülés fogalomrendszere önzőségben gyökerezik és azon alapul. Jézus azt tanította, hogy az embertársak iránti *szolgálat* a szellemi hívek testvériségének legmagasabb rendű fogalma. Az üdvözülést magától értetődőnek kell venniük azoknak, akik hisznek az Isten atyaságában. A hívő figyelmének középpontjában ne a személyes üdvözülésének önző vágya álljon, hanem az az önzetlen készítés, hogy úgy szeresse a társait és ezért úgy szolgálja őket, ahogy Jézus szerette és szolgálta a halandó embereket.

Az igaz híveknek nem nagyon kell aggódniuk a bűn jövőbeli megbüntetése miatt. Az igaz hívőt csak az aggasztja, ha a jelenben eltávolodik Istentől. Igaz, a bölcs apák megfenyíthetik a fiaikat, ám mindezt szeretetből és javító céllal teszik. Nem mérgükben büntetnek, és nem is megtorlásul fenyegetnek.

Még ha Isten a zord és törvényes egyeduralkodója volna is egy világegyetemnek, melyben az igazság a legfelsőbb szinten uralkodik, ő bizonyosan akkor sem elégedne meg egy olyan gyerekes renddel, melyben egy ártatlan szenvedővel helyettesítik a bűnben vétkeket.

Jézus halálában, amint az az emberi tapasztalás gazdagodásával és az üdvözülés útjának kiszélesedésével összefüggésbe hozható, nem a halálának a ténye a nagyszerű, hanem az a kiváló mód és az a páratlan szellem, melyben a halállal szembenézett.

Az engesztelő áldozaton keresztüli váltság eme teljes eszméje az üdvözülést a valóságos sítelenség síkjára helyezi; az ilyen felfogás tisztán bölcséleti. Az emberi üdvözülés valós; két olyan valóságon alapul, melyeket a teremtményi hit megragadhat és ezáltal beépülhetnek az egyéni emberi tapasztalásba: az Isten atyaságának ténye és az ahhoz kapcsolódó igazságnak, az emberek közötti testvériségnek a ténye. Igaz ugyanis, hogy „megbocsátják adósságaitokat, mint ahogy ti is megbocsátotok adóssaitoknak.” [188:4.9](#)

VAGYOK

A *VAGYOK fogalma* az idő-korlátolta, tér-kötötte, véges ember-elme számára tett bölcséleti engedmény, mivel a teremtmények képtelenek felfogni az örökkévalósági lételvi létezőket – a nem-kezdődő, nem-végződő valóságokat és viszonyokat. A tér-idő teremtménye számára minden dolognak rendelkeznie kell kezdettel, kivéve az EGYETLEN OKOZATLANT – az okok eredeti okát. Ezért fogalmazzuk meg e bölcséleti értékszintet úgy, mint a VAGYOK-ot, ugyanakkor minden teremtményt arra oktattunk, hogy az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem is örökkévaló a VAGYOK mellett; más szóval ez azt jelenti, hogy sohasem volt olyan időpont, amikor a VAGYOK ne lett volna a Fiú *Atyja*, és vele a Szellem *Atyja* is. [0:3.23](#)

Válás

Szerencsétlen dolog az is, hogy bizonyos halandói csoportok úgy fogták fel a házasságot, mint amelyet isteni cselekedet teljesít ki. Az ilyen hiedelmek közvetlenül elvezetnek a házasság állapot felbonthatatlanságához, függetlenül a körülményektől és a szerződő felek óhajától. De magának a házasság felbontásának a ténye jelzi, hogy Istenség nem vesz részt az ilyen egyesülésekben. Ha Isten egyszer bármely két dolgot vagy személyt összekötött, akkor azok együtt maradnak mindaddig, amíg az isteni akarat el nem rendeli a szétválásukat. De a házasság esetében, amely emberi intézmény, vajon ki meri megítélni, ki meri megmondani, hogy mely házasságok olyan egyesülések, melyeket a világegyetemi felügyelők hagytak jóvá és melyek azok, amelyek tisztán emberi jellegűek és eredetűek? [83:8.4](#)

Vallás

Jézus vallása *magában* üdvözülést jelent az ember önnön valójától, megszabadulást az időben és az örökkévalóságban való teremtményi elszigeteltség rossz dolgaitól. [5:4.5](#)

A vallás nem a tudomány tényein, a társadalmi kötelezettségeken, a bölcsélet alapvetésein vagy az erkölcsi köteleességeken alapul. A vallás az ember által az élethelyzetekre adott válasz önálló területe, és mindig tetten érhető az emberi fejlődés összes, az erkölcsi síkon túllépő szakaszában. A vallás áthathatja az értékek felismerésének és a világegyetemi társ lét örömeinek mind a négy szintjét: az önfenntartás fizikai vagy anyagi szintjét; a testvériség közösségi vagy érzelmi szintjét; az értelem erkölcsi vagy köteleességszintjét; s a világegyetemi testvériség tudatosságának szellemi szintjét az istenimádaton keresztül. [5:5.2](#)

A vallás támogatta a polgárosodást és társadalmi folytonosságot biztosított; ez volt minden időkben az erkölcsi rendőri erő. A vallás adta meg azt az emberi fegyelmet és önuralmat, mely lehetővé tette a *bölcsességet*. A vallás nem más, mint hatékony evolúciós ösztöke, mely irgalmatlanul kimozdítja a tunya és szenvedő emberiséget az értelmi tehetetlenségének természetes állapotából, hajtva őt előre és felfelé, az értelem és a bölcsesség magasabb szintjei felé. [92:3.9](#)

Vallást nem lehet adományozni, elfogadni, kölcsönözni, elsajátítani vagy elveszíteni. Ez a végleges értékek kiteljesedő felkutatásával arányosan gyarapodó személyes élmény. [100:1.7](#)

A kinyilatkoztatott vallás az emberi létezés egyesítő eleme. A kinyilatkoztatás egyesíti a történelmet, összehangolja a földtant, a csillagászatot, a természettant, a vegytant, az élőlénytant, a társadalomtant és a lélektant. [102:4.6](#)

Az igaz vallásnak semmi dolga az állítólagos csodákkal, és a kinyilatkoztatott vallás sem utal csodákra úgy, mint a fennhatóságának bizonyítékára. A vallás mindig is személyes tapasztalásban gyökerezik és arra támaszkodik. [102:8.7](#)

A vallás rendeltetése az ember környezetének megváltoztatása, de a halandók körében ma fellelhető vallások közül sok erre képtelenné vált. A környezet túl gyakran uralta a vallást.

Emlékezzetek, hogy minden kor vallásában a legkiemelkedőbb tapasztalás az erkölcsi értékekkel és a társadalmi jelentéstartalmakkal kapcsolatos érzés, nem pedig a hittudományi tantételekkel vagy bölcséleti elméletekkel kapcsolatos gondolkodás. A vallás kedvező fejlődési irányt vesz, amint a varázslási elemet felváltja az erkölcsök fogalma. [103:3.3](#)

A teremtmény és a Teremtő közötti viszony élő tapasztalás, lendületes vallásos hit, mely pontosan nem meghatározható. Az élet valamely részét elkeríteni és vallásnak nevezni nem más, mint felbomlasztani az életet és eltorzítani a vallást. És éppen ez az oka annak, hogy az imádat Istene miért tart igényt vagy teljes odaadásra vagy semmilyenre. [102:6.1](#)

Amikor bizonyos tétova és félénk halandók kísérletet tesznek az evolúciós élet szüntelen nyomása alól való kiszabadulásra, akkor látszólag a vallás, ahogy ők értelmezik azt, mutatja számukra a legközelebbi menedéket, a legjobb menekülési útvonalat. De a vallás küldetése az, hogy felkészítse az embert, hogy bátran, sőt hőiesen nézzen szembe az élet viszontagságaival. A vallás az evolúciós ember legfelsőbb szintű képessége, az egyetlen dolog, mely képessé teszi a folytatásra és „a kitartásra, mintha látná Őt, aki láthatatlan”. [102:2.8](#)

A vallás válik azzá az úttá, melyen az ember kitörhet a múlandó és természeti világ anyagi korlátai mögül az örökkévaló és szellemi világ mennyei valóságaihoz az üdvözülés, a fokozatos morontia átalakulás eljárása révén és azon keresztül. [101:9.9](#)

A vallás nem sajátos életműködés; hanem inkább életmód. Az igaz vallás nem más, mint őszinte áhítat valamiféle olyan valóság iránt, melyet a hívő önmaga és az egész emberiség szempontjából a legfelsőbb értéknek tart. És minden vallás kiváló ismervei a következők: megkérdőjelezhetetlen elkötelezettség és őszinte odaadás a legfelsőbb értékek iránt. [100:6.1](#)

A vallás mint emberi tapasztalás a fejlődő vadember ősi félelem-rabszolgaságától ama polgárosodott halandók magasztos és nemes hit-szabadságáig terjed, akikben egyértelműen tudatosul az örökkévaló Istenhez fűződő fiúi viszonyuk. [101:0.1](#)

A vallás, a személyiség meggyőződés-hite mindig képes győzedelmeskedni a hitetlen anyagi elmében születő, felületesen ellenkező, kétségbeesett okszerű gondolkodáson. Tényleg létezik egy igaz és valódi belső hang, az „igaz fény, mely megvilágosít minden embert, aki a világra jön”. A vallás *maga* hit, bizalom és bizonyosság. [101:0.3](#)

A vallás a polgárosodott társadalmat az ökszaságból kimozdító óriási emelő, azonban a vallás is tehetetlen, ha nincs meg az emeléshez szükséges alátámasztás, vagyis az egészséges és ép elme, mely biztosan támaszkodik az egészséges és ép örökségére. [70:8.18](#)

Az igaz vallás nem más, mint az élet mozgalmas megélésének egyik értelmes módja a mindennapi élet megszokott valóságai közepette. Ha azonban a vallás a jellem egyedi fejlődésének és a személyiség teljesebb egységbe rendeződésének ösztönzésére törekszik, akkor nem szabad szabványosítani. Ha a célja a tapasztalás fejlődésének ösztönzése és az értékek elérésére való készítetés szolgálata, akkor nem szabad lélektelenné tenni. Ha a vallás támogatni akarja a legfelsőbb szintű hűséget, akkor nem szabad szertartásoskodóvá tenni. [99:4.3](#)

A vallás nem valamiféle tétlen és üdvözült elmenyugalom elérésére alkalmas eljárás; ez a lélek lendületes szolgálatra való szervezésére irányuló indíttatás. A teljes sajátlénység odaadó elkötelezettsége

az Isten szeretete és az ember számára való segédkezés mellett. A vallás minden árat megfizet, mely elengedhetetlen a legfelsőbb cél, az örökkévaló díj eléréséhez. [100:3.1](#)

De az igaz vallás élő szeretet, szolgálatot teljesítő élet. A vallási hívőnek a tisztán időleges és jelentéktelen dolgok sokaságától való elfordulása sohasem vezet társadalmi elszigetelődéshez, és annak nem is szabad kiölnie a humorérzéket. Az igaz vallás semmit sem vesz el az emberi létől, hanem új jelentéstartalmakat ad az élet egészének; a lelkesedés, a hév és a bátorság új fajtáit hozza létre. Előhozhatja még a keresztes vitéz szellemét is, mely roppantul veszélyes, ha nem felügyeli azt szellemi rálátás és az emberi hűséglemek szokványos társadalmi kötelezettségei iránti tisztos odaadás. [100:6.5](#)

A vallás inkább egy nagyon mély és tényleges megtapasztalása az emberi elmében lakozó szellemhatásokkal való szellemi közösségnek, és amennyire az ilyen élmény leírható lélektani fogalmakkal, az nem más, mint egyszerűen annak az élménye, hogy az ember megtapasztalja az Istenben való hit valóságát úgy, mint egy tisztán személyes élmény valóságát. [101:1.4](#)

A vallás hatékonyan gyógyítja az ember eszményalapú elszigeteltségének, illetőleg szellemi magányosságának érzését; Isten fiaként ismeri el a hívőt, egy új és értelemmel bíró világegyetem létpolgáraként. [101:10.7](#)

Az igaz vallás az Istennek Atyátként és az embernek a testvéreteként való elismerése. A vallás nem valamiféle szolgáló hit a büntetéssel való fenyegetésben vagy a jövőbeli rejtélyes jutalmak varázslatos ígéreteiben. [99:5.2](#)

A vallás arra készíti az embert, hogy bátran és örömmel éljen a föld színén; a szenvedélyhez türelmet párosít, rálátást a buzgalomhoz, rokonszenvet a hatalomhoz és eszményképeket a tetterőhöz. [99:7.3](#)

A vallás nem hittudományi tételekben, hanem szellemi látásmódban és a lélek bizodalmanak magasztosságában áll fenn. [101:2.13](#)

Az igaz vallás nem természeti bizonyítékok révén levezethető és bebizonyítható bölcséleti hiedelemrendszer, és nem is a révület leírhatatlan érzéseinek valószínűtlen és ködös élménye, melyet kizárólag a megmagyarázhatatlant kereső ábrándos hívek képesek élvezni. A vallás nem az értelem terméke, de onnan nézve bizony teljes mértékben ésszerű. A vallás nem az emberi bölcsélet oktanából vezethető le, de halandói tapasztalásként teljesen okszerű. A vallás az isteniség megtapasztalása az evolúciós eredetű erkölcsi lény tudatában; örök valóságok igaz megtapasztalását jelenti az időben, a szellemi megelégedések elérését még a hűsvér testben. [101:1.1](#)

Az igaz vallás az a magasztos és mély meggyőződés a lélekben, mely sürgetőleg arra inti az embert, hogy helytelen dolog nem hinnie azokban a morontiai valóságokban, melyek az ő legnemesebb erkölcsi és erkölcsi felfogásait, az élet legnagyobb értékeiről és a világegyetem legmélyebb valóságairól általa alkotott legmagasabb rendű fogalmait képezik. És az ilyen vallás egyszerűen a szellemi tudat legmagasabb rendű parancsaihoz való értelmi hűség megtartásának megélése. [101:9.3](#)

A vallás az ember legfelsőbb tapasztalása a halandói természetben, a véges nyelv azonban örökre lehetetlenné teszi az istentan számára, hogy megfelelően leírja az igazi vallásos élményt. [196:3.28](#)

A vallás kinyilatkoztatás az ember számára az ő isteni és örökkévaló végzetéről. [195:5.3](#)

A vallás rendeltetése megadni a hitet, bizodalmat és bizonyosságot előhívó értékeket a világegyetemben; a vallás az istenimádatban teljesebbé válik. A vallás fedezi fel a lélek számára az elme által feltárt viszonylagos értékektől elütő, legfelsőbb értékeket. Ilyen emberfeletti rálátásra csakis igazi vallásos tapasztaláson keresztül lehet szert tenni. [195:5.8](#)

Ez az igaz vallás lényege: hogy magadként szeresd a szomszédodat. [180:5.7](#)

A vallás az Istent ismerő ember kifejlődő halhatatlan lelkének kizárólagos szellemi tapasztalása, az erkölcsi erő és a szellemi energia viszont a bonyolult társadalmi helyzetek kezelésében és az összetett gazdasági problémák megoldásában igénybe vehető hatalmas erő. Ezen erkölcsi és szellemi felruházottságok az emberi élet minden szintjét gazdagabbá és értelemmel teltebbé teszik. [156:5.10](#)

Az igaz vallás az egyes lélek cselekedete a Teremtőhöz fűződő öntudatos viszonyában; a szervezett vallás az ember kísérlete arra, hogy az egyedi hívek istenimádatát *közösségiesítse*. [143:7.2](#)

A vallás kinyilatkoztatás az elme által egyedül sohasem felfedezhető vagy teljesen felfogható szellemi valóságokkal foglalkozó emberi lélek számára. [146:3.1](#)

A vallás még fel nem fedezett eszményképeket, fel nem tárt valóságokat, emberfeletti értékeket, isteni bölcsességet és igaz szellemteljesítményt akar elérni. Az igaz vallás mindezt meg is teszi; semmilyen más hit nem méltó e megnevezésre. [160:5.5](#)

Valóság

A valóság a véges lények értelmezésében részleges, viszonylagos és bizonytalan. [0:3.20](#)

A valóság a különböző világegyetemi szinteken elkülönülve válik ténylegessé; a valóság az Egyetemes Atya által és az ő végtelen akaratából ered és a számos különböző világegyetemi ténylegesülési szinten három elsődleges szakaszban érzékelhető:

1. Az istenivé nem tett valóság
2. Az istenivé tett valóság
3. Kölcsönösen összekapcsolódott valóság [0:4.1](#)

Váltságfizető

Bár aligha helyes úgy beszélni Jézusról, mint áldozópapról, váltságfizetőről vagy megváltóról, teljes mértékben megfelelő dolog úgy utalni rá, mint *megmentőre*. [188:4.7](#)

Varázslás

A polgárosodott ember a valós környezetének problémáit a tudománya révén oldja meg; a vadember az elképzelt kísértetkörnyezetének valós problémáit varázslással igyekezett megoldani. A varázslás a feltételezett szellemkörnyezet befolyásolási eljárása volt, melynek ügyködése mindig megmagyarázta a megmagyarázhatatlant; a varázslás az önkéntes szellemi együttműködés elnyerésének és a kelletlen szellemi segítség kikényszerítésének módja volt, melyet bűvtárgyak és egyéb, erősebb szellemek igénybevételén keresztül gyakoroltak. [88:4.1](#)

Az ima nem a varázslás továbbfejlődése; ezek egymástól függetlenül fejlődtek. A varázslás kísérlet volt arra, hogy az ember az Istenséget a körülményekhez igazítsa; az ima pedig a személyiségnek az Istenség akaratához való igazodásra irányuló erőfeszítése. Az igazi ima egyszerre erkölcsi és vallási; a varázslás se ilyen, se olyan. [91:8.2](#)

Vég

Gyakorlati szempontból nézve a világegyetem bölcselői arra a következtetésre jutottak, hogy olyan dolog, hogy vég, nem létezik. [115:3.17](#)

Véges szint

A valóság véges szintjét teremtményi lét és tér-idő korlátok jellemzik. A véges valóságoknak esetleg nincs végük, de mindig van kezdetük – mivel a véges valóságokat teremtik. A Felsőség Istenség-szintjét a véges létezőkkel kapcsolatosan működésként lehet felfogni. [0:1.11](#)

Végleges Isten, a ~

A *Végleges Isten* elnevezéssel az abszonit isteniségi szintjein és az időn túllépő és a teret meghaladó világegyetemi szférákon működő személyes Istenséget jelöljük. A Végleges az Istenség legfelsőbbet meghaladó meglényegülése. A Legfelsőbb a véges lények értelmezésében a Háromság-egyesülést alkotja; a Végleges az abszonit lények értelmezésében a paradicsomi Háromság egyesülése. [0:9.2](#)

Végzet (beteljesülés), szellemi ~

A szellemi végzet a hittől, a szeretettől és az igazság iránti odaadástól függ – az igazságosságra irányuló vágytól és szomjtól – azon őszinte vágytól, hogy az ember megtalálja Istent és olyan legyen mint ő. [156:5.7](#)

Véletlen

A véletlen olyan szó, melynek jelentése, hogy az ember túl tudatlan vagy túl tunya ahhoz, hogy meghatározza az okokat. Az emberek akkor tekintik a természeti jelenséget véletlen eseménynek vagy balszerencsének, amikor híján vannak a kíváncsiságnak és a képzelőerőnek, amikor a fajtajukból hiányzik a kezdeményezőkészség és a kalandvágy. Az élet jelenségeinek feltárása előbb-utóbb lerombolja az embernek a véletlennel, a szerencsével és az úgynevezett vakesetekkel kapcsolatos hiedelmeit, felváltva azokat a törvény és rend világegyetemével, ahol minden következményt határozott okok előznek meg. Így a létfélelmet felváltja az életöröm. [86:2.5](#)

Vereség

A valódi sajátlényegedet megláthatod a vereség igaz képet mutató tükreben. [156:5.17](#)

Vétek (hiba)

A vétek tekinthető úgy, mint a valóság félreértelmezése vagy elferdítése. [67:1.4](#)

A vétek a tisztánlátás hiányára utal; a rossz a bölcsesség hiányára; a bűn a szálnalmas szellemi szegénységre; a gonoszság azonban a személyiség megszűnő önuralmát jelzi. [67:1.5](#)

A hiba (a rossz) a büntetés a tökéletlenségért. A hiba a viszonylagos tökéletlenség árnyéka, amely szükségképpen keresztezi az embereknek a paradicsomi tökéletesség felé vezető, felemelkedői világegyetemi útját. A hiba (a rossz) nem tényleges világegyetemi sajátosság; ez egyszerűen csak a befejezetlen véges tökéletlenségének a Legfelsőbb és Végleges felemelkedő szintjeivel való kapcsolatában jelentkező viszonylagosság észlelése. [130:4.11](#)

Vezeklés (engesztelés)

Amikor egyszer majd megértitek az Istent igaz és szerető Atyaként leíró eszmét, azt az egyetlen fogalmat, melyet Jézus mindig is tanított, akkor haladéktalanul, teljes következetesség mellett végképp fel kell hagynotok mindama kezdetleges képzetekkel, melyeket Istenről, mint egy megsértett egyeduralkodóról, egy olyan zord és mindenható úrról alakítottatok ki, akinek a fő kedvtelése az, hogy leleplezze az alattvalói rossztéteményeit és gondoskodjon a megfelelő megbüntetésükről, hacsak valaki, vele csaknem egyenlő, nem vállalkozik önként arra, hogy értük szenvedjen, hogy helyettük és a helyükben meghaljon. A váltság és a vezeklés teljes eszméje összeegyeztethetetlen azzal az istenképpel, amelyet a názáreti Jézus tanított és amelyre példát mutatott. Az Isten végtelen szeretete semmihez képest sem másodrendű az isteni természetben. A vezeklés és az áldozati üdvözülés fogalomrendszere önzőségben gyökerezik és azon alapul.

Az engesztelő áldozaton keresztüli váltság eme teljes eszméje az üdvözülést a valóságértelenség síkjára helyezi; az ilyen felfogás tisztán bölcséleti. [188:4.8](#)

Világ

Jézus nemigen tekintette e világot „siralomvölgynek.” Inkább úgy tekintett rá, mint a paradicsomi felemelkedésre rendeltetett örökkévaló és halhatatlan szellemek születési szférájára, a „lélekteremtés völgyére”. [149:5.5](#)

Világegyetemek mindensége, a ~

A világegyetemek mindensége egyetlen hatalmas egységbe szervezett rendszer, melyet egyetlen végtelen elme tökéletesen szabályoz. [56:0.1](#)

Világegyetemi korszak

(29) (forrás: ASOTMU [A Study of the Master Universe – A világmindenség vizsgálata]) Az írásokban van egy további fogalom is, melyet a leghasznosabbak közé kell sorolnunk; ez pedig a hat, egymást követő világegyetemi korszak. Az írások mindegyik világegyetemi korszakot úgy mutatják be, mint egy-egy új térszint megnyitásával és kialakulásával kapcsolatba hozható időszakokat. Az összefüggések táblázatosan:

Világegyetemi korszak

1. Az első világegyetemi korszak
2. A második világegyetemi korszak
3. A harmadik világegyetemi korszak
4. A negyedik világegyetemi korszak
5. Az ötödik világegyetemi korszak
6. A hatodik világegyetemi korszak

Az érintett új térszint

- A Havona térszint
- A felsőbb-világegyetemi térszint
- Az első térszint
- A második térszint
- A harmadik térszint
- A negyedik térszint